

SANA BİR DAHA
ASLA

Aile Travmasını Kimyasal Boyun Eğdirmeye

DADA
DADA

Karşı Kolektif Bir Mücadeleye Dönüştürmek

DEMEECEĞİM

Gisèle Pelicot'nun kızı

CAROLINE DARIAN

SON YILLARIN EN SANSASYONEL DAVASI

"Hem mağdurun hem de failin çocuğu olmak, kimsenin taşımaması gereken korkunç bir yük. Hayatım bir anda altüst oldu. Ailemizin enkazı bir labirente dönüştü. Sorular bitmek bilmedi, cevaplar ise asla gelmedi."

BENZERSİZ BİR BAŞKALDIRI: UTANÇ TARAF DEĞİŞTİRMELİ

Tüm dünyanın gözleri önünde görülen bir dava. Akıl almaz bir suçun kurbanı olan bir anne ve kız: Gisèle Pelicot ve Caroline Darian.

Kasım 2020'de Caroline Darian, hayatını değiştirecek bir telefon aldı. Polisin dediğine göre gözaltındaki babasının ele geçirilen bilgisayarında yıllardır süren bir dehşet gizliydi: 2013'ten beri, kendi karısını ilaçla bayıltıyor ve onu, onlarca farklı erkeğin eline teslim edip yaşanan dehşeti kameraya alıyordu.

Bu, bir kız çocuğunun, hayatı boyunca sığındığı babasının, en karanlık yüzüyle tanıştığı andı. Ama Caroline, korkuya teslim olmak yerine ayağa kalkmayı seçti. Yaşadığı bu sarsıcı gerçeğe yüzleşirken bugüne dek görmezden gelinen "kimyasal boyun eğdirmeye" karşı büyük bir mücadele başlattı.

Kadınlara yönelik şiddetin gölgede kalan yüzünü açığa çıkaran bu cesur ve sarsıcı olay, kendi acılarını kolektif bir çığlığa dönüştüren iki kadının sesi...

www.epsilonyayinevi.com

KDV'den
muafır.

Sana Bir Daha Asla Baba Demeyceğim
Orijinal Adı: *Et j'ai cessé de t'appeler Papa*
Caroline Darian
Fransızca aslından çeviren: Ayrıs Taban

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Bengü Impram
Sayfa Tasarımı: Alla Özabat
Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Nisan 2025
ISBN: 978-625-414-689-3

© Jean-Claude Lattès, 2022
Tüm hakları saklıdır. Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan
çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Pelikan Basım Matbaa ve Ambalaj Sanayi Tic Ltd Şti
Kayabaşı Mah. Ulubatlı Hasan Cd. No:2 H İç Kapı No:19
34494 Başakşehir/İstanbul
Tel: (212) 613 79 55
Sertifika No: 40619

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

SANA BİR DAHA ASLA

Aile Travmasını Kimyasal Boyun Eğdirmeye

DADA

Karşı Kolektif Bir Mücadeleye Dönüştürmek

DEMEYECEĞİM

Gisèle Pelicot'nun kızı

CAROLINE DARIAN

Fransızca aslından çeviren
Ayrıs Taban

εpsilon'

Çevirmenin Notu: Aynı zamanda ‘Madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırı’ olarak da bilinen ‘Madde yoluyla kimyasal boyun eğdirme’ suçu, mağduru etkisiz hâle getirmek ve gerçekleştirilecek olan cinsel saldırı bakımından mağdurun davranışlarını kontrol etme yetisini ortadan kaldırmak amacıyla, mağdura gizlice ya da zorla (tehdit ya da fiziksel şiddet uygulayarak) madde verilmesidir. Kitap boyunca aynı anlamda olan bu iki terim de kullanılacaktır.

*“Yaşananlar bir kez yazıya döküldüğünde
bir daha kaçış yoktur.”*
Lionel Duroy

Önsöz

Ben bu satırları yazarken, Avignon Adalet Sarayı'nda Fransa mahkemeleri tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir dava açılmış olacak.

Bu emsalsiz dava, 2 Eylül 2024'te başlayacak ve dört ay sürecek. Haftada beş gün duruşma yapılacak. Aralarında babamın da bulunduğu 51 sanık, Vaucluse Ağır Ceza Mahkemesi'nde, yaklaşık on yıl boyunca, kocası tarafından olaylar sırasında kendi rızası dışında uyutulan anneme karşı işlenen tecavüz suçlarından yargılanacak.

Daha açık ifade etmek gerekirse, babam, ilaçla bayılttığı ve bilinçsiz hâldeki karısıyla cinsel ilişkiye girmesi için bir arkadaşlık sitesi üzerinden erkeklerle iletişime geçmekle suçlanıyor. Hiçbir ödeme talep etmeden, yalnızca olaylar sırasında görüntü kaydı almayı talep ediyor.

Halihazırda on dört sanık tutuklu yargılanırken, otuz üç sanık 20 Aralık 2024'teki mahkeme kararına kadar adli kontrol şartıyla serbest bırakılmış durumda. Ki bu, dört aylık yargılama süresi boyunca adliyeye istedikleri gibi girip çıkabilecekleri ve her akşam suçsuzmuş gibi rahatça evlerine dönebilecekleri anlamına geliyor. Ancak bizim için en zor şey, haftalar boyunca aramızda yalnızca birkaç sandalye varken onlarla yan yana oturmak olacak.

Sanıklar, yirmi yıla kadar hapis cezasıyla karşı karşıya. 49 avukat tarafından çeşitli nedenlerle, ağırlaştırılmış tecavüz ve tecavüze teşebbüs, toplu tecavüz, toplu cinsel istismar, bir kişinin görüntüsünü kaydederek ve dağıtarak özel hayatın gizliliğini ihlal etme, bir kişinin cinsel nitelikli görüntüsünü kaydederek ve dağıtarak özel hayatın gizliliğini ihlal etme ve son olarak reşit olmayan bir kişinin pornografik nitelikteki görüntüsünü bulundurma suçlarından savunulacaklar.

Başlı başına bu suçlamalar bile dayanılmazken, dava annem, iki erkek kardeşim, erkek kardeşimin eşi ve benim, yani beş mağdurun huzurunda görülecek.

Annemin, madde yoluyla uğradığı cinsel saldırıların doğruluğunu kanıtlamak adına, babam tarafından çekilen fotoğraflar ve videolardan oluşan yirmi bin görüntüyle yüzleşmek zorunda kalacağız. Onlarca kez yaşanan ve yıllarca süren şiddete tanıklık eden bir dehşet müzesi... Bunlardan bazıları hiçbir şekilde hatırlayamadığım ya da anlamlandıramadığım bana ait fotoğraflardan oluşuyor.

Duruşma kamuya açık olacak, kapalı oturum yapılmayacak. Duruşma salonu, sanıklara, avukatlara ve mağdurlara ayrılmış bir alandan, halk ve basın için erişilebilir bir yayın odasına kadar, tüm tarafları ağırlayacak şekilde özel olarak düzenlendi. Bu lojistik düzenleme, annem ve kardeşlerimle birlikte aylardır sessizce hazırlık yaptığımız sürecin bir sonucu.

2024 yılının eylül ayının başında, bir grup avukat ve özel profesyonel jüri üyelerinden oluşan ceza mahkemesi tarafından sorgulanacağız. Hayatımızın her köşesini, birkaç yıl önce hâlâ “sıradan” olarak tanımlayabileceğimiz hayatımızı gözden geçirecek, araştırarak ve didik didik edecekler.

Bunun ne anlama geldiğiye apaçık. Bu kâbusu, tüm çıplaklığıyla tekrar ve tekrar yaşayacağız.

Eylül ortasında babam Dominique'in ifadesi alınmadan önce, birkaç günlüğüne de olsa nefes alma fırsatımız olacak. Ardından, sonraki haftalarda mahkemeye çağrılan diğer sanıklar sorguya çekilecek. Son olarak, avukatlarımızın ve karşı tarafın savunmaları dinlenecek.

Her şeyi yeni baştan yaşamanın getireceği acının da ötesinde çaresiz hissediyoruz. Ailemizin başına gelenler öyle bir felaket ki daha önce yaşanmış olup da bize örnek teşkil edebilecek ve yol gösterecek hiçbir şey yok. Çünkü babam, karısını neredeyse on yıl boyunca ondan habersizce madde yoluyla uyutup tecavüz etmekle kalmadı, aynı zamanda sırf izlemek amacıyla, herhangi bir maddi karşılık almaksızın, çoğuyla *Coco.gg* internet sitesi üzerinden tanıştığı seksenden fazla yabancının şiddetine maruz bıraktı. Yakın zamanda, bu platformun faaliyetlerinin mahkeme kararıyla durdurulmasına karar verildi. Birden fazla suçla ilişkilendirilen ve hakkında yirmi üç binden fazla dava açılan bu platform, 25 Haziran 2024 itibarıyla resmi olarak kapatıldı.

* * *

Hem mağdurun hem de failin çocuğu olmak, kimsenin taşımaması gereken korkunç bir yük.

Son dört yıldır, benliğimin temelini oluşturan tüm gerçekliklerden sıyrılıp yeni bir “ben” inşa etmeye çalışıyorum. Hayatım bir anda altüst oldu. Geçmiş silinip gitmiş olabilir ama yerine ne koyacağım? Geleceğimi nasıl inşa edeceğim? Günlük hayatım böyle bir darbe almışken nasıl bir gelecek hayal edebilirim? Ailemizin enkazı bir labirente dönüştü. Neredeyse iki yıl boyunca, her kazışımızda yeni bir kapı açıldı ve her kapının ardında, geçmişe ait korkunç sırlar bulduk. Sorular bitmek bilmedi, cevaplar ise asla gelmedi.

Beni büyüten ve yetiştiren adamın gerçek kimliğini boşuna anlamaya çalışıp durdum. Bugün bile hâlâ neden daha önce hiçbir şey fark etmediğimi, neden hiç şüphelenmediğimi sorguluyorum. Yıllar boyunca işlediği suçları asla affetmeyeceğim. Yine de tanıdığımı düşündüğüm babamın hatırası hâlâ bende duruyor, her şeye rağmen derinlerde bir yerde.

Babamla 2 Kasım 2020 tarihinden beri hiç görüşmedim. Ancak kaçınılmaz duruşma günü yaklaştıkça, ne zaman birkaç saat uyumayı başarabilsem, rüyamda onu görüyorum. Benimle konuşuyor, gülüyoruz, yan yanayız. Uyanmak ise beni şu âna, yani kâbusa geri getiriyor. Ve babamı özlüyorum. Hâkimlerin karşısına çıkacak olan kişiyi değil, 42 yıl boyunca benimle ilgilenmiş olan adamı. Evet, ne yazık ki bir canavar olduğunu öğrenmeden *önce* babamı çok seviyordum.

Peki, bu yüzleşmeye kendimi nasıl sakin bir şekilde hazırlayabilirim? Babama karşı duyduğum öfke, utanç ve empati duygularıyla aynı anda nasıl başa çıkabilirim? Son dört yıl içinde üç kez bir cezaevinden diğerine nakledildiğini öğrendim. Bu yolculuğu adım adım takip ettim: Le Pontet Cezaevi (Avignon), sonra Les Beaumettes (Marsilya) ve son olarak Draguignan (Vaucluse). Hücre hapsi. Aklıma ilk gelen soru şu oldu: Uyum sağlayabildi mi? Yokluğumuz, yalnızlık ve kapalı kapılar ardındaki şiddet ona acı veriyor mu? Ardından bu soruya karşılık şunu düşünüyorum: Bize, anneme, ailemize verdiği zarar düşünüldüğünde adil olan bu. Kendi başının çaresine bakıp ektiğini biçecek.

Babam bir suçlu ve ben bu acımasız gerçeğe yaşamayı öğrenmek zorundayım. Adalet ve hakikate duyduğum ihtiyaç ile bir zamanlar ona duyduğum sevgi arasındaki bu çelişkiyi kabullenmeliyim.

Bazen bir terk edilmişlik duygusu geliyor, beni ele geçiriyor; ağırlığı altında eziliyorum. Baba, neden bizden bu kadar uzaktasın? Babamın yasını tuttuğumu ve hunun bittiğini sanmıştım. Oysa tüm bu dava süreci içimdeki küçük kız çocuğunu uyandırdı. Henüz “baba” imajını öldürememiş kız çocuğunu. Ve ondan nefret etmeyi başaramamaktan korkuyorum. Belki de bu duruşma, onun yasını tutmama yardımcı olur. Babam hayatta ve sağlıklı ama muhtemelen ben hiçbir zaman gözlerinin içine bakıp benim için bir zamanlar bir şey ifade ettiğini; hayatımın bir kısmını mahvettiğini, *önceden* var olan yaşama sevincimi söndürdüğünü ve erkeklere kendiliğinden duyduğum o güveni ayaklar altına aldığını söyleyemeyeceğim.

* * *

Hiç değilse, yaşadıklarımızın Fransa’da hâlâ büyük ölçüde göz ardı edilen bu sosyal olguyu açığa çıkaracağını umuyorum. Aile içinde ve toplumsal alanlarda madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırı, sandığımızdan çok daha yaygın. Bu yöntem, cinsel saldırganlar tarafından tercih edilen ve kullanılan bir silah. Şu an itibarıyla bunu kanıtlayacak güvenilir istatistiksel verilere sahip değiliz. Belirtmeye gerek bile yok ama 2020’de babam tutuklandığında hâlâ hakkında yeterince konuşulmayan bir konuydu.

Kadınlar, bazı durumlarda erkekler, çocuklar, bebekler ve yaşlılar gibi hayatın her kesiminden insanı geniş bir yelpazede etkileyen bu yöntem, hâlâ yanlış bir şekilde tanımlanmakta, yeterince araştırılmamakta, yanlış teşhis edilmekte ve bu yüzden mağdur kişilere doğru destek sunulamamaktadır. “Tecavüz ilacı” olarak bilinen GHB’yi hepimiz biliyor-

---

* Saldırganlar tarafından mağdurun içkisine konulur ve tecavüz amaçlı kullanılır. (ç.n.)

duk ancak en yakınlarınızdan biri tarafından, evdeki ecza dolabından alınan ilaçlar kullanılarak istismar edildiğinizi düşünebiliyor musunuz?

Kadın cinayetlerinden ensest vakalarına kadar son yıllarda yaşanan tüm skandallar, cinsel şiddet vakalarının genellikle münferit olaylardan ziyade sistematik uygulamalara dönüşen güç dinamiklerinin bir sonucu olduğunu göstermektedir. Ne yazık ki madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırılar da bu konuda bir istisna değildir. Mağdurların büyük bir kısmını kadınlar oluşturmakta ve kayıtlara geçen vakaların yaklaşık %70'i cinsel saldırı olarak değerlendirilmektedir. Bu tür şiddet vakalarında ilk sırada yer alan failerse mağdurun yakın çevresindeki kişilerdir.

Fransa Ulusal İlaç ve Sağlık Güvenliği Kurumu (ANSM) tarafından yürütülen çalışmanın sonuçları gösteriyor ki 2021'de polise ulaşan 727 ihbardan 82'si madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırı vakalarıydı. Mağdurların genel profilinin çoğunluğu 20-30 yaş arasındaki kadınlardan oluşurken (bu vakaların sadece %69,5'ine tekabül ediyor ancak oranının daha da yüksek olduğunu düşündüren veriler de mevcut) kullanılan maddelerin çoğunlukla reçeteli veya reçetesiz ilaçlar olduğu görülüyor: antihistaminikler, anksiyolitikler, uyku hapları, opioidler (vakaların %56'sı), MDMA (yani ecstasy, %21,9) ve nadiren ünlü "tecavüz ilacı" GHB (%4,8) görüldü. Ayrıca saldırgan genellikle mağdurun yakınıydı (%41,5) ve özel hayatı ilgilendiren bir bağlamda eyleme geçiyordu (%42,6).

Hipnotik, antihistaminik veya öksürük kesici gibi tedavi amaçlı kullanılması gereken ilaçlar, özellikle yatıştırıcı ve kas gevşetici etkileri nedeniyle sıklıkla kötüye kullanılıyor. Dikkate alınması gereken bir başka önemli faktör de şudur: Annemin durumunda da olduğu gibi, mağdurlar genellikle

neler olduğunun farkına varmaz ve başlarına geleni anlamazlar. Ayrıca aile içi şiddet karşısında konuşmak veya harekete geçmek zaten zor bir durumken buna bir de saldırı ya da saldırganla ilgili net anıların olmaması eklenir. Bu tür cinsel saldırılar sinsice ve gizli bir şekilde gerçekleştirildiği için tespit edilmesi oldukça zordur. Faillere bir nevi dokunulmazlık sağlar; kimse fark etmeden aylar, hatta yıllar geçebilir.

Çoğu durumda failin stratejisi, mağduru bilinçsiz ve tepki veremez duruma getirmektir. Mağdur, âdeta hareketsiz bir nesne, saldırganın merhametine bırakılmış bir kukla hâline gelir. Ayrıca bazı uzmanlar madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırıların yaygınlaşmasını, mağdurun hiçbir şey hissetmeyeceği ve uyandığında her şeyi unutmuş olacağı gibi, suçluluk duygusunu hafifletici yanlısamların bir sonucu olarak değerlendirmektedir.

Gelgelelim mağdur her şeyi unutmamıştır. Bedeni ve bilinçaltı yaşadığı vahşi şiddetin izlerini taşır. Dahası haberi olmadan ona verilen ilaçların yan etkilerini hisseder. Teca-vüze uğranıldığında hukuki yollara başvurup şikâyetçi olmak başlı başına çok zorken bir de bunun üzerine anıların bulanıklaşması ve yaşanan saldırının bilincinde olamamak, geriye sessizlik, kafa karışıklığı ve utanç bırakır.

Hayatta kalan mağdurlar, mağdur olduklarından neredeyse hiç emin olamadan sessiz kalır. Sağlık durumları gide-rek kötüleşir; hiçbir şey anlayamadan endişelenmeye başlarlar. Ve bunun üzerine karşılarına yeni bir engel daha çıkar: Doğru tedaviye ulaşamamak. Çünkü doktorlar, bu cinsel saldırı türünü teşhis edebilmek için eğitilmemiştir. Sonuç olarak, yaşanan şiddet teşhis edilemez. Anormal yorgunluk, hafıza kaybı, bayılma ve mide bulantısı, aşırı ilaç tüketimiyle ilişkilendirilemez (çünkü hasta, hiçbir ilaç kullanmadığını beyan etmektedir).

Bu tip bir saldırının yaşandığından şüphelenilen durumlarda, sağlık sistemindeki teşhis ve tanı koyma zorluğunun neden olduğu kriz müdahaleyi geciktirir. Dahası, şüpheli maddelerin varlığını kanıtlamanın tek yolu olan toksikolojik analizler, tedavi sürecine fiilen dahil değildir. Bu durum, mağduru zorlu bir süreçte yapayalnız bırakır: Kanıt arayışına kendi imkânlarıyla devam eder. Kapana kısılmış mağdur, kanıt toplama çabası içinde tükenir. Sonuç olarak, şikâyetçi olma ihtimali neredeyse olanaksız hâle gelir.

Bunun temelinde yatan asıl sorun, sağlık profesyonellerine bu tür vakaları tespit edebilecek araçları sağlamadan mağdurları korumanın nasıl mümkün olabileceğidir. Adalet sistemi ve toplum temelli bakım şartları arasındaki bağ güçlendirilmeden, vakaların yargıya bildirilmesini beklemek ne kadar anlamlı olur?

Madde yoluyla cinsel istismara uğrayan mağdurların tedavisinde bakım ve gözetimin ön planda tutulması kritik bir öneme sahiptir. Gazete başlıklarını “süsleyen” gündelik olaylar olmanın ötesinde, bu tür istismar vakaları toplum sağlığı için ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Bayılma, koma, hafıza bozuklukları, uyku düzeni sorunları, kilo kaybı ve yoksunluk sendromu gibi durumların yanı sıra istenmeyen gebelikler, trafik kazaları ve travma sonrası stres bozukluğu da madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırı vakalarıyla bağlantılı olarak yapılan ulusal araştırmalarda önlenebilir riskler arasında tespit edilmiştir. Sağlık yetkilileri, yargı, kolluk kuvvetleri ve gönüllü kuruluşlar tarafından bu sorunun çok yönlü olarak ele alınması ve sorumluluğun da paylaşılması gerektiğiye apaçıktır.

2022 yılının eylül ayında, bu kitabın yayımlanmasından sadece birkaç ay sonra, etrafımda güçlü insanlara ihtiyacım

olduğuna karar verdim. Bir yıldan kısa bir süre içindeyse *#Mendorspas: Stop à la soumission chimique** adlı farkındalık yaratma ve önlem amaçlı bir hareket başlattık. Bu, sadece annem için değil, sesini çıkaramayan tüm istismar mağdurlarının sesini duyurmak amacıyla yeni bir mücadele başlatmayı hedefliyordu.

Bu mücadeleyi başlattığım süreçte çok şanslı olduğumu söylemeliyim. Çok sayıda kişinin gösterdiği olağanüstü desteğe ve seferberliğe minnettarım. Son iki yılda yapılan kritik toplantılardan ilki, Paris Bağımlılıkla Mücadele Merkezi'n-de farmakovijilans** uzmanı ve eczacı Dr. Leila Chaouachi ile yapıldı. Fransa Ulusal İlaç ve Sağlık Güvenliği Kurumu (ANSM) tarafından gerçekleştirilen yıllık araştırmadan sorumlu olan Leila Chaouachi, madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırı mağdurlarının tıbbi tedavisi konusunda Fransa'nın önde gelen uzmanlardan biri olarak tanınmaktadır. Bir anlamda, ailemizin yaşadıklarının istisnai bir durum olmadığını anlamamı sağlayan kişi de kendisidir.

İlk andan itibaren yanımda olan dostlarımın desteğiyle, sosyal medya üzerinden bu farkındalık yaratma ve dayanışma hareketine ses getirmelerini sağlamak amacıyla, kamuoyu tarafından tanınan birçok kişiyle bir araya gelmeye cesaret edebildim. Canım arkadaşım Arielle ve ekibi olmasaydı, sosyal medyada bu kadar aktif olamaz ve muhtemelen Eylül 2023'te *#MendorsPas* derneğini kurmak için başvuru yapma aşamasına asla gelemezdim. Madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırıya karşı düzenlenen bu farkındalık kampanyası, bir ilk olup bu tür saldırıların özel hayattaki etkilerini

---

* (Fr.) "Beni Uyumla: Madde yoluyla (kimyasal) boyun eğdirmeyi durdurun." (ç.n.)

** İlaçların piyasaya sürüldükten sonra güvenliğini takip etme, olası yan etkilerini tespit etme, değerlendirme ve önleme sürecidir. (ed.n.)

tüm gerçekliğiyle ortaya koyma amacı taşıyordu. Sağlık çalışanları için geniş kapsamlı bir eğitim programının uygulanmasını ve mağdurların tedavi ve bakım sürecini iyileştirmek amacıyla, özellikle kamu sağlık hizmetleri kapsamında, ilgili tarafların çoğunluğunu bir araya getiren bakanlıklar arası bir çalışma grubu kurulmasını talep ettik.

4 Kasım 2023'te Joël Guerriau olayı gündeme geldi. Senatör, o dönemde Loire-Atlantique milletvekili olan Sandrine Josso'yu, senatoya yeniden seçilmesini kutlama bahanesiyle, evine davet edip içkisine ilaç katmış. Sandrine, başka davetlilerin olmamasına şaşırıldığını ve Joël Guerriau'nun, o fark etmeden şampanya kadehine uyuşturucu koyduğunu söyledi. Baş dönmesi ve bulantı yaşayan Sandrine, önce kalp krizi geçirdiğini düşünür. Kaçmak için zar zor güç bulur...

Taksi şoförü durumundan endişe duysa da ambulans çağıran yine Sandrine olur. Hastaneye, büyümüş gözbebekleri, ağız kuruluğu ve genel sağlık durumunda bozulma gibi tipik uyuşturucu etkisi belirtileriyle ulaşır. Yapılan toksikoloji analizleri doğrultusunda kanında ekstazi bulunur. Olayın ardından, Joël Guerriau hakkında, "Bir kişiye, rızası olmadan algısını veya hareketlerini kontrol etme yetisini zayıflatacak madde verme ve bunu tecavüz ya da cinsel saldırı amacıyla gerçekleştirme" suçlamasıyla bir soruşturma açıldı. Bu suç nedeniyle beş yıla kadar hapis cezası istemiyle karşı karşıya.

Sandrine'in yaşadıkları henüz yargıya taşınmamış olsa da halihazırda tüyler ürpertici bir hipotezi kanıtlar nitelikte. İş arkadaşınız size cinsel saldırıda bulunabilir, bir arkadaşınız içkinize ilaç katabilir. Sesini çıkarmaktan çekinmeyen ve hakkını savunmaktan vazgeçmeyen bir kadının hedefi olduğu bu saldırı türü, siyasi alanda ilk kez konuşulur oldu. Derhal Sandrine ile iletişime geçip ona derneğimizin sembo-

lik temsilcisi ve sözcüsü olmayı teklif etmeye karar verdim. Her şeyi değiştirme gücü olan şey, işte bu içgüdüsel tepki... Kişisel bir travmayı kolektif bir mücadeleye dönüştürme arzusu. Çok geçmeden güçlerimizi birleştirmeye karar verdik. Amacımız, mağdurları duymak, onlara inanmak ve elimizden geldiğince yardımcı olmak çünkü herkesin aynı medya görünürlüğüne ve geniş kitlelere ulaşabilme imkânı yok.

Geçtiğimiz 9 Haziran'da Ulusal Meclis'in feshedilmesinden önce Sandrine, Gabriel Attal tarafından atandığı hükümet görevini yürütüyordu. Görevinin devam edip etmeyeceğini henüz bilmiyoruz.

* * *

Bu önsüzü, tanıdığım en güçlü ve en hayranlık uyandıran kadını selamlamadan bitirmem mümkün değil. Annem. Bugün 72 yaşında. Zorluklar ve umutsuzluklarla dolu anları benden çok daha önce, çok erken yaşta tanıdı. Eskilerin “uzun süren kötü hastalık” dediği, bugünse kısaca metastatik kanser olarak adlandırdığımız hastalığa yakalanan annesini, 1962 yılının ocak ayında, henüz dokuz yaşında bile değilken kaybetti. Böyle bir acı yaşamak, kuşkusuz bir çocuğun hayatında derin izler bırakır ve hayatının gidişatını değiştirir. Annem, kendine eğilip bükülmeyen, çelikten bir zırh inşa etti. İyi ya da kötü, hayat ona ne sürpriz getirirse getirsin, yaşama sevincini kaybetmiyor.

Babamla ilgili gerçekler ortaya çıktıktan sonra, annem gözünden bir damla bile yaş akmadan evi terk etti. Elli yıllık birlikteliğini her detayıyla sorgulamaya başladı. Annemin inanılmaz bir ağırbaşlılıkla kartonları açışını, eşyaları ayrışını, dolapları boşaltışını, fotoğrafları yerinden indirilişini izledim. Güçsüz, tükenmiş hâlde ama yine de sakin ve da-

yanıklı. Başka bir seçeneği yoktu. Gitmek zorundaydı. Yaşadığı yeri, mahallesini, arkadaşlarını, garigi* ve çok sevdiği dağları terk ederek, hayatına nerede devam edeceğini bile bilmeden tek başına kalmak. Annemle ben birbirimizden çok farklıyız. Ben açık bir kitap gibiyim; duygularımı gizlemek benim için neredeyse imkânsız. Annemse, bir ortaçağ kraliçesini andırıyor: omuzları dik, çenesi yukarıda, paramparça olmuş hayatının kalıntıları üzerinde dimdik, şikâyet etmeden duran gerçek bir kahraman.

Son iki yılda, annem, asıl mağdur kendisi olmasına rağmen ailemizin dayanağı ve gücü hâline geldi. Uyuşturulan, şiddet gören, tanımadığı insanların acımasızlığına terk edilen oydu. Buna rağmen çocuklarıyla konuşmak, bizi dinlemek için elinden geleni yaptı. Bazı sabahlar, hissettiğim öfke ve umutsuzluk yüzünden yataktan kalkacak hâlim bile olmadığında, annem beni her zaman dışarı çıkmam, dolaşmam, birileriyle görüşmem ve hayatıma devam etmem için yüreklendirdi.

Çünkü kendisi için yaptığı da buydu. Kimseyi tanımadığı bambaşka bir yere taşındı, kendi başına yaşamayı, normalde babamın sorumlu olduğu şeyleri; araba kullanmayı, ev kiralamayı, idari evrak işleriyle ilgilenmeyi öğrendi. *Eski* hayatının detaylarının tümünün çatlaklardan sızmasına izin vermeden yeni insanlarla tanıştı ve yeni arkadaşlar edindi. Kültürel ve fiziksel aktivitelerine devam etti. Hayat dolu, etrafına ışık saçan, esprili ve enerjik bir kadın olarak tek amacı, kendi hayatını yeniden inşa etmek ve kontrolü eline almak oldu. Kendini kaybettiğini ya da yıkıldığını bir an

---

* (Fr.) *Garrigue*: Genellikle Akdeniz'in kıyı kesimlerinde görülen çok kısa boylu dikenli çalılardan oluşan bitki topluluklarıdır (lavan-ta, kekik, funda, yasemin, süpürge çalısı). Bu bağlamda Fransa'nın güneydoğusundaki Languedoc bölgesinde görülür ve bu bölgeyle özdeşleştirilir. (ç.n.)

olsun görmedik; hatta ona tecavüz eden kişilerden birinin HIV pozitif olduğunu öğrendiği günde bile...Ve hepsinden önemlisi, tüm zarıflığıyla, babamızı kötülediğini bir kez bile duymadık.

Son birkaç aydır annem kendimi korumam gerektiği konusunda ısrarcıydı. Kendimi tüm varlığımla Fransa'daki madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırı suçlarıyla mücadelede adadım. Bu şekilde kendinizi açığa çıkarmak ve medyada ifşa olmak her zaman kolay bir şey değildir ve mücadeleyi başlatan kişi olmanın dezavantajları da olabilir.

Gücümü, annemin kendisi için benimsediği şu mantradan aldım: "Hayata ve sunduğu güzel şeylere inanmaya devam et." Basit ve naif görünebilir ama tam tersine, bu cümlelerin her an kulağımda yankılanması beni ayakta tuttu.

Duruşmanın kapalı yapılmaması kararını veren annemdi. Dava, bu nedenle açık oturumla görülecek. Annem, bu tercihini "Duruşmaya dahil olan elli erkeğin toplumun karşısında hesap vermesi gerekiyor" diyerek açıkladı. Duruşmanın kapalı yapılması, onların işine gelirdi. Şimdiyse yaptıklarının hesabını mümkün olduğunca fazla kişiye vermek zorunda kalacaklar. Annemin bu kararı üzerine uzun süre tartıştık. Bu, onun vermesi gereken bir karardı ve öyle de oldu; buna saygı duyuyorum. Aile geçmişimizin medyada ifşa edileceği andan korkuyor ve yaşadıklarımızın detaylarının mutlaka paylaşılacağını, yalanların söylenip bazı gerçeklerin çarpıtılacağını biliyorum. Özel hayatınızın didik didik edilmesine, kamulaştırılmasına ve bunun yaratacağı tüm olumsuz duygularla başa çıkmaya kendinizi nasıl hazırlarsınız?

Öte yandan, annem kendi ifadesiyle "özgürleşti". Bu, kısmen sosyal medya aracılığıyla başlattığım farkındalık ve dayanışma hareketi sayesinde gerçekleşti. Kendisi, yaşadıklarından ve mağdur olmaktan utanırsa aynı şeyleri yaşayan diğer mağdurlara nasıl yardım edebileceğini sorguladı ve

şöyle dedi: “Caroline, özel hayatında, yakınları tarafından madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırıya uğrayan ve bu şiddete maruz kalan herkes için yaptıkların adına sana teşekkür ederim. Şimdi, bu mücadelenin hakkını en güzel şekilde verme ve bunu sana bizzat gösterme sırası bende.”

Alevlerin arasında, annemin eli elimde, yıkıntıların ortasından yürüyoruz. İşte bu, yıkımın başlangıç hikâyesi.

1 Kasım 2020, Pazar

Yarın altı buçuk yaşındaki oğlum Tom, okula giderken maske takmak zorunda kalacak. Onu alıştırmak adına evde de maske takıp çıkarıyor, uygulamayı tekrarlıyoruz.

Tom'un maske taktığı bir fotoğrafını Facebook'ta paylaşır paylaşmaz babam hemen bir yorum yapıyor: "Zavallı yavrum. Biraz garip bir sene olacak. Deden seni çok seviyor." Henüz bilmiyorum ama babamla yaptığım son konuşma bu olacak.

Hayatım tam o anda nasıldı? Evli, çocuklu ve 42 yaşında, sevdiğim bir mesleği yapıyordum. Başka bir deyişle, çalkantılardan uzak, ayrıcalıklı ve basit bir hayat yaşıyordum. Bugün hâlâ, birbirini kovalayan günlerin masumiyetini taşıyorum. Her yeni günün tehdit değil, umut taşıdığı o günleri. Hayatım; kocam, oğlum, işim, yapmaktan zevk aldığım aktiviteler, annemle babam, kardeşlerim ve arkadaşlarımdan oluşan bir çerçevede dönüyordu. Tamamen sıradan bir hayat.

Ancak kimse kaybedene kadar bu "sıradanlığın" değerini anlayamıyor.

Düzenleme
Ny.ozlem

2 Kasım 2020, Pazartesi

Tom'u tam vaktinde okulun kapısına bırakıyor, sarılarak uğurluyorum. Eve dönüyorum, kahve yapıyorum ve bilgisayarımı açıyorum. Bugünkü programım belli: bitmek bilmeyen online toplantılar...

Saat 11'i gösterirken eşim işten dönüyor. Paul vardiyalı çalışıyor. Eve gelir gelmez babama bir mesaj yolluyor: "2021 *Tour de France* rotasını öğrendim. Haydi, güzel bir aile planı yapalım. 7 Temmuz'da torununu *Mont Ventoux*'ya götürmeye ne dersin?" Ardından kendine hızlıca bir öğle yemeği hazırlayıp biraz dinlenmeye çekiliyor.

Uyandığında, Vaucluse alan kodlu iki farklı sabit hattan gelen iki cevapsız arama gördü. Bu an, bir hastanenin aileyi bilgilendirmek için telefona bıraktığı mesaj gibi, bir tür kırılma noktasıydı. Genellikle bu kırılma noktasına bir ses ya da yüz eşlik eder. Acı haberi veren kişinin sesini ya da yüzünü hayatımız boyunca hatırlarız. Aynı zamanda bu haberi öğrenmeden önce ne yaptığımızı da tüm ayrıntılarıyla hatırlarız.

Benim kırılma noktam, bana dalgalar hâlinde ulaştı. Haberi ilk duyan kocam oldu. Annemin bıraktığı ilk mesajı dinleyen oydu: "Paul, benim. Dominique ile ilgili çok acil bir durum var. Lütfen beni geri ara."

Babam Dominique, 100 kilonun üzerinde ve solunum yolu hastalıkları var. COVID krizinin ortasında, Paul onun doğal olarak hastaneye yatırıldığını, yoğun bakım ünitesinde olduğunu düşünüyor. Ancak diğer mesaj, Carpentras departmanında çalışan bir polis komiserinden geliyor. Paul önce annemi arıyor ve neler olduğunu soruyor.

“Dominique hapse girecek. Bir markette üç kadının eteklerinin altından video çekerken yakalanmış. Kırk sekiz saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Bu arada polis cep telefonunda, SIM kartlarında, video kamerasında ve dizüstü bilgisayarında arama yaptı. Ve bununla da bitmiyor, çok daha kötü şeyler var.”

Annemin, benden önce Paul’ü aramaya karar vermesinin sebebi, henüz bu haberi üç çocuğuna verecek gücü olmamasıydı. Paul’e güvenebileceğini ve böyle bir haberi belli bir ölçüde kaldıracabileceğini biliyordu.

Annemle Paul, annemin önce beni, yanımda Paul varken arayacağına karar verdiler.

Bu konuşmadan sonra afallayan Paul, polis komiserinin numarasını aradı ve yıkıcı darbe vuruldu.

“Kayınvalidenizin bilinçsiz olduğu, açık bir şekilde uyuşturulduğunun belli olduğu ve bu sırada farklı erkeklerin onu istismar ettiği videolar bulduk.”

Duyduğu şeyin doğruluğuna, gerçekliğine inanamıyor. Bu sözler onu delip geçiyor. Paul, televizyonda anlatılan, gazete köşelerinde yazılan ve “sapkın” olarak nitelendirilen her şeyle *eski* hayatlarımız arasındaki sınırı çizen, düşünmesi bile korkunç olaylarla dolu bambaşka bir dünyada buluyor kendini.

Komiser, soğukkanlı bir şekilde, imkânsız kelimesini bizim için yeniden tanımlayacak ve artık bizi hiçbir şeyin imkânsız olmadığına inandıracak bilgileri birer birer Paul’e iletiyor.

Polisin babamın farklı elektronik cihazlarında bulunduğu görüntülerin tarihine bakıldığında, bu cinsel saldırıların en az Eylül 2013’ten beri devam ettiği anlaşılıyor. Saldırganların sayısı şok edici.

“Şimdiye kadar görüntülerde toplam yetmiş üç kişi olduğunu tespit ettik. Tam şu anda sizinle konuşurken,

yaklaşık 50 kişinin kimliğini belirlemiş durumdayız. Yaşları 22 ila 71 arasında değişen ve toplumun her kesiminden gelen bu kişiler arasında öğrenciler, emekliler ve hatta gazeteciler de var. Kayınpederiniz, tüm bu eylemleri organize etti, fotoğrafladı ve filme aldı. Videoların tamamını izlemekte çok zorlandım... Ve görüntülerin tamamının değerlendirilmesini bitirmekten hâlâ çok uzağız.”

Polis ekibi bir buçuk aydır gece gündüz bu olay üzerinde çalışıyor ve annemin hayatı için endişe duyuyordu. 68 yaşına basmak üzereyken bu kadar çok uyuşturucuya maruz bırakılmış olması... Polis komiseri sözlerini şöyle tamamladı: “Annenize iyi bakın. Desteğe ihtiyacı olacak.”

Paul’ün aklında tek bir şey vardı: Dışarı çıkmak, evden kaçmak. Öteki dünyaya fırlatılmadan önce sadece birkaç saati kaldığını biliyordu. Bilgisayar ekranına o kadar dalmışım ki Paul’ün önümden geçip evden çıktığını fark etmedim bile. Paul, arabasına binip o akşam yardım istemek için kız kardeşini ve oğlumuzun vaftiz annesi Véronique’i arıyor. Beni şüphelendirmemek için birlikte bir strateji geliştiriyorlar. Akşama Japon yemeği yemeyi öneriyorum. Tam evden çıkıp yemek almaya gidecekken kapı çalıyor; gelen Véronique. Her zamanki gibi neşeli, güler yüzlü ve sevgi dolu.

“Buralardan geçiyordum.”

Tom, Véronique’in kollarına atlarken ben de Japon restoranına gitmek üzere evden çıkıyorum. Arabada annemi arıyorum, beni geçiştirdiği tuhaf bir konuşma yaşıyoruz. Kötü bir hisse kapılıyorum.

Restorandan dönüp torbaları yemek masasının üzerine koyuyorum. Oğlumun vaftiz annesiyle gülüştüğünü duyuyorum. Günlük yaşamın sıradan sesleri henüz bizi terk etmemiş.

Mutfakta Paul yüzünde ciddi bir ifadeyle bana bakıp oturmamı istiyor. Telefonum çalıyor, nihayet arayan annem.

Mutfakta, Paul'ün hemen arkasında duran fırının saatine göre saat tam 20.25.

Travmatik bir olay yaşayan insanların, genellikle sadece bir detayı, bir kokuyu, bir sesi, bir hissi, yani küçük bir ayrıntıyı, o ânı kaplayan kocaman bir nokta olarak hatırladıklarını sonradan öğrenecektim.

Benim için bu, fırının üzerindeki saatti. Beyaz rakamlar saat 20.25'i gösteriyordu. Rakamlarla çizilmiş bir sınır. Adım Caroline Darian ve normal bir hayatın son dakikalarını yaşıyorum.

Annemin o belli belirsiz çıkan sesini hâlâ hatırlıyorum, ısrarla Paul'ün yanımda olup olmadığını soruyor. Bana söyleyeceklerini duymam için sakince oturduğumdan emin olmak istiyor. “*Caro*”, baban bu sabahtan beri gözaltında ve serbest bırakılmayacak. Tutuklanacak.”

Titriyorum, ne dediğini tam olarak anlayamıyorum. “Baban, beni uyku ve sakinleştirici haplarla uyutuyormuş.”

“Anne, ne diyorsun? Ne demeye çalışıyorsun?”

“Hepsi bu değil. Baban ayrıca ben yatak odamızda baygın şekilde yatarken, evimize, odamıza başka erkekleri getirmiş. Kendi fotoğraflarımı gördüm. Uyurken, yatakta yüzüstü yatarken, her seferinde farklı erkeklerle, hepsi tanımadık yüzler.”

Kendimi kaybediyorum. Bağırıyorum, babama hakaretler yağıdırıyorum. Her şeyi kırmak, dökmek, paramparça etmek istiyorum.

“Caro, sana sadece olanları anlatıyorum. Karakolda fotoğraflara bakmak zorunda kaldım. Kalbim duracak sandım. Komiser, bana saldırıya uğradığımı gösteren birden fazla video olduğunu söyledi. İçlerinden bir tanesine bakmamı istedi ama ona fotoğrafları görmenin bile dayanılmaz

---

* Caroline'in kısaltması. (ç.n.)

olduğunu söyledim. Sonrasında bana gerçekten üzgün olduğunu ve kocamın yaptığı şeyin gerçekten korkunç olduğunu söyledi.

Annem gözyaşlarına boğuldu ve Paul yanıma gelip bana sarıldı. Kafamda anlattıklarının tümü canlandı, görüntüler birbirine karıştı. İğrenç, anlamsız görüntüler... Annem yatağında, gözleri kapalı, bilinçsiz, hareketsiz bir şekilde yatıyor ve yanında ne idüğü belirsiz bir adam...

Tatile giderken her yeri eşyalarla dolu siyah Renault 25 markalı arabamızın direksiyonun başında oturduğunu hatırlıyorum. Şakalar yapar, Barry White şarkıları açar ve kafanla ritim tutardın. Tıpkı arka koltukta oturan çocukların gibi heyecanlanır, yerinde duramazdın. Kafamdaki bu mutlu anı az önce paramparça oldu. Fakat şu andan itibaren toplu seks partileri düzenleyen iğrenç bir yalancısın. Annem son kahvaltını anlattı, tamamen sıradan, normal bir kahvaltı yapmışsın. Bunca yıldır huzurluymuş gibi oynadığın bu oyunu sergilemek için nasıl bir ikiyüzlülük gerekir ki?

Annem telefonu kapatıyor çünkü abim David ve sonrasında kardeşim Florian'ı araması gerekiyor. Bense kocama sarılmış bitkin bir hâlde yere yığılıp kalıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum.

Babam, anneme ilaç verip, onu bayıltıp sonra da eve yabancı erkekleri getirip ona tecavüz ettirdi. Bu cümle bana inanılacak gibi gelmiyor. İçerdiği şiddet, sadece yankılar hâlinde bana ulaşıyor. Beni hedef almış keskin taşlar gibi ilerleyen bu yankılar, inancımı, bilincimi, bildiğimi sandığım her şeyi paramparça edip delip geçiyor. Ya annem aşırı dozdan ölseydi? Ya hiç uyanmasaydı? Bu dehşet, neredeyse

sekiz yıldan beri, annem emekli olup Vaucluse'a taşındıklarından beri devam ediyor.

Annem de ben de hiçbir şeyi görmedik, anlamadık. Ne bir iz ne de hatırladığı bir şey vardı.

Babamın dikkatlice ölçüp uyguladığı ilaç dozları ve bu dozların sıklığı, her şeyi unutmamasına neden oluyordu. Annemin bir sis perdesinin arkasındaymış gibi konuştuğu ve saçmaladığı telefon konuşmalarını hatırlıyorum. Bu hâlleri, bir anlamda yokluğu, bizi endişelendiriyordu. Üç çocuğu da ondan yedi yüz kilometreden fazla uzaklıkta yaşıyordu. Alzheimer başlangıcı olduğunu bile düşündük. Ama babam abarttığımızı düşünüyordu. Annemizin nasıl sakinleşeceğini bilmediğini, hiç durmadığını, hiperaktif olduğunu ve bunun onun stresle başa çıkma yöntemi olduğunu söylüyordu.

2017 yılında, annemi Carpentras'taki bir nörologla görüşmesi için ikna ettik. Görüştüğü bu ilk doktor kalıcı bir etkisi olmayan ve hafızada geçici bir boşluk yaratan global amneziden bahsetmişti. Nöroloji uzmanlarının çok iyi bildiği ancak bizim bilmediğimiz bir gerçek vardı: Bir kişi hiçbir zaman birden fazla geçici global amnezi atağı geçirmez.

2018 sonbaharında, emekli bir pratisyen hekim olan amcam, anneme bir tür "deşarj" mekanizmasından bahsetmişti. Ona göre bir elektrikli süpürge, torbası dolduğunda makinenin yanmaması için nasıl duruyorsa, beyin de aynı şekilde kendini durdurup yeniden şarj edermiş. Hepimiz bu hipoteze inandık. Annem yine de bir tomografi çekti ama doğal olarak sonuçlar temiz çıktı. Toksikoloji taraması yaptırmayı nasıl düşünebilirdik ki?

Ancak zaman geçtikçe ve bilinçsiz olduğu anlar arttıkça annem daha da endişelenmeye başladı. Tekrarlayan uykusuzluk nöbetleri geçiriyor, saçları dökülüyor ve zayıflıyordu;

sekiz yıldan kısa bir sürede on kilodan fazla kilo kaybetti. Sürekli felç geçireceğinden korkuyordu. Torunlarıyla ilgilenirken ya da beni görmek için trene binip Paris'e geldiği zamanlarda hep endişe içindeydi. Bu yüzden annem yavaş yavaş araba kullanmayı bıraktı ve her geçen gün bağımsızlığını biraz daha kaybetti.

2019 yılında annem Cavaillon'daki başka bir nörologdan randevu aldı ve bu doktor, yaşadığı durumu anksiyeteye bağladı. Uyku kalitesini artırabilmesi için anneme melatonin reçete etti...

Acilen annemin yanına gitmek istiyorum. Onu, Vaucluse'daki o evde, tüm bu iğrençliğin ve acımasızlığın yaşandığı yerde tek başına bırakamam. Paul, her şeyi organize ediyor. Evden dışarı çıkıp kardeşlerimi aramak istiyorum. David telefonu açtığında sesinden hâlâ hiçbir şeyi bilmediğini anlıyorum. İstmeden annemden önce davrandığım için kendime kızıyorum ama doğrudan konuya girip ona her şeyi anlatıyorum.

David sessiz, cevap veremiyor. Söylediklerimi algılayabilmesi ve anlaşılabilir bir şeyler söyleyebilmesi on saniyesini alıyor. "Ama... böyle bir şey mümkün olamaz ki. Caro, benimle dalga mı geçiyorsun?" Cevapları bende olmayan sorular soruyor bana. Onu biraz sakinleştirebilmeyi istiyorum ama başarılı olamıyorum, uyuştüğünü, hissizleştüğünü hissediyorum. Hemen annemi arayabilmek için telefonu kapatıyor. Sonunda en küçük kardeşimiz Florian'a ulaşmayı başarabildiğimde, annemle çoktan konuştuğunu anlıyorum. Şaşkınlıktan donup kalmış, söyleyecek söz bulamaz hâlde babamızın annemize, bize nasıl böyle bir şey yaptığını, bizi nasıl hiç düşünmediğini sorguluyordu. Bense çocuk gibi ağlamaya başlıyorum.

Florian, 2018 yazını düşündüğünde hissettiği tüm kızgınlığı ve nefreti; iki kızıyla birlikte annemle babamızın evinde geçirdiği birkaç günden sonraki son akşam yemeklerini, yola çıktıkları geceyi anlatıyor. Karısı ile birlikte rahatsız edici bir sahneye tanık olmuşlardı. Annem sofraya oturduktan sadece birkaç dakika sonra tamamen kendini kaybetmişti. Dirseği düşmüş, oturduğu yerden kaymıştı; sanki sarhoş gibiymiş. Birden bedeni tüm enerjisini yitirmiş, bir kukla gibi yere yığılıvermiş.

“Vücudunun kontrolünü birden nasıl kaybettiğini açıklayabilmem mümkün değil Caro. Annemle konuşmaya çalışıyorduk ama sanki hipnoz altındaymış gibi hareketsizdi, boş bakıyor ve hiçbir şeye cevap vermiyordu.”

Babam, annemin fazla yorulduğu zamanlarda ara sıra böyle dengesini kaybettiğini, onu gidip yatırmanın en iyisi olduğunu söylemiş. Oysa gerçekte, yemeğe geçmeden önce mutfakta annem için hazırladığı *rosé* kadehine karıştırdığı ilaç kokteyli etkisini göstermeye başlamıştı. O gece, babam annemin yaşadığı rahatsızlığın sorumluluğunu, onlar yüzünden yorulduğunu ima ederek Florian ve ailesinin omuzlarına yüklemişti. Bunun üzerine Florian ve ailesi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yola çıkmışlar.

Telefonu kapatıyorum çünkü evin çevresinde en azından iki tur atmaya ihtiyacım var. Bu gece hava beş derece bile değil ama her tarafım öfkeyle alev alev yanıyor. Paul, peşimden geliyor. Ertesi sabah ilk trenle benimle birlikte gelmeleri için kardeşlerimi ikna etmeye karar veriyor. Onları elinden geldiğince teselli etmeye çalışıyor: “Hayat her şeye rağmen devam ediyor, üçünüz hep birlikte en kısa sürede annenizin yanında olmalısınız.” Israr ediyor, “Onun etrafında birlik olmalısınız. Bu zorluğu hiçbiriniz tek başınıza atlatamazsınız. Cesur olup birbirinizin yanında durmanız gerekecek

Çünkü her Şey daha yeni başlıyor, henüz hiçbir Şeyi detayıyla bilmiyoruz.”

İŐtekilere haber veriyorum ve birkaç gün izin alıyorum. Artık yatma vakti geldi ama mzn de yan yana olmasına ihtiyacım var. Sonunda, oğlumun eli benim elimde bir Şekilde uyuyakalıyorum.

3 Kasım 2020, Salı

Her yerim ağrıyarak uyanıyorum, sırtımın ortasında dayanılmaz bir sancı var. Sanki bütün gece bir ringde dayak yemişim gibi her tarafım sızlıyor. Kaç gün kalacağımı bilmeden, çantamı aklıma gelen her şeyle gelişigüzel dolduruyorum.

Tom'u okula bırakırken, üçüncü kez güneye, anneannesine gitmem gerektiğini ve onu sonra eve, yanımıza getireceğimi anlatıyorum. Kapının önünde onu kollarıma alıp kokusunu içime çekiyorum: ince boynu, küçücük kulakları, dalgalı saçları, sıcacık burnu ve yanakları... Ondan bir parçayı yanımda götürmeye ihtiyacım var. Bana güç versin diye, gizlice sakladığınız uğurlu bir tılsım gibi.

Tom bana bakıyor, yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine bakarak şöyle diyor:

“Anne, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Anneanneme de onu çok sevdiğimi söylemeyi unutma, lütfen.” Bu sözler ve yanaklarımı okşayışı o anda zihnime kazınıyor. İroni bu ya, sanki biliyormuş gibi dedesinden hiç bahsetmiyor.

Tren garına giderken polis komiseriyle irtibata geçmeye karar veriyorum. Kendimi tanıttığımda sesinden neredeyse bu aramayı beklediğini anlıyorum. Kardeşlerimle birlikte Avignon Garı'na varır varmaz onunla konuşmak istediğimizi söylüyorum. Babamıza karşı açılan davanın yasal süresi dolduğu için bize ayıracak fazla zamanı yok. Son gözaltıdan sonraki kırk sekiz saat içinde dosyayı kapatmak için hızlı hareket etmeleri gerekiyor, ardından Avignon Adliyesi Ceza Birimi'ne sevk edilecek. Anneme yaptıklarına dair kanıt

bulmak için bir kez daha annemle babamın evine gitmeleri gerekiyor.

Telefonu kapatırken, gözlerimi de yavaşça kapıyorum.

Özetle babam, annemin tanımadığı kişiler ona tecavüz edebilsin diye onu en az sekiz yıl boyunca ilaçla uyuttu. Şimdi her şey yerine oturmuş durumda. Güçlü kalmaya çalışsam da yıkılmış hâldeyim.

Massy Tren Garı, 4 numaralı peron.

“Marsilya Saint-Charles’e giden sabah 9.25 treni gara yaklaşıyor.”

Peronda öylece dururken Paul’e dönüp bakıyorum ve daha ben düşünmeden dudaklarımdan şu sözler dökülüyor: “Korkuyorum.”

Beni kollarına alıp sımsıkı sarıyor. Başım omzunda, zamanın şu an durmasını istiyorum. Trene girip koltuklarıma yerleştikten sonra bizi ayıran camın arkasında, kocamın gözlerinde ilk kez derin bir hüznü görüyorum. Artık, bizim için harika anılarla dolu olan Vaucluse’deki o güzel evi bir daha asla göremeyecek.

Küçük barbekünün ateşini yakıp ızgarayı hazırlamaya başlıyorsun. Başını kaldırıp bana gülümsüyorsun. Hepimizi neşelendiren o güzel güneş ışığı, evin duvarlarına çarparak her köşeye yayılıyor. Tom salıncakta sallanıyor, Paul şarabı getiriyor. Yazlık evinin terasında bir aile. Senden nefret ediyorum.

Sen hep böyle içi çürümüş biri miydin? Ve biz hiçbir şey fark etmedik mi? Nasıl olur da bir çocuk “baba”sını hiç tanıyamaz? Peki, sen aslında kimsin?

Biraz molaya ihtiyacım var. Kulaklığımı taktığımda, Fleetwood Mac’in “Dream” şarkısı rasgele çalmaya baş-

lıyor ve beni anında çocukluğuma götürüyor. Sanırım bir saniyeliğine de olsa nefes almam mümkün değil. Bu şarkı, hiç değişmeyeceğine ve hep aynı kalacağına inandığımız bir cennetten bahsediyor.

Tuvalet aynasında kendime baktığımda gördüğüm şey hiç güzel değil. Yüzümdeki maskeye rağmen yirmi dört saatten kısa bir süre içinde on yıl yaşlanmış gibiyim. Annemi düşünmeden edemiyorum. Babam onu seks objesi, oyuncacı, nesnesi hâline getirmişti ve biz onu koruyamamıştık. Aslında Paris'e bizi görmeye çok sık gelirdi annem... Bazen birkaç hafta bizde kalır, bazen de Florian ya da David'e giderdi. Hem bizimle hem de altı torunuyla çok yakın bir ilişkisi vardı, hâlâ da öyle.

Mazan'a döndükten sonraki kırk sekiz saat içinde ona ulaşmakta hep zorluk çekerdik. Telefonu onun yerine babam açardı. Annemin Paris'te geçirdiği zamanın yorgunluğunu atmak için dinlendiğini söylerdi. Paris'in temposunun onu bitkin düşürdüğünü ve bu yaşta kendine dikkat etmeyi bir türlü bilmediğini iddia ederdi. Hep aynı yalanı söylerdi... Ve biz de buna inanırdık. Bir yandan da onu manipüle etmeye devam ederdi. Vaucluse'un havasının Paris'inkinden daha temiz ve günlük yaşamın daha huzurlu olduğunu söyleyip dururdu. Sonunda annem de buna inanırdı.

Annemin telefonda kaç kere kendinde değilmiş gibi konuştuğunu hatırlamıyorum bile. En rahatsız edici olansa bir ya da iki gün önce yaptığımız konuşmaları hiç hatırlamıyor olmasıydı. Sanki hafızası sıfırlanıp duruyordu.

2019 yılında nisan ayının ortalarında, yanımızdan ayrıldıktan bir gün sonra Tom, anneannesini aramak istedi. Ona rugby turnuvasının ne kadar iyi geçtiğini anlatmak istiyordu. Fakat annem konuşmaya başlar başlamaz bozuk plak gibi hep aynı şeyleri tekrarlamaya başladı. Tom'un dehşete düşmüş ifadesini görünce telefonu elinden aldım.

“Anne, bugün günlerden ne?”

Bilmiyordu.

Babamı arayıp annemin hiç iyi olmadığını, sağlık durumuyla ilgili endişelerimin olduğunu ve bunun arkasında başka bir şey olduğunu söyledim. Konuyu değiştirdi. Aynı senaryo on yıl boyunca birkaç kez yaşandı. Sorularımdan kaçmak için her zaman bir bahane bulurdu. Garip bir şekilde, annem hiçbir zaman benim ya da kardeşlerimin evindeyken bu hâlde olmuyordu; sadece onunla birlikteyken bu gariplikler başlıyordu. Ancak şimdi bunun farkına varıyorum.

Şimdi düşününce, sen hep her şeyden kaçtın. Hep geride kalan sen oldun; iş kurdun ama battın, başın hep bir şekilde belaya girdi. Bir seferinde dolandırıcılarla iş yapıp sonra da güya bizi koruma bahanesiyle annemden maddi nedenlerle boşandın, yıllar sonra tekrar evlendin... Annemde güvensizlik yaratıp sonra da kaçamak davrandın. Şimdi polisler ne diyeceksin? Bahaneler uydurup göz boyamaya mı çalışacaksın, yoksa gerçekleri mi itiraf edeceksin? İkinci seçeneğin iyi yanıysa, hayatında ilk kez Calimero* gibi olduğun, yani sürekli sızlanıp duran kişi olduğun gerçeğiyle yüzleşmen olacak.

Annem hiçbir zaman çok ilaç kullanan biri olmadı. Ne sigara içerdi ne de başka bir bağımlılığı vardı. Aşırı tükettiği tek şey, çalıştığı zamanlarda yediği çikolatalardı. Yürümeyi de şu an hâlâ olduğu gibi, her zaman çok severdi.

Yaşadığı son “dalgınlık” hâli 22 Ekim 2020’de gerçekleşti. Paris’te yaşayan bir arkadaşı, annemi o gün akşam saat beş civarında aramış. Konuştuklarında annemin huzursuz

---

* 1962 yılında yaratılan İtalyan yapımı bir çizgi film karakteridir. Sürekli “Ama haksızlık bu!” demesiyle ve şikâyet etmesiyle bilinir. (ç.n.)

hâlini ve konuşmasındaki garipliği fark ettiği için her şeyin yolunda olup olmadığını merak etmiş. Bu yüzden ertesi gün anneme sesli mesaj bırakmış.

Annem, ertesi gün bu mesajı dinlediğinde şok olmuş çünkü önceki gün arkadaşıyla konuştuğunu hiçbir şekilde hatırlamıyormuş. Endişelenmiş hâlde durumu babama anlatırken babamsa anlamazlıktan gelmiş.

Trende kardeşlerimi buluyorum. Üçümüz öyle bir kucaklaşıyoruz ki trendeki herkes bize bakıyor.

Avignon Garı, öğleden sonra üç. Bu garı avucumuzun içi gibi bilmemize rağmen doğru çıkışı bulup taksi çevirmek tam on beş dakika sürdü. Babamın bizi almaya geldiği çıkıştan farklı bir çıkıştı.

Kollarını açmışsın, Tom boynuna atlıyor ve sen gülümsüyorsun. Sonra seni bir kez daha görüyorum; bu kez annemin ilaçlarını ezip bardağında karıştırıyor, internette bir ilan yayınlıyor ve o lanet kamerayı açıyorsun.

Carpentras karakolunun önünde, kaybolmuş gibi görünen annemizi bizi beklerken buluyoruz. Bir altmış beş boyuyla kıyafetlerinin içinde neredeyse yok olmuş gibi, ellerini küçük leylak rengi ceketinin ceplerine sokmuş. Yüzündeki beyaz maske, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne kıyasla kocaman duruyor. İri siyah gözlerinin altı çökmüş, olduğu yerde hafifçe bir sağa bir sola sallanıyor. Taksiden iner inmez anneme doğru koşup onu kollarıma alıyorum. Kardeşlerim de hemen arkamdan geliyor. Bir an için kendini bırakıyor; ben de elinden tutuyorum. Sanki roller değişmiş gibi, artık annemin kızı değil de annesiymişim gibi hissediyorum.

Karakola giriyoruz. Koridorun bej ve sarı renkli duvarlarına bakarken, babamın buralarda bir yerde bir hücrede ol-

duğu fikri aklımdan geçiyor. Onu görebilecek miyiz? Onunla konuşabilecek miyiz? Hiç sanmıyorum. Böyle bir suçtan gözaltına alınmış olmak, uzun süre tecrit altında tutulacağı anlamına geliyor.

Bir polis memuru bizi bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu odasına götürüyor. Annem koridorda beklemek istediğini söylüyor.

Babamı düşünmeden edemiyorum; sorgulandığı oda burası mıydı?

Polis memuru oturmamızı rica etse de kardeşlerim ayakta kalmayı tercih ediyor. Onlara bakıyorum. Florian, polis memuruna daha önce yüzünde hiç görmediğim karanlık bir ifadeyle bakıyor. David ise endişesini saklamaya çalışıyor; cesur bir ifade takınmış olsa da arkasına gizlendiği maskeyi kolayca fark edebiliyorum.

Bu dar odanın içinde tuzığa düşürülmüş gibiyim. Kendimi bir kutuya hapsedilmiş, avcıya atılacak bir yem gibi hissediyorum. Duvarlar birden üzerimize kapansa hiç şaşırmam.

Gerçekleri duymaya başladığımızda donakalıyoruz.

“Babanız en az sekiz yıl boyunca annenize tecavüz etmek için düzenli olarak onu ilaç yoluyla uyutup, tecavüz ettiği görüntüleri kaydedip internette yayınlamış.”

Yok olmak istiyoruz.

“Ayrıca Eylül 2013’ten bu yana bir arkadaşlık sitesi aracılığıyla, en az elli üç kişiyle iletişime geçip onları aile evinize davet etmiş ve bilinçsiz hâlde olan annenizi istismar etmiştir. Kişilerin ilgisini çekmek içinse annenizin görüntülerini ve istismarın gerçekleştiği anları ilgili sitelerin forumlarında paylaşmıştır. Bunların hepsini de herhangi bir maddi karşılık beklemeden yapmıştır.”

Her zaman maddi sıkıntılar çekmiş olan babam, sapkınlığın en üst seviyesine ulaşarak tüm bunları annem üzerinden

para kazanmak için değil, sadece kendi zevki için yapmış. Hazırladığı bu ilaç kokteylinin benzodiazepinler adı verilen bir ilaç grubundan olan anksiyolitik etkili ve Fransa’da daha çok Temesta olarak bilinen Lorazepam ile sadece şiddetli uyku bozukluklarını tedavi etmek için reçete edilen ve güçlü bir hipnotik olan Zolpidem’in karışımından oluştuğunu sonradan öğrendik. Neredeyse 68 yaşında olan annemin vücudunun son birkaç yılda nelere maruz kaldığını idrak etmeye çalışıyorum.

Polis komiseri, ekibiyle aile evimize gidip arama yaptıklarını ve annemin de o sırada orada olduğunu söyledi. Babam ilaçları bir tenis çorabına koyup garajdaki yürüyüş botlarından birinin içine saklamıştı. Sabahki sorgusunda her şeyi itiraf etmiş. Bir de polis, yaşadıkları köydeki doktorlardan biri tarafından yakın zamanda yenilenmiş bir ilaç reçetesi de bulmuş. Son aylarda yazılan ilaç kutularının sayısını düşününce doktorun suç ortağı olup olmadığını merak ediyorum.

Soruşturmayı yürüten polis memuru, sonrasında babamız hakkında “tecavüz veya cinsel saldırı gerçekleştirmek amacıyla mağdurun muhakeme yetisini veya iradesini zayıflatacak bir maddeyi bilerek ve isteyerek verme, kişinin cinsel nitelikli görüntüsünü kaydederek, kayda alarak ve/veya yayımlayarak özel hayatın gizliliğini ihlal etme, mağdurun rızası dışında muhakeme yetisini veya iradesini zayıflatmak amacıyla bir madde vererek cinsel saldırıda bulunma, nitelikli tecavüze iştirak ve X hakkında röntgencilik (voyeurizm) ile nitelikli tecavüz suçlarından” soruşturma açılabileceğini söyledi.

Tam olarak bu anda, polis memuruna babamın anneme ya da bize yaptıklarından dolayı pişmanlık duyup duymadığını sordum. “Hayır,” dedi. “Babanız sadece bana, onu bu ağır yükten kurtardığımız için teşekkür etti.”

Dehşete kapıldım. Florian gergindi, dişlerini sıkıyordu. David, iki eli cebinde, sırtını duvara yaslamış olmasına rağmen ayakta durmaya çalışıyordu. Beti benzi atmış yüzünü, donuk bakışlarını asla unutmayacağım. Bana gelince bu görüşmenin sonuna kadar dayanıp dayanamayacağımı bilemiyordum.

Polis memuru devam etti: “Babanız, ilk kez 12 Eylül 2020 tarihinde Carpentras’ta bir süpermarkette bulunan üç kadının etek altı görüntülerini kasten çektiği gerekçesiyle tutuklanmıştır. Kadınların hepsi şikâyetinde bulunmuş ve bunun üzerine babanız polis merkezine çağırılmıştır.”

İçimden bu kadınlara teşekkür ediyorum. Eğer şikâyetçi olmasalardı, annemin yaşadıkları daha uzun süre devam edebilirdi, özellikle iki karantina dönemi arasında. Farkında olmasalar da bu kadınlar annemi kurtarmıştı. Cinsel saldırıya uğramış kadınların, polis karakolunun kapısından içeri girmeye cesaret edebilmeleri olağanüstü bir güç ve dayanıklılık gerektirir. Onlar olmasaydı, polis, babamın telefonunun içindekilere asla ulaşamazdı.

Uzman polis, babamın hard diskini incelerken yirmi binden fazla pornografik içerikli fotoğraf ve video buldu. Bu görüntüler basit, cinsel içerikli fanteziler değil; acımasız, insanlık dışı bir vahşetin görüntüleriydi.

Bu aşamada, “kimyasal boyun eğdirme” kavramıyla ilgili hiçbir fikrim yok. “Tecavüzcü ilacı” olarak bilinen GHB’den bahsedildiğini daha önce duymuştum ama bu kadar yaygın olduğunu bilmiyordum. Ayrıca saldırganlar arasında mağdurları istismar etmek için uyku ilaçları ve anksiyolitik kullanımının giderek yaygınlaştığını da yeni öğreniyorum. Muhtemelen bunun sebebi, bu maddelerin kokusuz, renksiz ve suda kolayca çözülebilen maddeler olması.

Nasıl bu kadar saf olabilmıştim? Bir de sezgilerim güçlü sanırdım...

Aynı zamanda Carpentras Polis Merkezi'ndeki uzmanların çabalarını da takdir ediyorum. İlk hedefleri, annemi fa-
ilinden korumak oldu. Çok az zamanları olmasına rağmen
korkunç görüntülerden oluşan videoların tümünü analiz
edip ilk etapta elli üç saldırganın kimliğini belirlemeyi iki
aydan kısa sürede başardılar. Gerçekten büyük başarı.

Odadan çıktığım sırada polis memurundan, savcılığa
sevk edilip tutuklanmadan önce babama son bir mesaj ilet-
mesini rica ediyorum: “Onu asla affetmeyeceğimi ve hayatı-
mızı mahvettiğini söyleyin.”

İfadesinin son hâlini tekrar okuyup imzalamak zorunda
olan annemle buluşuyoruz. Yanında olduğumuzdan ifadede
yazan diğer tüm detayları da görebiliyoruz. Ve babamızın,
2020 yılının mart ayında HIV testi de dahil olmak üzere bir
dizi serolojik test yaptırdığını öğrenince şaşkına dönüyoruz.
Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan alınan reçete kayıtlarına göre
düzenli olarak Viagra kullanıyordu. Birkaç saniye içinde an-
nemi cinsel yolla bulaşan birçok hastalığa da maruz bıraktı-
ğını fark ettim. Karısını, karşısına çıkan ilk erkeğe “sunan”
bu adam, prezervatif kullanımını şart koşmayı bırakın, hatta
bazen bunu yasaklıyordu.

Yere yığılmamak için oturmak zorunda kalıyorum. Anne-
min, son birkaç yılda yaşadığı tüm o jinekolojik problemler
aklıma geliyor; oysa biz aptalca bunları kronik hâle gelen
yorgunluğuna bağlamıştık. Annemi tam teşekküllü bir tah-
lil için laboratuvara götürmemiz gerekecek. Başımıza daha
başka neler gelebilir? Annemin hasta olması mı? AIDS ya da
hepatite yakalanması mı? Şimdilik, yeni öğrendiğim bu kor-
kunçluğu beynimin köşesinde bir yere koyup kaldırıyorum.

Polis merkezindeki psikologla bir saatten az süren bir
randevu dışında, anneme hiçbir tıbbi-sosyal yardım sunul-

muyor. Ben de aile hekimi olan kuzenimi aramak zorunda kalıyorum. Peki ya diğer insanlar bu durumda ne yapıyor? Ailesinde arayabilecekleri bir doktoru olmayanlar?

Polis, babamızın elektronik kelepçeyle gözetim altında tutulmak üzere serbest bırakılmak için hâkime bir talepte bulunduğunu söyleyerek görüşmemizi sonlandırıyor. Sert bir şekilde, “Tabii ki utanmadan bir de bunu istemiştir” derken buluyorum kendimi.

Karakoldan çıktığımızda, adli yardım talebinde bulunmak için ilgili mahkemeye gidiyoruz. Annemin haklarını savunmak için davayla ilgilenecek bir avukata ihtiyacımız olacak.

Saat öğleden sonra dört civarı, evin beyaza boyanmış, otomatik garaj kapısı açılıyor ve annemle babamın, “sahibi-ne” çok bağlı Fransız bulldog’u doğruca bize koşuyor.

Garaj kapısı açıldığında, köpeğinin kucağına atlayabilmesi için arabanın kapısını açardın. Bu bir ritüel hâline gelmişti. Belli ki bize gösterdiğinden daha iyi bir muameleyi hak ettiğine karar vermiştin.

Bu eve dönmek, onun kokusunu duymak, çantamı kocamla ve oğlumla uyumayı çok sevdiğimiz mor renkli odaya bırakmak... Aile fotoğraflarının ve babamın çizdiği, içlerinden birinde çıplak bir kadının resmedildiği tabloların asılı olduğu koridordan geçmek katlanılacak gibi değil. Anılarımızı süsleyen bu yerin güzel hatıraları şimdi tamamen kirlendi. Duvarlar, artık gözümde sadece yaşanmış korkunç sahnelerin tanıkları. Babamın bizden gizlediği karanlık yüzü, her şeyi mahvetti ve lekeledi. Mutlu göründüğümüz bir fotoğrafa, bize oynadığı oyunları, aldatmacayı ve manipülasyonu düşünmeden bakmak imkânsız hâle geldi. Tüm tabloları

yakmak istiyorum; özellikle de çıplak kadının resmedildiği tabloyu.

Derin bir nefes alıp annemin yanına, mutfğa gidiyorum. Kardeşlerim, oturma odasında babamın çalışma masasını talan ediyor, kesin ve kararlı bir şekilde bu evde üç günden fazla zaman geçiremeyeceğimizi söylüyorlar. Normalde bilgisayarının durduğu yere bakıyorum. Boş zamanlarının çoğunu orada geçirirdi; özellikle de akşamları, gece geç saatlere kadar. Sandalyesinde otururken elektronik sigarasının buharını içine çeker, gözlerini ekrana kilitlerdi. Çocukları ve torunları evdeyken bile. Mümkün olduğu kadar fazla şeyden kurtulmamız gerekiyor, annemin bu çatı altında tek başına bir saniye geçirmesi bile mümkün değil.

Annem ve babam, burada huzurlu bir emeklilik hayatı geçirmeyi planlıyorlardı. Babamın amatör yarış bisikleti vardı ve bölgedeki ünlü bisiklet rotalarını çok seviyordu.

Çok sakın, bakımlı bir çıkmaz sokakta yer alan, büyüklüğü ve görünümüyle gayet iyi bir seçim olan bu ev, ailelerini ve arkadaşlarını ağırlamak için idealdi. Uçuk maviye boyanmış panjurları, ağaçlarla kaplı güzel bahçesi, annemin boyunu geçmeyen derinlikteki havuzu, küçük bir güneşlenme köşesi ve babamın özenle ilgilendiği bir çiçek bahçesi vardı. Tom doğduktan kısa bir süre sonra, sembolik olarak aileme hediye ettiğimiz, çiçek bahçesinden çok uzakta olmayan zeytin ağacı, her iki yanı da güzel ışıklarla düzenlenmiş çakıllı araba yolu, bir dut ağacı, kocaman zakkum ağaçları ve kendilerini çok yalnız hissetmemeleri için yanlarında birkaç komşu. Zamanla burası, onları anımsatan ve ev gibi hissettiren bir yere dönüşmüştü.

Evin önündeki terası çok seviyordum. Birden yaptığımız barbeküleri, uzun sohbetlerimizi, kahkahalarımızı, akşa-

müstü içkilerimizi, bazen müzik ya da dans yarışmalarıyla biten geç akşam yemeklerimizi, Trivial Pursuit ya da Money Drop oynadığımız ve gürültüden kimsenin birbirini duymadığı oyun gecelerini düşündüm. Mutluyduk. Annemle babamın da mutlu olduğunu sanıyordum.

Annem, buradaki dağların lavanta, kekik ve yasemin kokusunu; Mont Ventoux'yu, çevre köyleri ve yaz aylarında düzenlenen festivalleri; köy esnafını ve pazarcıları çok sevdi. Kışın ise mistral rüzgârlarına bayılırdı. Buradan ayrılmayı düşünmek bile aklının ucundan geçmezdi.

Telefonumun çalmasıyla gerçekliğe dönmem bir oldu. Arayan Vaucluse alan kodlu bir numara. Boğazım düğümlese de telefonu açıyorum. Bugün görüştüğümüz polis memuru arıyor. Mutfaktaki mikrodalga'nın saati 17.25'i gösterirken benden, şahsen iletmesi gereken dijital materyaller ve kullanmayacakları birkaç USB bellek için karakola dönmemi rica ediyor. Yine kötü bir şeyin habercisi olan bu parlayıp sönen yeşil rakamlara, âdeta bir can simidine sarılır gibi sarılıyorum.

Nazikçe, konu her neyse ertesi güne kadar bekleyebileceğini söylüyorum ancak bugün gelmem gerektiği konusunda ısrar ediyor ve en sonunda konunun benimle ilgili olduğunu söylüyor. Telefonu kapatırken zangır zangır titriyorum. Çantamla arabanın anahtarlarını alıp çıkmaya hazırlanırken Florian beni götürmeyi teklif ediyor; her halükârda, yalnız gitmem mümkün değil, hele onsuz hiç.

O anda ikimiz de korkunç bir şeyin bizi beklediğinden eminiz. Kalbim her an yerinden çıkacakmış gibi atıyor... Biraz nefes alabilmek için arabanın camını açıyorum, vücudumun her yeri alev almış gibi. Yolculuk yirmi dakika kadar sürüyor ama bana bitmek bilmezmiş gibi geliyor. Polis merkezine vardığımızda, buradan tamamen darmadağın

olmuş hâlde çıkacağıma neredeyse eminim. Kardeşim koluma giriyor. Bacaklarım tutmuyormuş gibi hissediyorum. Saat altıyı geçmiş ama bu küçük, taşra karakolunda hâlâ herkes çalışıyor. İçimden keşke bir kapkaç ya da hırsızlık olayını ihbar etmek için burada olsaydım diye geçiriyorum. Bizi karşılayan polis onu takip etmemi rica ediyor. Florian bana eşlik etmek için ayağa kalkıyor ama benimle gelmesine izin vermiyorlar, henüz değil. On metreden daha az yürüyor ya da yürümüyorum, beni bilgisayar başında oturan iki polis memurunun beklediği, bugünkünden farklı bir ofise getiriyorlar. Oturuyorum, sanki tüm endişelerimi bastırırcasına, ellerimi sıkıca kucağımda kavuşturuyorum. Tam bu sırada, içinden taşan bazı kâğıtlarla dolu büyük bir mavi dosya görüyorum. A4'e basılmış fotoğraflar... Beni neyin beklediğini düşündükçe korkuyorum.

Polisler sakın olmamı rica ediyor. “Başa çıkılamayacak bir durum yok,” diyorlar. Bana sadece iki fotoğraf göstereceklerini ve bu fotoğraflardakilerin ben olup olmadığını teyit etmem gerektiğini söylüyorlar. Gösterdikleri ilk fotoğrafta, koyu kahverengi saçları küt kesilmiş, bir yatakta sol tarafına uzanıp yatmış genç bir kadın görüyorum. Fotoğraf gece çekilmiş ama başucundaki lamba odayı aydınlatıyor. Kalın bir pijama üstü giyiyor, altındaysa bej renginde bir külot var. Yorgan sağ taraftan yukarı çekilmiş, böylece poposu yakından görülebiliyor. Uyuyor. Şaşırtıcı derecede solgun görünüyor ve göz altlarında koyu halkalar var. Ceketimin cebinde telefonum titriyor, ısrarla arayan David. Muhtemelen neler olduğunu öğrenmek istiyor ama telefonu açamıyorum. Polis, ikinci fotoğrafı çıkarıp önüme uzatıyor. Bu fotoğrafta görünen çarşafklar belli belirsiz tanıdık geliyor ama onun dışında başka hiçbir şeyi anlamlandıramıyorum. Genç kadın, milimetresi milimetresine aynı şekilde, aynı yöne doğru

uzanıyor, fotoğrafa bakarken önceki fotoğrafla aynı garip hislere kapılıyorum, beni tedirgin eden bir şey var. Bu sefer farklı bir odada, bu kez kadın siyah beyaz desenli bir atlet ve aynı türde bir külot giyiyor. İlk fotoğrafı tekrar görmek istiyorum. Aslında her iki fotoğrafta da aynı bej külotu giydiğini fark ediyorum. Bir kez daha bu kadının ben olmadığını söylüyorum.

Polis memuru birkaç saniye beni süzüyor. “Size bu soruyu sorduğum için kusura bakmayın ama sağ yanağınızda, şu iki fotoğraftaki genç kadında olduğu gibi kahverengi bir leke var, değil mi?”

Gözlerim yeniden iki fotoğrafa takıldığında kafamda şimşekler çakıyor. Tüm vücudum uyuşuyor, kulaklarım uğulduyor ve gözümün önüne bir perde iniyor. Geriye doğru sendeliyorum. Polis memuru bu sırada kardeşimi çağırıyor. İçeri giren Florian, önümde diz çöküp ellerimi avucuna alıyor ve “Nefes al,” diyor. Tansiyonum düştüğü için bana şekerli su getiriyorlar.

Gecenin bir yarısı beni uyandırmadan nasıl fotoğraflarımı çekebilmiş? Fotoğrafta giydiğim külot da neyin nesi? Bana da mı uyuşturucu verdi? Daha da kötüsü, bu iki fotoğrafta görünenden daha fazlası yaşandı mı? Beni de mi istismar etti?

Gücümü toplayabildiğimde polise bakıp başımla onaylıyorum. Evet, fotoğraflardaki benim ama ne zaman çekildiklerini bir türlü hatırlayamıyorum. Birkaç yıl önce olmalı diye düşünüyorum. Polislerden biri beni “rahatlatmaya” çalışıyor: “Babanızın, Eylül 2020’de ilk gözaltı sırasında yapılan psikiyatrik muayenesi, röntgencilik odaklı bir cinsel sapkınlığı olduğunu gösterir nitelikteydi.”

Sonrasında ele geçirilen deliller, cinsel dürtülerinin giderek güçlendiğini ve son birkaç yıl içinde bu eğilimlerin kötü-

leşerek anneme karşı telafisi olmayan bir suç işlemeye kadar varmış olduğunu gösteriyor.

Şok olmuş hâlde bana bakan Florian, benimle alakalı olan bu iki fotoğrafa bakıp bakamayacağını soruyor. Ve tıpkı benim gibi kabul edilemez olanı kabul etmek zorunda kalıyor. İkimiz de dehşete düşmüş, sarsılmış hâlde, öylece kalakalıyoruz.

Şimdi babama karşı suç duyurusunda bulunma sırası bende... Mağdur olduğumu kabullenmek için buna ihtiyacım var. Gördüğüm bu fotoğraflar, onun sapkınlığının ne seviyede olduğunu başka bir göstergesi.

“Herhangi bir an, bir olay, küçük bir ayrıntı da olsa aklınıza gelmiyor mu?” diye soruyorlar. Nedenini bilmeden, birden annemin yirmi yıldır görüşmediğimiz en yakın arkadaşı Pascale aklıma geliyor. 1980’lerin başında işyerinde tanışmışlardı. Aralarında on yaş vardı. Daha büyük olan annem onu küçük kız kardeşi olarak görmüş ve Florian’ın vaftiz annesi olarak seçmişti. Ailemizden biriydi ve hayatımızın en önemli anlarının çoğunda yanımızdaydı. Sık sık evimize gelirdi ve kendi evindeymiş gibi ağırlanırdı.

Ancak bundan yirmi sene evvel, tam olarak anlayamadığım bir nedenden ötürü araları bozuldu. Babamın bu kavgada bir rolü olduğunu hatırlıyorum çünkü annemi ondan uzakta tutmak için sürekli Pascale’ı kötülüyordu. Pascale, zamanında annemi babamın ona karşı uygunsuz davrandığı ve kendisine sarkıntılık ettiği konusunda uyarmıştı. “Kiminle yaşadığını bilmiyorsun. Gözünü aç artık. Kocan, sandığın adam değil,” demişti. İşyerinde yaşanan bu hararetli tartışmadan sonra annem, Pascale’dan ofisini terk etmesini istemişti.

Annem, olanlarla ilgili babamı sorguladığında babam inkâr etti. Hatta ona haddini bildireceğini söyledi. Ondan

sonra annemle Pascale bir daha hiç konuşmadılar. O zamanlar babamın bu tavrına şaşırmıştım; suçlanacak hiçbir şey olmayan birine göre oldukça orantısız bir tepki vermişti. Bu konu uzun süre kafamı kurcalamıştı.

Büyük bir hayal kırıklığına uğrayan annem için yirmi yıllık arkadaşlığını böylesine bitirmek çok üzücüydü. Babamın da kıskırtmasıyla Pascale ile olan ilişkisini tamamen bitirdi. Şu an düşününce, annemin hayatındaki bu kırılma noktasının, babamın onun üzerinde kurduğu kontrol mekanizmasının ve psikolojik baskının başlangıcı olduğuna eminim.

Ne kadar çok güldürürdün onu. Her şaka yaptığında, annem gülmekten kendini kaybederdi. Bunca yıldan sonra, hâlâ aynı mizah anlayışını paylaşmanız bir mucize gibi gelirdi. Mazan'daki ilk yıllarınızda stand-up gösterilerinden farkınız yoktu. Gülmek için hiçbir zaman bir nedene ihtiyacınız yoktu.

Polislere Pascale ile iletişime geçmelerini söylüyorum. Sonrasında ifademi tekrar okuyup imzalıyorum. Florian ile çıkmak için ayağa kalkıyoruz. Kendimle savaşıyorum: bu iki fotoğraf dışında neler olmuş olabileceğini hayal etmeyi reddediyorum. Florian'la merdivenleri hızla iniyoruz, sanki aklımızın almadığı gerçeği ardımızda bırakarak kaçıyoruz. Sanki o dehşet, karakolun duvarları arasında hapsolmuş da hayatımıza sirayet edemeyecekmiş gibi. Sanki o iki fotoğraftan uzaklaştıkça, onlar da yok olup gidecekmiş gibi. Eve dönerken David'i arıyorum. Fotoğraflardaki uyuyan hâlim gözümün önüne geliyor; uyuduğum pozisyonu düşünüyorum ve bunun normal bir uyku olmadığına emin oluyorum. Genelde uykum hafif olduğundan, böyle bir durumda uyanmamış olmam imkânsız. Bunun sadece tek bir anlamı var: Babam tarafından ben de uyutulmuşum.

Eve döndüğümüzde, annem oturma odasında, çalışma masasının üzerine yığılmış belgelerle boğuşuyordu. Babamın öylece plastik dosyalara sıkıştırdığı faturalar, fatura ihtar mektupları, hiç bilmediği mali sorunları ortaya çıkaran belgeler...

Salona girdiğimde annem bana sanki bir akşam yürüyüşünden gelmişim gibi kayıtsız bakıyor. Fotoğraflarla ilgili yaşananları idrak edip etmediğinden emin değilim ama yine de onunla konuşmam gerekiyor. Ve beklediğim gibi hiçbir tepki vermiyor. Orada, öylece durup boş bir ifadeyle bana bakıyor.

“Fotoğraftakilerin sen olduğundan emin misin?”

Gördüklerimden şüphe duyuyor. Şaşkına dönüyorum. Belki bu, bilinçsizce verdiği bir savunma tepkisi ama yine de beni incitiyor. Florian salona girdiğinde, fotoğraftakinin ben olduğumu kesin bir dille ifade ediyor. Hiçbir şüpheyeye yer yok. Hatta fotoğraflardaki odalardan birini hatırlıyor: Ailemizin eski evindeki yatak odalarından biri, 2013’ten çok daha önce. Annemin, o anda, inanmamayı ve inkâr etmeyi seçtiğini anlıyorum.

Hava almaya, yani Paul’e ihtiyacım var. Evin terasına çıkıp eşimi arıyorum. Öfkeyle bağırmaya başlıyor. Avukat bulmamız gerektiğini söylüyor, gerekli araştırmaları çoktan yapmış, bulduğu isimlerden biri en mantıklı seçenek gibi görünüyor. Ceza davalarında uzman bir avukat ve özellikle bu tür davalarda tanınan güçlü bir isim. Numarasını aradığımda, annemle salonda karşılıklı oturuyoruz. Burada gibi ama olmadığı her hâlden belli. Sadece her şeyin onun için çok hızlı ilerlediğini, yarım yamalak bir şekilde söylüyor.

Avukat telefonu açıyor. Kısaca toksikoloji raporlarının ve psikiyatrik değerlendirmelerin önemine değiniyor, her iki taraf açısından da. Sonrasında maddi açıdan bizi rahatlatmaya

alışıyor. Masraflar yüksek olsa da büyük bir kısmı davanın sonunda alınacak tazminatlardan karşılanacak, en azından annem için. Bize, savcıya göndermemiz gereken mektubun içeriğini hızlıca açıklıyor. İçinde bulunduğumuz şok nedeniyele, yaşanan her şey ve duyduğum her kelime bana gerçek dışı gibi geliyor. Ama yine de önümüzde uzanan yolu ve nelerle karşılaşacağımızı az çok ngrebiliyorum. Uzun süren bir mücadele olacak, bir maraton. Her birimiz yasıımızı kendi yöntemlerimizle tutacağız. Annem kocasından vazgeçecek; biz üçümüz de babamızdan.

Avukat bana, “Bu tür bir dava için mahkemeye gitmeden önce en az üç yıl beklemek gerekiyor. Ne yazık ki adaletin zaman çizelgesiyle, mağdurların ihtiyaç duyduğu örtüşmüyor,” diyor. Kullandığı bu dil, bugünden sonra günlük hayatımın bir parçası olacak. Basit ve sıradan bir hayatım var sanırken şimdiyse kendimi hukuk terimleriyle dolu bir dünyanın içinde buluyorum.

Hâlâ boğazımdan hiçbir şey geçmiyor. Zar zor bir çorba içiyorum ve ardından babamın çalışma masasındaki ekmecerelere sıkıştırılmış mektupları karıştırmaya devam ediyorum. İlerinde, otoyolda gece yarısı ve ani yapılan yolculukları gösteren trafik cezaları, dağınık bir şekilde dosyalara konulmuş ihtar mektupları buluyorum. Bu borçlar da neyin nesi? Neden Carpentras Bölge İdari Mahkemesi tarafından birkaç kez duruşmaya çağırılmış?

Annem sorularıma cevap veremiyor, hem de sadece yorğun olduğu için değil, uzun zamandır evin tüm idaresini kocasına devrettiği için. Artık evin alışverişiyle bile ilgilenmiyordu. Babam, onu bu angarya işten kurtarmak istiyormuş bahanesiyle alışverişleri de her zaman tek başına yapıyordu. Arkadaşı Sylvie ile yürüyüşe çıkmak dışında, annemin sosyal

hayatı neredeyse yoktu. Babamın annem üzerinde kurduğu baskıyı şimdi anlıyorum.

Her halükârda, ona göre, eve gelen postayla ilgilenmek imkânsız hâle gelmişti. Postacı geldiği anda, babam kapıda belirip annemin bakmasına bile izin vermeden tüm mektupları kendi alıyormuş. Eğer annem müdahale etmeye kalkarsa da annemi azarlıyormuş. En sonunda annem, kendini tamamen dışlanmış hissedince pes etmişti.

Tüm yorgunluğuma rağmen o mor renkli odada tek başıma uyuma düşüncesi beni korkutuyor. Bu eve annemi tecavüz etmek için kaç saldırgan gelmişti? Birinin gece yarısı bizi “ziyaret etmesinden” korkuyorum. Florian, yatağımın yanında bir şiltenin üzerinde uyumayı teklif ediyor.

Bu anlardaysa Tom ve Paul bizim evde PSG ile Olympique Marseille futbol maçını izliyorlar. Tom ve babam, yani dedesi, maç başlamadan önce tahminlerinde bulunmak için birbirini aramayı alışkanlık hâline getirmişti. Fakat bu kez oğlum sadece bir yorum yapmakla yetiniyor: “Baba, dedeme bu maç OM takımını tuttuğumu söyle.”

Oyuncular sahaya çıkarken Paul kaskatı kesiliyor. Büyük bir umutsuzluk dalgası her yerini sarıyor. Artık aralarında bu konuşmaların yaşanmayacağı, her zaman dedesini çok sevmiş olan Tom’u dedesinden mahrum bıraktığı için babama öfkeleniyor. Babamın karanlık hücrelerinden bu satırları okuma şansının olmadığını çok iyi bilmesine rağmen yine de babama oğlumuz uyuduktan sonra son bir mesaj göndermeye karar verip şu satırları yazıyor:

Sana asla okumayacağın bir mesaj gönderiyorum. Torununla birlikte OM maçını izlemek, her beş dakikada bir “Dedeme söyle...” deyişini duymak demek. Ama artık oğlumun dedesine hiçbir şey söyleyemeyeceğim. Ve

oğlum da dedesine hiçbir şey söyleyemeyecek. Tüm bu rezillikleri yaptığım için iğrençsin. Oğlumu hayatta kalan tek dedesinden mahrum bıraktığım için iğrençsin. Şu an ağlarken düşündüğüm tek şey var: Canın cehenneme!

O iki fotoğraf zihnimde dönüp duruyor, ben de yatakta dönüp duruyorum. Saat sabah 5.42'de birden, neredede olduğumu anlayamadan uyanıyorum. Yanımda derin bir uykuda olan Florian'ın nefes alıp verişini duyuyorum. Koridorun diğer ucunda, giriş kapısının yanında yer alan tuvalete gitmekten korkuyorum. Bu ev artık hepimiz için bir tehdit hâline geldi. Tuvalete gitmek tam bir işkenceye dönüşüyor; gözlerimi telefonun ışığından ayırmadan yürüyorum. Hemen yatağa dönüp yorganın altına saklanıyorum. Tekrar uyumak istiyorum ama vücudum tetikte. En ufak sesi bile duyabilmek için dikkat kesiliyorum.

Tek isteğim sabah olması ve bu kâbusun sona ermesi.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

4 Kasım 2020, arşamba

İki saat sonra, sekize çeyrek kala atal bıçak sesleriyle uyandım. Annem mutfakta, elinde bir fincan kahveyle teras kapısının önünde oturmuş, dışarıyı izliyordu. Belki de babamın sabahın erken saatlerinde çıktığı bisiklet turlarından birinden dönmesini bekliyordur. Çıt çıkmayan mutfakta, babamın boş sandalyesinin karşısında otururken bir anda gözüme küçücük göründü. Onları ziyarete geldiğim sabahlarda, genellikle karşılıklı oturup o gün ne yapacaklarını konuşur ya da ülke gündemi üzerine tartışırlardı. Şimdi annemin karşısında duran benim, bana kahve içmek ister miyim diye soruyor. Dün bir araya gelişimizden bu yana ilk kez baş başa kalıyoruz. Onun gecesinin de benimki kadar zor geçtiği her hâlden belli.

Belli ki annem de karakolda kendisine gösterilen çıplak ve bilinçsiz hâlde olduğu fotoğrafları düşünmüş bütün gece. O fotoğraflar ona hâlâ gerçek dışı, uydurmaymış gibi geliyor. Yıllardır süregelen evlilik hayatıyla hiçbir ilgisi yok, olmamalı. Bana, 2 Kasım sabahı karakola çağrıldıkları ilk günü anlatıyor. O sırada polis, Carpentras'taki markette yaşanan olaydan sonra babamın bilgisayarına ve tüm kişisel eşyalarına çoktan el koymuştu. Annem, bu ilk gözaltının tüm detaylarını değil, yalnızca babamın çarpıttığı ve kendi yorumuyla sadeleştirerek anlattığı versiyonu biliyor. Babam ona üç kadın yerine iki kadından bahsetmiş, etek altı görüntülerdense hiç söz etmemiş. O gün mutfakta hıçkırarak ağlarken, “büyük bir hata” yaptığını itiraf etmiş.

Babamın ciddi bir hastalığı olabileceğinden endişelenen annem, onun bu itirafıyla neredeyse rahatlamış. Özellikle de babam, kendisini neyin ele geçirdiğini bilmediğine dair yeminler ettiği ve ilk kez böylesine çılgınca bir şey yaptığını söylediği için. Grotesk ve acıklı bir komedi, değil mi? İlk gö-zaltından adli kontrol şartıyla serbest bırakılmasının koşullarından biri de bir psikiyatrla görüşmekmiş. Buna rağmen babam anneme hiç çaktırmadan, sanki kendi fikriymiş gibi bir psikiyatristle görüşmeyi düşündüğünü söylemiş. Sonrasında da abisi ve yeğeniyle hayalini kurduğu bir aylık yelkenli gezisine gitmenin artık mümkün olmadığını söylemiş. Normalde bu büyük yolculuğa 30 Eylül'de çıkacaklardı. Ancak babam, planı iptal etme gerekçesi olarak yelkenlideki kalabalıktan rahatsız olacağını ve gezi çok uzun süreceği için annemi yalnız bırakmak istemediğini öne sürmüştü. Oysa gerçekte, polis onı yeniden ifade vermeye çağıracağını ve ülkeyi terk etmesinin mümkün olmayacağını çok iyi biliyordu.

Sonuç olarak, annem 13 Ekim'de, yani babamın oynadığı bu tiyatrodan yaklaşık bir ay sonra Carpentras karakolunun başkomiseri tarafından ifade vermek üzere çağrıldı. Bu görüşmede, anneme eylül ortasında markette yaşanan olaydan haberi olup olmadığı sorulduğunda annem olumlu yanıt verdi. Fakat polisler akıllıca davranarak, o anda kendisinin neyi beklediğinden tamamen habersiz olan annemden, 2 Kasım'da yeniden sorgulanan kocasına eşlik etmesini istediler.

Annem, ikinci fincan kahvesini almak için ayağa kalkarken bana babamla geçirdiği son anları anlatmaya başladı. 2 Kasım sabahı babam şaşırtıcı bir şekilde çok sakinmiş. Birlikte yapacakları son kahvaltıları olacağından habersiz, sabah saat yedide aynı saatte uyanmışlardı. Annem, yıllar önce kaybettiği kardeşi Michel'in bugün yaşasaydı 69 yaşında

olacağından bahsetmiş. Dokuza çeyrek kala evden çıkmışlar. Babam, koyu yeşil kadife pantolonunu, Paul ile kendisine hediye ettiğimiz Eden Park marka polo yakalı pembe üstünü ve üzerine de gri eşofman ceketini giymişti. Annem, neden bu kadar özensiz giyindiğini anlamadığına dair laf arasında bir şeyler söylemiş.

Sık sık, iç çekerek, “Ah, senin şu annen ve sürekli detaylara takılıp durması,” derdin. Bu cümlenin altında yatan gizli küçümsemeyi fark etmezdim, elli yıllık evliliğin getirdiği bir bıkkınlık olduğunu düşünürdüm. Kadınlardan ve onların isteklerinden o kadar nefret ediyor olmalısın ki bu nefretin bedelini anneme ödetmeye karar vermişsin.

Yol boyunca, babam endişenin zerresini bile göstermemiş, arabayı sakince sürmüştü. Arabayı park eder etmez arabadan çıkıp karakola doğru emin adımlarla yürümüş. Çünkü muhtemelen içten içe bunun sadece bir formaliteden ibaret olduğunu düşünüyordu. Polis komiseri, öncelikle babamla görüşmek istemiş. Bu kez de paçayı kurtaracağını düşünen babam, anneme hiç bakmadan ayağa kalkıp komiseri takip etmiş. Bir saat sonra, tek başına aşağı inen komiser, annemle görüşmek istediğini söylemiş. Babamın da onunla geleceğini sanan annem hiçbir şey anlamamış, komiser oturmasını rica etmiş. Annem neler olduğunu sormaya cesaret edememiş. Komiser, iki ay önce markette yaşanan olayla ilgili sorular sormuş. Ardından görüşme, annemin pek anlam veremediği şu soruyla devam etmiş: “Hanımefendi, kocanızın nasıl biri olduğunu anlatmak isterseniz, nelerden bahsederdiniz?”

“Kocam her zaman yardımsever, düşünceli ve nazik bir insan olmuştur. Çevremizdeki herkes onu çok sever. İkimiz

de 18 yaşındayken tanıştık ve çok kısa süre sonra, 1973 yılının nisan ayında da evlendik. Birlikte üç çocuğumuz ve torunlarımız var.”

“Bunca yılın ardından hâlâ yakın bir ilişkiniz olduğunu düşünüyor musunuz?”

“Evet. Birtakım zorluklar yaşadık ama günün sonunda hep üstesinden gelmeyi başardık.”

“Mazan çevresinde arkadaşlarınız var mı? Birbirinizin evlerine sık sık gidip geliyor musunuz?”

“2013 yılından beri Mazan’da yaşıyoruz. Yani, evet tabii ki arkadaşlarımız var. Arada görüşüyoruz, öğle yemeği ya da akşam yemeği yemek için arkadaşlarımızı eve de davet ediyoruz. Oldukça normal bir hayat sürdürüyoruz.”

“Sık sık öğle uykusu yapar mısınız?”

Tüm bu sorulardan rahatsız olan annemin tedirginliği, polisin sormaya devam ettiği sorularla daha da artıyor: “Sabahları uyandığınızda kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Kocanızla cinsel ilişki sıklığınız nedir? *Swinging* (eş değiştirme) aktivitesinde bulunuyor musunuz?”

“Hayır, asla. Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Başka birinin bana dokunma fikri korkunç, duygusal bir bağ olmadan asla olamaz,” diye şaşkın bir şekilde cevaplıyor annem. Kendisini başka biriyle karıştırdıklarını düşünüyor.

En sonunda, başkomiser ilk dosyayı çıkarıyor. Hem acıyan hem de mahcup bir ifadeyle, anneme birazdan görecekerinin hiç hoşuna gitmeyeceğini söylüyor. Annemin göğsüne bir ağrı saplanıyor. Gözlüklerini çantasından çıkarıp takıyor.

İlk fotoğrafta baygın, çıplak, yüzüstü yatmış ve üzerinde bir adam var. Diğer üç fotoğraf da aynı şekilde, fakat her defasında farklı bir erkek. Annemin yatak odasında, annemin yatağında, annemin serdiği çarşaflarda, annemin seçtiği komodin ve başucu lambasının yanında... Bu anları hiçbir şekilde hatırlamasa da fotoğraftaki annem.

Komiser, anneme tanımadığı ve baygın olduğu her hâlin-den belli olan çıplak bir kadının üzerine eğilmiş babamın görüldüğü bir fotoğraf daha gösteriyor. Daha sonra anneme buldukları videoları da göstermeyi teklif ediyor. Zaten gördüğü her şeyin sonucunda tükenmiş olan annem bunu yapamayacağını söyleyerek reddediyor. Bunun üzerine, babamın onu uyutmak için hazırladığı ilaç kokteylinin içeriğini açıklıyorlar ona: Kahvesine, şarap kadehine ya da su bardağına uyku ilacı ve sakinleştiricilerden oluşan bir karışım koyuyormuş. Böylece annem bazen sekiz saatten uzun süre uykuda kalıyormuş. Polisin incelediği SIM kartlar, video kamera, fotoğraf makinesi ve yirmi binin üzerinde fotoğraf ve video içeren harici diskten elde edilen bilgilere göre, annemin yaşadığı ilk istismar 2013 yılının eylül ayında gerçekleşmiş. Aynı zamanda bu görüntülerde elli üç tecavüz zanlısının kimliği tespit edilirken, polisler bu sayının çok daha fazla olabileceği ihtimalini ima etmiş.

“Genellikle toplum, tecavüz vakalarının çoğunlukla geceleri, bir otoparkın kuytu bir köşesinde ya da karanlık bir çıkmaz sokakta gerçekleştiğini varsayıyor. Ancak vakaların çoğunda saldırgan, mağdurun yakınlarından biri oluyor; arkadaş, eş, iş arkadaşı, akraba... Ayrıca bu saldırının uyuşturucu yoluyla kolaylaştırılması sanıldığından çok daha yaygın. Bu, her zaman bir partide, içkiye ilaç katarak gerçekleştirilmiyor. Madde yoluyla kolaylaştırılmış cinsel saldırı, kapalı kapılar ardında evli bir çift için de geçerli olabilir.”

Annem, iki kelimeden birini ya anlıyor ya da anlamıyor. Tam anlamıyla yıkılmış olsa da kocasına karşı suç duyurusunda bulunması ve derhal bir psikologdan yardım alması gerçeği karşısında donup kalıyor.

Nihayet eve döndüğünde her yeri altüst edilmiş hâlde buluyor. Polis, sabah saatlerinde yeni deliller bulmak için

eve gelmiş ve yapılan aramalar sırasında, babamın kendi bilgisayarını geri alana kadar kullandığı yedek bilgisayarını da alıp götürmüş. Tüm çekmeceler ve dolaplar dökülmüş, her şey birbirine girmiş... Annem şaşkın bir hâlde sessizce evini toparlamaya başlıyor. Bir yandan polis karakoluna götürmek üzere babamın, yıkadığı, kuruttuğu ve ütülediği kıyafetleriyle dolu bir çanta hazırlıyor. Tüm bunları görevini yerine getirmesi gereken bir robot gibi yapıyor. Bedeni otomatik olarak çalışıyor fakat zihni tamamen durmuş hâlde. Psikoterapide bu tür tepkilere dissosiyasyon (çözülme) denir. Psikolojik bir savunma mekanizmasıdır. Yaşanan deneyimi izole ederek travmayla daha iyi başa çıkmaya yardımcı olur.

Annem, her şeyi anlatmayı bitirdiğinde beşinci kahve fincanımı yudumluyorum. Zaten bundan sonrasında neler olduğunu biliyorum. Tam bu sırada, kardeşlerim de mutfağa geliyor. A'dan Z'ye bir temizlik yapmaya karar veriyoruz. Ben çalışma masasının çekmecelerine el atmaya karar veriyorum. Fakat bulduklarım, annemle babamın maddi durumunun karmakarışık olduğu kadar tam bir felaket olduğunu da gösteriyor. Okuduğum ihbar mektuplarına göre büyük bir borç batağındalar. Belli ki bizi daha çok sürpriz bekliyor. David ve Florian odaların hepsini boşaltmakla ilgileniyor. 5 Kasım Perşembe günü akşam saatlerinde buradan ayrılmayı hedefliyoruz. Hiçbirimiz bu evin dört duvarı arasına sıkışmış üçüncü bir gece geçirmek istemiyoruz. Annem, önceki hayatına ait neredeyse hiçbir şeyi tutmak istemiyor. Çoğu mobilyayı internetteki ikinci el sitelerinde satmak için fotoğrafını çekiyoruz. Büyük çöp torbalarını durmadan atılmak üzere dolduruyoruz. Ancak tüm bu acele ve cinnet hâli içinde, yine de geçmişe ait, birkaç kutu eşya çöpe atılmaktan kurtuluyor.

7 Temmuz 2017, ikinci düğününüzden bir fotoğraf... O çok konuşulan maddi sebeplerden dolayı boşanmanızdan sonra. Açık gri bir takım elbise giymişsin, yüzünde bir gülümseme, anneme sarılıyorsun. Kusursuz, harika ve sağlıklı görünüyorsun.

Tüm tablolarını duvarlardan indiriyorum, bu köye geldiklerinden beri yaptığı tüm resimleri. En başta da çıplak bir kadının yer aldığı tabloyu alıyorum. Tabloyu kaptığım gibi terasa çıkıyorum, terasta duran sandalyelerin üzerine fırlatıp atmak, parçalamak yok etmek istiyorum. Tablo ikiye ayrılıyor. Ayrılan parçalardan biri ters dönüyor. Tablonun arkasında kara kalemle yazılmış bir not var. Tablonun adı “Hâkimiyet” ve Ağustos 2016 tarihiyle imzalanmış. Gece olduğunda gözlerim kapanmıyor ve uyuyamıyorum.

Bugün babam, Avignon Adliyesi Ceza Birimi’ne öğleden sonra hâkimin karşısına çıkmak üzere sevk edildi. Ardından doğrudan Pontet Cezaevi’ne, cinsel saldırı faillerine ayrılmış bölüme gönderilecek. “Babam” ve “cinsel saldırı faili” kelimelerini bir arada kullanmaya alışmam gerekecek. O iki fotoğraf kafamda dönüp duruyor. Bana yaptıkları sadece o kadar mıydı, yoksa daha ileriye gitti mi?

5 Kasım 2020, Perşembe

Vücudum kaskatı, her yerim tutulmuş. Sırtım hâlâ ağrıyor. Kardeşlerim toparladığımız çöpleri konteynırlara atmak için sabah erkenden çıktılar. Bu evde geçirdiğimiz son gün. Annemle birlikte Paris'e gitmek üzere yola çıkmadan önce yapmamız gereken hâlâ çok fazla şey var.

Yakın arkadaşım Anne, nasıl olduğumu merak ettiği için beni arıyor. Bir psikologla görüşmek için asla beklememem gerektiğini söylerken, aynı zamanda bu tür travmalarda uzmanlaşmış birini öneriyor.

Psikologu aramak için terasa çıkıyorum ve babamın anneme yaptıklarından, uyuşturucu niyetine kullandığı ilaçlardan, tecavüzlerden, yalanlardan, manipülasyonlardan bahsetmeye başlıyorum. Sonrasındaysa "benim" olduğum fotoğraflarımdan bahsediyorum. Bir anda sessizliğe bürünüyor. Neredeyse üç gündür zihnimi meşgul eden ve kafama takılan tüm endişeleri ilk kez kelimelere dökünce yaşadığım şiddetin ve maruz kaldığım iğrençliğin farkına varıyorum.

Psikolog, son darbeyi seans ücretlerini açıkladığında vuruyor. Çınar ağacının dibine çökmüş olduğumu fark ettiğimde telefonu kapatalı birkaç dakika olmuştu. Ama ayağa kalkamıyorum. Dış kapının açıldığını duyuyorum, kardeşlerim atık merkezine yaptıkları son turdan dönüyorlar. Florian bana yaklaşırken gözyaşlarına boğuluyorum.

"Sanırım beni de ilaçlarla uyutmuş. O fotoğraflarda 'doğal' bir uykuda gibi gözüküyorum. Ayrıca sonuna kadar açık olan ışık yüzünden uyanmamış olmam imkânsız. Ve kendimi biliyorum, ne böyle giyinip uyurum ne de o po-

zisyonda; ki iki fotoğrafta da milimi milimine aynı pozisyonda uyuyorum... Peki ya iç çamaşırı? İki fotoğrafta da tamamen aynı külotu giyiyorum. Fotoğraflar farklı yerlerde ve birbirinden tamamen farklı zamanlarda çekildiyse, bu nasıl mümkün olabilir?”

Florian panik atak geçirmekte olduğumu anlıyor. Her halükârda bunu durdurabilmenin mümkün olmadığını, hayatta kalma mekanizmamın çoktan devreye girdiğinin farkında. Kardeşlerim beni mutfığa kadar getirip fayansların üzerine ilkyardım kurtarma pozisyonunda yatırıyorlar. Titriyorum ve terden sıırılsıklamım. Annemin korkmuş bakışlarını görüyorum. Florian benimle konuşuyor, bir şeyler söylüyor ama duymuyorum. Bulanık görmeye başlıyorum. Sonra bir anda hem ses hem de görüntü gidiyor. Kendime geldiğimde sağlık görevlilerinin orada olduğunu görüyorum. Tansiyonumu ölçüyorlar, şekerli bir bardak su veriyorlar. Genç, yumuşak sesli esmer bir kadın yavaşça benimle konuşuyor. Bana yardım etsin diye yalvarmaya başlıyorum; kaçmak, yok olmak istiyorum.

Öylece birkaç dakika boyunca otururken bana sakinleştirici verilmesi ihtimalinin konuşulduğunu anlıyorum. Fakat bunun için Carpentras acil servisine yatmam gerekiyor.

David araya giriyor. Eğer ambulansa binip gidersem bu akşam kardeşlerim ve annemle birlikte buradan ayrılmamın mümkünatı yok. Üzerimde taşıdığım bu yük ve acıyla bu evde bir gün daha kalma fikri katlanılmaz geliyor. Tek seçenek, şehirde acilen bir doktora görünmek. Kırk beş dakika sonra kendimi iki kardeşimle birlikte sağlık ocağının kapısından içeri adım atarken buluyorum. Birkaç dakika içinde, bana verilen küçük bir hap, her şeyi hafifletiyor ve yavaşlatıyor. Döndüğümüzde, eski evimizden geriye sadece iskeleti

kalmış. Gitme vakti geldi. Kapıyı kapatıp çıktığımızda annemin gerilmiş, öfkeli yüzünü görüyorum. Arkasında çok az şey bırakıyor.

Annemle ellinci yaş doğum günlerinizi kutlamak için aile evimizde düzenlediğimiz partiyi hatırlıyor musun? Biz, çocuklarınız, arkadaşlarınız, çağırdığınız o lüks yemek şirketi, harikulade şaraplar, çok sevdiğiniz ve o akşam hep birlikte dans ettiğimiz şarkılar... Annem boynuna sarılmış. Kadeh kaldırıp, konuşmanı yaparken, "Başıma gelen en güzel şey ve her şeyim" diye seslendiğin anneme, bunca yıldır sana yaşattığı mutluluk için ne kadar nazikçe teşekkür etmiştin. Ve sözlerini şöyle bitirmiştin: "Hayat, sana teşekkür ederim!"

Aynı akşam, Avignon Garı'na ulaşıyoruz. Eve vardığımızda Paul her şeyi halletmiş, annem için misafir odasını çoktan hazırlamıştı. Hatta odaya güzel bir buket çiçek bile koymuştu. Tom'un çizdiği rengârenk hoş geldin resmi kitaplığın üzerinde annemi karşılamayı bekliyordu.

Paul, annemin görüşebileceği ve bu vakalarda uzman bir psikolog bulunduğunu söylüyor. Önümüzdeki cumartesi sabahına randevu alabiliriz. Haftanın ilk iyi haberi. Umarım bu gece iki saatten fazla uyuyabilirim.

6 Kasım 2020, Cuma

Bu sabah gözlerimi açtığımda sesim kısılmış uyanıyorum. *Eski* hayatımdan eser kalmadığı gibi sesim de yok olmuş. Kahvaltıda, Mazan'daki evden getirdiğimiz banka ekstreleri ve kredi hesaplarını içeren dosyadan bahsediyorum. Bir buçuk saat boyunca, tüm bilgileri birbiriyle karşılaştırıp kontrol edebilmek için tüm dosyaları tarıyorum. Hasarın boyutunu anlamak fazla uzun sürmedi.

Borçların miktarı astronomik boyutlarda. Annemin, taksitlerin ödenip ödenmediğine dair hiçbir fikri yok; “Her şeyle o ilgileniyordu,” diye tekrarlayıp duruyor. Artık sakın kalamıyorum.

“Maddi meseleleri onun idare etmesine nasıl izin verisin? Hayatı boyunca borçlanmış, batmış, iflas etmiş birine her şeyi nasıl emanet edersin? Hem de bugüne kadar yaşadığınız tüm zorluklar düşünülünce! Eğer bu konuda bir şekilde başarılı olsa, zaten bilirdik!” Annem cevap vermiyor. Tüm bu borçların yaşam standardını önemli ölçüde değiştireceğini anlamışa benzemiyor. Bankalarla yaptığım telefon görüşmeleri korktuğum her şeyi doğruluyor. Büyük meblağlarda alınan kredilerin çoğu annemin adına imzalanmış. Annem ve babama karşı birden fazla yasal işlem başlatılmış. Carpentras İcra Dairesi tarafından, 2009 yılında alınan ve zaten devasa büyüklükteki kredinin yıllık %14 oranında cezai faizle borçlandırıldığına dair bir karar tebliğ edilmiş. Biriken borçların toplamı korkunç. Şok içindeyim.

Annem her şeyle ilgilenip halledeceğine söz verdiğinde kendimi yine kaybediyorum. Onu sarsıp kendine getirmek

istiyorum. Annemle babamın hayatları hakkında daha fazla şey öğrendikçe babamın annem üzerinde kurduğu etkiyi ve hâkimiyeti çok daha iyi görüyorum. Çok yorulдум. Uzanmak istiyorum. Bu kâbus hiç bitmeyecek mi?

Birkaç saat sonra uyandığımda korkunç bir şakak ağrım olduğundan yataktan kalkmam on beş dakikamı alıyor. Hava kararmaya başlarken annem yürüyüşünden yeni dönmüş, rahatlamış görünüyordu. Bu kadar üstüne gittiğim için kendime kızıyorum. Bundan sonra ona karşı daha anlayışlı davranacağıma dair kendime söz veriyorum. Ama tam bu sırada Paul, yanıma gelip onu gizlice mutfığa kadar takip etmem için işaret ediyor. Donup kalıyorum. Şimdi ne var? Paul bilgisayar ekranını gösteriyor. Gergin olduğunu hissediyorum. “Şunu oku,” diyor.

Bir haber sitesinde önceki gün yayınlanan bir haber: “*Carpentras: Karısına ilaç verip uyuttuktan sonra gece boyunca tecavüz etmeleri için yabancıları evlerine davet edip bu sahneleri filme aldı.*” Yazılanları okuduğunda, annem Paul’ün kollarına yığılıyor ve Paul onu hemen kanepeye taşıyor. Şimdi düşme sırası bende. Sadece bu makaleyle kalmayacağını, yakında diğerlerinin de takip edeceğini düşünüyorum. Zaten Paul’ün de işi bu olduğundan, o da bunu gayet iyi biliyor. Diğer gazeteler de olayın üzerine atlayacak. Kardeşlerimi arayıp onlara da haber veriyoruz.

“Bu ne skandal!” diye haykırıyor Florian. Üçümüz de mahvolmuş, yıkılmış hâldeyiz. Babam aslında kim? Bir zamanlar beni şımartan adam nerede? Beni okula götüren, her zaman spor aktivitelerimi, üniversite seçimimi, projelerimi ve sonrasında mesleki kararlarımı destekleyen, beni cesaretlendiren adam nerede? Torunlarıyla ilgilenen, onlarla oyunlar oynayan, yaşadığı aile hayatından çok mutluymuş gibi

görünen adam? Nasıl böyle çifte bir hayat yaşayabilir ve etrafınızdaki herkesi bunca yıl kandırabilirsiniz?

Paul bana doğru yaklaşıyor. Ona hayatımda ilk defa tokat atıyorum. Annem kendimi toparlamamı söylüyor ama nafile. Öfke nöbetini, sinir krizi ve kasılmalar takip ediyor. Sadece yardım çığlıkları atıyorum. Paul, ancak olaydan uzun süre sonra yaşadığım nöbetlerin onu dehşete düşürdüğünü söyleyebildi. Birkaç dakika sonra ambulans geliyor. Komşum, dış kapının arkasında durmuş, bana bir şeyler söylese de onu hiç duymuyorum, her şey çok uzaktaymış gibi.

Hastaneye varıyoruz. Gecenin bir kısmını sedyede, diğer kısmınıysa doktorların beni iki kez ziyaret ettiği bir odada geçiriyorum. Keşke Carpentras polis merkezinden çıkarken bana eşlik edilseydi... Keşke yalnız bırakılmak yerine psikolojik destek alabilseydim... O zaman geceyi bu hastanede geçirecek hâle düşmezdim. Adalet sistemi, şikâyetçi olunduktan sonra mağdurlara gerçekten ne zaman destek vermeye ve onları korumaya başlayacak? Travmatize olmuş insanların hiçbir şey olmamış gibi evlerine yalnız gitmelerine nasıl izin veriliyor, özellikle de bu tür vakalarda? Neden en üst düzey yetkililerden hiçbiri, şikâyet sonrasındaki süreçte, mağdurlara yardımcı olmak için adli ve sağlık profesyonellerini birbirine bağlayacak bir sistem kurmayı düşünmedi?

7 Kasım 2020, Cumartesi

Psikiyatri acil servisindeyim. Bir hemşire bana dün neden sinir krizi geçirdiğimi soruyor. Ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözlerim her şeyi anlatıyor. Ona titreyen, zayıf bir sesle fısıldayarak eve gitmek istediğimi söylüyorum.

“Acil servise kaldırılmamı anlayabilirim ama psikiyatri acil servisi? Hayır, olmaz.”

“Tamam anlıyorum, ama önce buraya getirilmenize neden olan şeyi bana anlatın,” diyor. Başlıyorum anlatmaya. Hemşire, sandalyesinde tepki vermeden, sakince oturmaya çalışıyor. Kendimi şu cümleyi kurarken buluyorum: “Evet, anlıyorum, böyle hikâyeler sadece filmlerde olur.”

Konuştukça, hissettiğim acı daha da artıyor. Gözyaşlarıma engel olamıyorum. Bir an önce eve gitmek istiyorum. Hemşire, duygusal şokta olduğumu ve bu hâlde eve gönderilemeyeceğimi, önce bir psikiyatristle görüşmem gerektiğini söylüyor. Beni odama götürüp elime bir telefon tutuşturuyor. Telefonun diğer ucunda Paul var. “Yaşadığın bu kriz bir uyarı, Caro. Yardıma ihtiyacın var. Sakinleşmen ve biraz dinlenmen gerekiyor.”

İçeri iki doktor giriyor ve muayeneyi gerçekleştirebilmek için bana sakinleştirici vermek istediklerini söylüyorlar. İlacı aldıktan birkaç dakika sonra vücudum gevşemeye başlıyor. Yaşadıklarımızı anlattıkça, tüm uzuvlarımda gitgide ağırlaştığını hissediyorum. İstemsizce sol tarafa doğru kaykılıyorum, tıpkı o iki fotoğraftaki gibi. Doktorların önünde bu şekilde yattığım için utanıyorum, özür diliyorum. Ama engel de olamıyorum. Doktorlar, aşırı yorgunluğum

göz önüne alındığında en azından ertesi güne kadar burada kalmamın daha iyi olacağını söylüyorlar. Her şeyi duyuyor ve anlıyorum ama sanki görüş alanım daralıyor. Annem de böyle mi hissediyordu acaba?

Uyandığım anda bir endişe dalgası sarıyor beni. Bu sakinleştiriciler hiç bana göre değil. Zaman ve mekân algımı kaybetmiş gibiyim. Telefonum da saatim de yanımda değil. Dilim kupkuru, sertleşmiş gibi. Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum ama sersemlemiş gibiyim. Tam o sırada hemşire içeri giriyor ve rahatlamam için güçlü bir antipsikotik verdiklerini söylüyor.

Daha sonraları bu ilacın, belirli türdeki şizofreni hastalarının tedavisinde kullanıldığını öğreneceğim.

“Şu an sinirleriniz çok bozuk ve çok hassas bir durumdasınız,” diyor hemşire. “Sizi bu hâlde eve göndermemiz mümkün değil. En azından bu gece burada kalın; sabah nöbetçi doktorla durumunuzu yeniden değerlendiririz.”

Asla. Eğer burada sıkışıp kalırsam, babam belirecek, bakışlarını bana dikecek, onun malıymışım gibi bana dokunacak, fotoğraflarımı çekecek ve kim bilir, belki de o adamları da buraya getirecek. Asla. Kalkmaya çalışıyorum ama kendi bedenime hapsolmuş ve bedenimin kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiyim. Kocamı görmek istiyorum. “Aradım,” diyor hemşire, “Gece için size eşyalarınızı getirecek. Şimdi sizi bir tekerlekli sandalyeye alıp başka bir odaya götüreceğiz.” Asansör çelik bir kafesi andırıyor. Bu koca binanın soluk renkteki duvarları arasında ilerlemek çok korkutucu. Çığlıklar duyuyorum. Ağlama sesleri. İnlemeler. Aklımdan Jack Nicholson’ın oynadığı *Guguk Kuşu* filmindeki sahneler geçiyor. Ama yaşadıklarım bir film değil.

Beni nihayet geceyi geçireceğim odaya getirdiklerinde karnım dayanılmaz bir şekilde ağrıyor ve gözyaşlarım ya-

naklarımından süzülüyordu. Sarı renkteki yastığım üzerinde duran beyaz önlüğü giymemi istiyorlar. Mucizevi bir şekilde o anda kapıda beliren Paul'ü görüyorum. Üzerine atlamak ve adını haykırmak istiyorum ama boğazım düğümlenmiş, hareket edemiyorum, sesim çıkmıyor. Tuvalet çantamı, pijamalarımı ve yedek kıyafetlerimi yere bırakıyor. Beni rahatlatmaya çalışıyor:

“Caro, lütfen, sadece bir geceliğine. Senin için çok endişeleniyorum. Daha önce seni hiç bu hâlde görmedim.”

Bana vakumlanmış paket hâlinde bir yemek getiriyorlar. Çorba bile berbat, boğazımdan geçmiyor. Sadece su içebiliyorum. Nöbetçi hemşire, getirdiği farklı renklerdeki üç hapi hemen almamı rica ediyor. Üç hapi birden almaya korkuyorum, içlerinden sadece birini almaya karar veriyorum. Paul, bu yapay uykuya dalışımı izliyor. Beni öpüp, sevdiğini söyleyip odadan sessizce çıkıyor.

Ziyaretime gelmeyen annemi düşünüyorum. Gece saat iki civarında, ilacın etkisi hâlâ üzerimdeyken bir sisin içinde uyanıyorum. Çok susamışım. Dışarıdaki ışıkları belli belirsiz seçebiliyorum. Ancak zil çalışmıyor. Sürünerek kapıya kadar gidiyorum. Koridorun sonunda duran, kısa boylu, esmer bir adam bana doğru yaklaşıyor. Elinde bir el feneri ve anahtarlık var.

“Bu saatte ayakta ne yapıyorsunuz?” diye soruyor.

“Su içmem lazım,” diyorum.

Beş dakika süren anlamsız bir diyalogun ardından, bana deliymişim gibi davranıyor ve beni zorla tekrar odaya sokuyor. Kapıyı da arkasından sertçe kapatıyor. Bu adam bana hemşireden çok hapishane gardiyanıymış gibi geliyor. Burası da hastaneden daha çok bir hapishane gibi. Buradan kaçmalıyım. Akıl sağlığımı korumam, hayatta kalmam için bu şart.

8 Kasım 2020, Pazar

Sabahın erken saatlerinde hıçkırarak ağlayan birini duyuyorum. Bir kadın çaresizlik içinde bir saat boyunca çılgınlık atıyor. Anlamadığım bir dilde mırıldanıyor, sanki bir şarkı söylüyor. Yatağının metal başlığı duvara çarpıp duruyor. Hemşireye haber veriyorum.

“Hastayı uyutmak için doktoru beklememiz gerekiyor. Ama merak etmeyin, yatağına bağladık.”

Dehşete kapılıyorum. İnsanları böyle acı çekerken, nasıl öylece kendi hâllerine bırakabilirler? Yatağına bağlı şekilde mi? Telefonumu en sonunda geri aldığım için Paul’ü arayıp beni buradan götürmesi için yalvarıyorum. Ancak Paul, önce nöbetçi doktoru ikna etmem gerektiğini hatırlatıyor.

Öğleden önce, bir kadın beni görmeye geliyor. Alçak bir sesle ve sorgulayıcı bir tavırla beni inceliyor. Hareketlerimi, düzgünce konuş konuşmadığımı ölçüyor. İntihar düşüncelerim olup olmadığını, hastaneden çıkışımdan sonra durumu nasıl idare edeceğimi soruyor.

“Çıkmak istiyorum. Evet, yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum ama bu şekilde bir yardıma değil.”

Daha sonra ilaç tedavisinden bahsetmeye başlıyor. Bana verdikleri hapları almaya devam etmem söz konusu bile değil. Ona, madde yoluyla (kimyasal) boyun eğdirmenin buraya gelmeme neden olan travmayla doğrudan bağlantılı olduğunu söylüyorum. Herhangi bir ilacın ya da maddenin etkisi altında olmak istemiyorum. Hayatımızı mahveden tam olarak buydu. Ancak doktor bu konuda ısrarcı: Antidepresan ve uyku hapları yazdığı reçeteyi bana uzatıyor ve acilen psi-

kiyatrik destek almam gerektiğini söylüyor. Pazarlık etmiyorum, sadece başımı sallıyorum. Tek amacım buradan çıkıp gitmek. Doktor gittiğinde ve yalnız kaldığımda Paris dışında yaşayan ve pratisyen hekim olan kuzenimi aramaya karar veriyorum. Başımıza gelen her şeyden haberdar.

“Caro, seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Korkunç bir şok geçiriyorsun, kaç gündür taşıdığın bu duygusal yük çok ağır. Şimdi kendine karşı daha şefkatli davranman gerekiyor. Küçük bir desteğe, bir koltuk değneğine ihtiyacın var. Lütfen bana güven.” Korkularımı anlayan kuzenim, bana bağımlılık yapma riski taşımayan birkaç ilaç önerdi. Stresli ve endişeli hissettiğim anlarda beni rahatlatması için antihistaminik kullanabileceğimi söyledi. Böyle bir travma yaşandıktan sonraki ilk birkaç günde, hissedilen duyguları, yaşanan sarsıntıyı ve üzüntü hâlini yönetmenin hayati önem taşıdığını anlattı...

Kız kardeşim gibi sevdiğim kuzenime tüm kalbimle güveniyorum. Söylediği her şey benim için çok önemli. Psikiyatristin yazdığı uyku hapından bahsettiğimde, bu gece en az bir tane almamı söylüyor. Şimdilik, tedavimin ilk aşamasını kuzenim takip edecek, karar verildi. Bu kadar şanslı olmayan kadınlar ne yapıyor? Hukuki süreçte destek sağlaması gereken sağlık sistemi bu kadar kötü durumdaysa, biz bir gün iyileşebileceğimize nasıl inanabiliriz ki?

Kuzenimden sonra çocukluk arkadaşım Marion’u arıyorum, sesini duymaya ihtiyacım var. Paul hastaneye yatırılış sürecimi çoktan anlatmış. Annemi ve beni düşündüğünü duymak iyi geliyor... Aynı anda gözyaşlarına boğuluyoruz, yaklaşık yirmi dakika boyunca birlikte ağlıyoruz. Marion’dan, yakın çevremize ve otuz yılı aşkın süredir vazgeçilmez dostlarım olan diğer iki çocukluk arkadaşıma olanları anlatmasını rica ediyorum. Tüm bunları tekrar tekrar anlatıp yaşayacak gücüm yok.

Paul odaya girdiğinde ben zaten hazırlanmış bekliyordum. Yatakta oturmuş, gözlerimi pencereye dikmiş, annemi düşünüyordum. Neden beni görmeye gelmedi? Annem nerede?

Dün öğleden sonra bizim evden çıkıp Florian'ın evine geçti. Bir süre orada kalacak. Hem o hem de psikologu, ikinizin de olanlardan çok fazla etkilendiğinizi ve şu anda birlikte yaşamamanızın bize iyi gelmeyeceğini düşünüyorlar.

Annemin aldığı bu karar canımı acıtıyor. Kendimi terk edilmiş hissediyorum. Eve döndüğümde, annem orada olmayacak ve bunu düşündükçe gözyaşlarımı tutamıyorum.

Sonunda evimdeyim. Oğlumu görmek istiyorum ama Paul bana bir arkadaşının evine oyun oynamaya gittiğini ve hatta bu akşam da başka bir arkadaşında yatıya kalacağını söylüyor. Beni sınırlayacak hiçbir durum olmadan uyumam lazım bu akşam. Duşta yıkanırken hâlâ hastane çarşaflarındaki çamaşır suyunun kokusunu alabiliyorum. Tom eve geldiğinde biraz hava almak için dışarı çıkıyoruz. Bir anlığına da olsa her şeyi unutuyorum, taşıdığım yük biraz hafifliyor. Yürüyüşümüz boyunca Tom bana hiçbir soru sormuyor. Hastaneye yattığımı biliyor. Sadece, “Anneannem bizimle kalsaydı,” diyor. Onu şimdiden çok özlemiş. Ben de öyle...

Tom'a ne üzüntümü ne de kırgınlığımı belli ediyorum. Hiçbir şey söylemeden, yorum yapmadan onu dinliyorum. Tüm öğleden sonramı oğlumla birlikte geçiriyorum. Ona masallar okuyorum, banyosunu yaptırıyorum ve karnım aç olmasa da akşam yemeğini ailecek, üçümüz birlikte yiyoruz. Yemekten sonra Paul, Tom'u arkadaşına bırakmak üzere evden çıkıyor.

Onlar evden çıkar çıkmaz yine dört duvar üzerime geliyor. Paul'ün vardiyalı çalıştığını ve gecenin bir köründe işe gitmek zorunda kalacağını o anda fark ediyorum. Evde tek

başına kalacağım. Şimdi annem gibi, yeniden çocuk olma sırası bende.

Akşam dokuzda bir tane Atarax aldım. Ama hiçbir etkisi olmadı. O kadar gerginim ki kendimi bir an bile bıraksam ya da uyusam bir tuzığa düşecekmişim gibi hissediyorum. Saat 11.30'da Paul de yatağı geliyor ama ben hâlâ uyuyamıyorum. O da en az benim kadar endişeli ama farklı nedenlerden dolayı. Kendime zarar vereceğimden ya da intihar edeceğimden korkuyor.

Korkularıma bir yenisini daha ekledin. Yalnız uyuma korkusu. Beni rahat bir uykudan da mahrum bıraktın. Huzurumu elimden aldın.

Sabah bire doğru bir ilaç daha alıyorum. Etkisini göstermesi zaman alıyor ama sonunda uyuyakalıyorum. Paul'ün ikiye doğru uyanıp kalktığını hayal meyal duyuyorum. Yol- da işe giderken, gece üç buçuğına doğru en yakın arkadaşım Marion'a bir mesaj gönderiyor. "Acil durum. Beni ara. Lütfen hemen bize gel." Ardından saat altı buçukta, Marion'a ikinci bir mesaj gönderiyor. "Caro çok endişeli ve uyumak için aldığı ilaçlar pek işe yaramıyor gibi. Bu hâlleri beni korkutuyor. Ben burada çalışırken, onun yapayalnız olduğunu bilmek işkence gibi. Kendimi çok suçlu hissediyorum ama böyle olacağını tahmin edemezdim. Üstelik geceleri çalışmamam mümkün değil... Eğer onu aradığında telesekreteri cevap verirse endişelenme, muhtemelen telefonunu uçak moduna almıştır. Ben de komodinin üzerine bir not bırakıp eğer kendini iyi hissetmezse beni hemen aramasını söyledim. Öpüyorum."

Saat dört civarında ter içinde uyanıyorum. Sanki vücudum hastanede bana verilen tüm ilaçlardan kurtulmaya çalışıyor.

Yalnız uyuma fikriyle bir kez daha dehşete kapılıyorum. Hissedebileceklerimden, gözlerimi kapattığımda görebileceklerimden, zihnimden, hatta kendimden korkuyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ancak sabahın ilk ışıklarına doğru, saat altıda yeniden uykuya dalabiliyorum.

9 Kasım 2020, Pazartesi

Saat dokuzda gözlerimi açar açmaz ağlayacak gibi oluyorum. Midemi arka arkaya içtiğim kahvelerle dolduruyorum. Saat ona doğru, kendimi meşgul etmek için biraz ev işleriyle uğraşıyorum. En azından bedenim ve zihnim anlamsız bir işle meşgul oluyor.

Tüm bu süre boyunca hiçbir şey düşünmüyorum, tek bir düşünce bile. Paul'ün eve döndüğünü ya da Marion'un kapıyı çaldığını bile duymuyorum. Ben misafir odasında ortalığı toparlamaya çalışırken Marion içeri giriyor. Onu görür görmez ayağa fırlayıp boynuna sarılıyorum. Perişan hâlimi görünce bir süreliğine yanımıza taşınmayı teklif ediyor. Böylece artık geceleri korku içinde geçirmeme gerek kalmayacak ve biraz da olsa huzur içinde uyuyabileceğim. Son günlerin ardından, olaysız geçireceğim ilk gün Marion'la olacak gibi görünüyor. Ama bu, annemi özlediğim gerçeğini unutturmuyor.

Bu arada, annemin test sonuçları hakkında bilgi vermek için kuzenim beni aradı. HIV ve hepatit C test sonuçlarının temiz çıktığını ancak dört farklı cinsel yolla bulaşan hastalığın tespit edildiğini söyledi. Bunlardan biri, rahim ağzı kanserine yol açabilecek HPV (insan papilloma virüsü). Bu nedenle her yıl tarama testi yaptırması gerekecek. Annemin son on yılda yaşadığı tecavüzleri düşündüğümde daha kötüsü olmadığı için şükrediyorum. Son yaşanan tecavüzün tarihi 22 Ekim 2020. Bu yüzden içimizi tamamiyle rahatlatabilmek için bu tarihten üç ay ve altı ay sonra tüm testleri tekrarlamamız gerekecek.

Kuzenim, annemi antibiyotiğe başlatmaya ve jinekolojik muayene takibini sıklaştırmaya karar veriyor. Annemin tıbbi ve jinekolojik geçmişinin belgelenmesini sağlayacak testler ancak 19 Aralık tarihinde Versailles Tıbbi ve Adli Birimi'nde yapılabilecek.

Yazın sabahları beni erkenden uyandırırdın. Vaucluse'un dağlık yollarında bisiklet turuna çıkardık. Yokuşlarda bana, "Hadi az kaldı! Pes etme, dayan güzel kızım!" diye bağırırdın. Bédoin ve Malauène arasındaki Madeleine Tepesi'ne ulaştığında duyduğun sevinç ve hemen arkandan yetişip bisikletten inen ben... Yan yana, sessizce, karşımızdaki görkemli manzarayı seyrederdik.

Sonraki günlerde Marion hiç yanımdan ayrılmıyor. Ama yine de her ne yaparsam yapayım, hep ağlıyorum: Yemek yaparken, koşarken, kitap okurken, film izlerken ya da müzik dinlerken... Ağlamayan Caroline, babasının kızı olan eski Caroline'di.

Sabah, o konuşmayı yapmamız gerektiğini bilerek Tom'u okula götürmek istiyorum. Ben olabilecek en kötü yalanların kurbanı olmuşken, kendi oğluma yalan söylemem söz konusu bile değil. Dedesinin nerede olduğunu bilmesini istiyorum. Neredeyse yaşlıları olan kuzenleri, durumu çoktan öğrenmişler. Zaten er ya da geç o da öğrenecek, bunu benden duyması en doğrusu.

11 Kasım 2020, arşamba

Yaşamın karşıma çıkardığı işaretlere hep çok önem verdiğimden bugünün 11 Kasım’ olması, hayatın acı bir şakası gibi geliyor. Hayatım, her zaman en çok değer verdiğim iki kişinin –annem ve babamın– bırakıp gittiği bir savaş alanı gibi.

Salonda koltukta oturuyoruz. Tom, elleri kucağında, kahverengi gözlerini bana dikmiş, sabırla konuşmamı bekliyor.

“Anneannenle döndüğümüzden beri zor birkaç gün geçirdik. Belki özellikle de deden yüzünden çok üzgün olduğumu fark etmişsindir. Ama merak etme, daha iyi olabilmek için elimden geleni yapacağım. Fakat maalesef, deden affedilemeyecek kadar kötü bir şey yaptı, Tom. Yalan söyledi ve anneannene zarar verdi.”

“Nasıl yani? Anneanneme zarar mı verdi?”

“Anneannene olması gerektiği gibi saygı göstermedi ve aynı zamanda yasaları çiğnedi. Yasalar gereğince birine kötü ya da kaba davranırsak bunun bir cezası olur.”

“Ama anne, bu mümkün değil ki. Dedem asla anneanneme kötü davranmaz ya da bir başkasına!”

“Biliyorum, Tom, biliyorum. Ama şu anda deden bu yüzden bir hapisanede kalıyor.”

“Hapishane nasıl bir yer?”

“Biraz üzücü bir yer. Tek pencereli küçük odalarla dolu büyük, çok katlı, bahçesiz bir bina gibi. Kapıları da hep kilitli.”

“Peki, dedemi orada görmeye gidebilir miyim? Ya da ona resim yapıp yollayabilir miyim?”

---

* I. Dünya Savaşı Ateşkes Yıldönümü (*L’armstice de 1918*) (ç.n.)

“Hayır.”

“Ama babanı hiç görmezsen onu çok özlersin. Sen de mi gitmeyeceksin?”

“Şu anda deden beni çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattığı için ona karşı çok kızgınım. Onunla konuşmak istemiyorum. En doğrusu böyle.”

Utanç, hüznün, kızgınlık ve kırgınlık. Yüzünden kafa karışıklığı okunuyor. Duyduklarını anlamlandırmaya, bir yere oturtmaya çalıştığını biliyorum. Ama ben de dağılmış durumdayım, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Sonunda kafasını kaldırıp bana bakıyor ve “Anne, yalnız kalma-ya ihtiyacım var. Biraz odama gidip bunları düşüneceğim,” diyor.

Yalnız kalma ihtiyacına birkaç dakikalığına –bana saatler gibi gelen bir süre boyunca– saygı duyuyorum. Odasına gittiğimde Tom’u yatağına uzanmış, gözyaşları içinde tavana bakarken buluyorum. Çocukların yaptığı gibi bağırarak değil, yetişkinlerin yaptığı gibi gizlice ve sessizce ağlıyor.

Torununa bunları yaşattığı için babama daha da kızıyorum. Ve o anda fark ediyorum ki bir ailenin dengesi kökünden sarsıldığında sadece sarsılan kök zarar görmez; o köke bağlı her şey onunla birlikte mahvolur.

“Anne, anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Dedemin birine kötü davrandığını hiç görmedim. Hele anneanneme asla. Mutlaka bir yanlışlık olmalı,” diye hıçkırıyor Tom.

Belki de çocuklarla bu tür konuları konuşabilen bir doktorla görüşmenin iyi olabileceğini söylüyorum.

Sapkınlığını genetik mirasın olarak bırakmana izin vermeyeceğim. Oğlumu senden koruyacak, ona zarar vermeni engelleyeceğim. Hayır, suç babadan çocuğa geçmez. Erkek kardeşlerim aklıma geliyor; onlara düzgün, kalıcı bir örnek olman gerekirdi. Hepimizi kendinle bir-

likte kurban ettin, pisliğini bulaştırdın. Senden nefret ediyorum.

O kadar güçsüz ve zayıftın ki hastalıklı aile geçmişini kabul ettin, belki de haydan gelen huya gider dedin. Kendi babana, Denis'e bir bak; otoriter, iri yarı, korkutucuydu. O kocaman elleriyle insanı korkuturdu. Kulağında halka küpesi, kot pantolonu, havalı sandığı deri ceket... Büyükbabamdan utanırdım. Onunla herhangi bir konuda konuşmak imkânsızdı. Her zaman haklı olduğunu düşünür, kendi fikirlerini hiç sorgulamadan başkalarına dayatırdı. Kadınlardan nefret eder, hep küçümserdi. Ona göre kadınlar ancak temizlik yapmaya yarayacak kadar sınırlı bir zekâyâ sahipti. "Ve tecavüze uğramaya" diye eklemek ister misin?

Ben on yaşındayken, senin baban "dizlerimin göz zevkini bozduğu ve çirkin olduğunu" söylediği aşağılayıcı bir yorumda bulundu. Ama beni asıl rahatsız eden söylediği şey değildi, dizlerime bakıyor olmasıydı.

Hazır ailenin iç yüzünü deşmeye başlamışken annenin ölümünden birkaç ay sonra sapık baban ne yaptı dersin? Lucile'i, annenle babanın evlerinde büyüyen Lucile'i karısı olarak seçti. Savunmasız biriyle enstest sayılabilecek uygunsuz bir ilişki kurdu. Belli ki sen de babanın en kötü yanlarını almışsın.

Lucile, Denis'ten otuz yaş küçüktü. Çocukken Aile ve Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne bağlı bir kurumun himayesindeydi ve küçük yaşta, koruyucu ailelik yapan büyükannele büyükbabamın yanına yerleştirilmişti. Hayatının ilk yıllarında maruz kaldığı kötü muamele ve duygusal yoksunluk, belki de yaşadığı zihinsel yetersizliğin sebebiydi.

Büyükannemi toprağa gömer gömmez Denis, Lucile'i karısı yaptı. Evdeki her şeyle Lucile ilgileniyordu. Köy kütüp-

hanesinden aldığı kitapları geri götürmek ya da tütüncüden Denis'in kahverengi Gauloises'larını almak dışında dışarı çıkmıyordu.

Babam ve kardeşleri bu ilişkiye karşıydı. Ama hepsi annelerinin ölüm döşegindeki son sözlerini gayet net hatırlıyordu. Çocuklarından, koşulsuz sevdiği babalarına destek olmalarını istemişti. Ki bu, annelerinin üzerinde kurduğu kontrol mekanizmasının ve yaptığı tüm manipülasyonlarının bir sonucuydu. Belli ki sen de en iyisinden öğrenmişsin.

En nihayetinde babam bu sağlıklı ilişkiyi kabul etti. Denis'le arasına mesafe koydu, sonrasında da ilişkisini yavaş yavaş tamamen kesti. Şu an benim yaptığım gibi. Tarih tekerür ediyor: Babam, kendi babasıyla olan ilişkisini bitirdi, ben de onunla olan ilişkiyi.

Fakat ondan öncesinde, yedi yaşımdan on bir yaşına kadar, annemle babam beni Châtillon-sur-Indre'da yaşayan sözde büyükbabamın ve kendi büyüttüğü "karısının" evine gönderiyorlardı.

Lucile'i hatırlıyorum. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen çok daha yaşlı gösteriyordu, elinde her zaman bir temizlik bezi olurdu. Okuma yazmayı çok az biliyordu. Denis'in izni olmadan televizyon ya da radyo kanalını değiştiremiyordu. Çamaşırları katlar, bulaşıkları yıkar ve evi temizlerdi. Biz yemek yerken David, Lucile'in temizlik yaparken ya da rafların tozunu alırken gösterdiği titizliği taklit ederdi. Ama bu şakalar bir yana, aslında Lucile'in durumu beni o dönem gerçekten çok etkiledi. Hayatını kenarda köşede, kendinden ve kendi yaşındaki gençlerden uzakta, onu karısı yapan bir üvey babanın tutsağı olarak yaşıyordu. Arada sırada bahçe-deki salıncakta oturur, boşluğa bakarak saçlarını avuç avuç yolardı; o zamanlar trikotillomani (saç koparma hastalığı) ne demek bilmiyordum.

Ailemin beni, yanımda koruyucum olarak David olması-
na rağmen neden oraya tatile gönderdiğini hiçbir zaman an-
layamadım. Ancak on bir yaşına geldiğimde, annem nihayet
yazları birkaç haftayı orada geçirmeye devam etmek isteyip
istemediğimi sordu. Ben de hayır dedim. Denis, 2004 yılında
öldü ve onu asla özlemedim.

Lucile'in bir psikiyatri hastanesine yatırıldığını öğrendi-
ğimde kırk yaşındaydım. Birkaç kez demans ve psikotik de-
kompansasyon atakları geçirmişti. Birden tüm o çocukluk
anıları teker teker geri geldi.

Denis'in bej renkli Citroën C15'inde Lucile'e ısrarla ver-
diği sürüş derslerini hatırladım. Arka koltukta oturan çocuk
Caroline, Lucile'in ağlamasıyla sona eren alaycı, acımasız bir
aşağılama seansına tanık olmuştu. Kendime sürekli annemle
babamın neden bizi oraya tatile göndermeye devam ettiğini
sorup durdum. En önemlisi de neden Lucile'i o korkunç or-
tamdan uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadıklarını...

*Tüm saflığımla seni uzun zaman boyunca korkunç
aile geçmişinden kurtulan ve tek başına hayatta kalan
biri gibi gördüm. Halbuki gerçekler kafamda kurdukla-
rından daha basitmiş. Asla babanla yüzleşme cesaretini
gösteremedin. Hem korkak hem de bencildin. Eğer o ce-
sarete sahip olsaydın, belki de anneme ve ailemize bunları
yaşatmazdın.*

Sonraki günler çok sancılı geçiyor, kendi evimde hapis-
teymişim gibi hissediyorum. Ne depresyondayım ne de suçlu
bulunup buraya hapsedildim, sadece çok bunaldım. Yetersiz
ya da tükenmiş bir anne olmak istemiyorum. Tom'un beni
ağırbaşlı, güçlü ve mücadele ederken görmesini, ailesiyle gu-
rur duymasını istiyorum.

18 Kasım 2020, Çarşamba

İki haftadır izinliyim ama evde durmak ve hiçbir şey yapmamak bana göre değil. Neyse ki kurtuluş yolum olarak yazmayı seçtim. Tüm hissettiklerimi bir deftere yazıyorum. Kendimle arama mesafe koymama yardımcı oluyor. Yazmak can simidim, bu travmayı aşmama yardımcı olan terapim hâline geldi.

Ama yine de artık ofise dönme vaktim geldi. En azından artık oturup babamın neler yaptığı hakkında kara kara düşünmeyeceğim. Her halükârda duruşmanın sonuna kadar ne istediğim ne de ihtiyacım olan cevapları alabileceğim. Babama ağırlaştırılmış tecavüz, toplu tecavüze iştirak, sağlık için tehlikeli madde verme, bir kişinin cinsel nitelikli görüntüsünü kayda alarak, kaydederek veya dağıtarak özel hayatın gizliliğini ihlal etme suçlarından soruşturma açıldığını öğrendim. Polis şu anda altmıştan fazla saldırganın kimliğini tespit etmeye çalışıyor. Amaç, sabahın erken saatlerinde saldırganları evlerinde tutuklamak.

O yüzden kendimi tüketmenin ne anlamı var? Duruşma ancak zamanı geldiğinde yapılacak ve bu da 2024'ten önce olmayacak. O gün geldiğinde, onunla ve annemin diğer tüm saldırganlarıyla yüzleşmeye hazır olacağım. Annemin de hazır olacağına eminim.

Altmış sekiz yaşında olsa da hâlâ her şeyin mümkün olduğunu düşünmek istiyorum. Onu çok özlüyorum.

23 Kasım 2020, Pazartesi

Sonunda ofise döndüğüm için çok mutluyum. Yeniden doğmuş gibi hissediyorum! Olanlar hakkında ya da genel olarak kişisel hayatımla ilgili konuşmuyorum. İş arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmenin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Olmam gereken yere döndüğümü ve sonunda rahat bir nefes alabildiğimi hissediyorum.

O gün, yönetimden beni çağırdılar ve zorlu ama iddialı yeni bir pozisyon teklifinde bulundular. Tam da bir değişikliğe ihtiyacım varken beklenmedik bir şekilde gelen bu teklifle, ayağa kalma isteğini yeniden hissetmek beni nasıl da rahatlatıyor! Ta ki bu heyecanın, istesem de istemesem de babamdan miras kaldığını fark edene kadar. Onu defalarca yeni bir projeye başlamak için çabalarken, başarısız olduğundaysa hemen ayağa kalkıp zor da olsa yeniden yola koyulmak için mücadele ederken görmüştüm.

24 Kasım 2020, Salı

Akşam altıda sokağa çıkma yasağı başlamadan hemen önce ofisten çıkarken, gerçekten güzel bir gün geçirmiş olmanın verdiği gururla kendimi çok iyi hissediyorum. Fikirler ve projeler kafamda birbirleriyle yarışıyor. Sonunda, sanki gerçekten kendimmişim gibi hissediyorum. Paul, beni böyle gördüğüne çok sevinecek.

Arabadayken bu enerjimi biraz olsun annemle paylaşabilmek adına onu arıyorum. Fakat birden, annem beni beynimden vurulmuşa döndüren bir şey söylüyor.

“Baban, hapishanede hiç iyi değil. Acı çekiyor. Biliyor musun, belki de son birkaç yılda bir şeyleri kaçırdım, görmedim, fark edemedim.”

Annemi yanlış duyduğumu umuyorum. Ama yok, maa-lesef doğru duymuşum. Tamam, sakinleş, Caroline. Annen, failine empati duyuyor, Stockholm Sendromu bu. Fakat tepkimi yeterince iyi saklayamıyorum ve annem sesimdeki öfkeyi duyup telefonu kapatıyor.

Eve girdiğimde içimde kötü bir his var. Girer girmez Paul’e annemle konuşmamı anlatıyorum. O da bana David’in onu aradığını ve babamın, bir mahkûm aracılığıyla annemin arkadaşları Sylvie ve kocasına yasadışı yollarla bir mektup gönderdiğini söylüyor.

Özetle, babam kurbanıyla –karısıyla– iletişime geçmek için sistemi atlatmanın bir yolunu bulmuş ve mektuptan bu sabah haberi olan annem ve Florian ise neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Çünkü David’in anlattığına göre, mektubunda onu terk etmememizi ve maddi olarak desteklememizi istediğini yazmıştı.

İçimdeki öfke dolup taşıyor, nasıl bu kadar saf olabilirler? Belli ki hâlâ nasıl biriyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamışlar. Peki annem biz telefondaiken bana neden bu mektuptan bahsetmedi? Tam olarak kimi korumaya çalışıyor? Öyleyse durumu şöyle özetleyebiliriz: Annem babamın çektiği, bana ait çıplak fotoğraflardan haberdar ve bu konuyla ilgili bana destek olmadığı gibi ben hastaneye yatırılırken de hiçbir şekilde yanımda olmadı. Şimdi de babamın gönderdiği mektubu benden saklıyor. Görünüşe göre ahlaksız kocasının tarafını tutuyor ve ben de babam yüzünden şimdi annemi de kaybediyorum.

Delirecek gibiyim. Babamın yardım falan istemediğini, her zaman yapmış olduğu gibi bizi, ailesini manipüle etmeye çalıştığının farkındayım. Uzakta, kilitli kapılar ardında bile olsa hepimizi kontrol etmeyi başarıyor. David ve ben soğukkanlılığımızı korumaya çalışırken çok duygulanan annem ve Florian bu oyuna kanıyor. Küplere binmiş şekilde annemi arıyorum. Florian da bizi duyabilsin diye hoparlörü açıyor.

“Caroline, avukatla olan görüşmemize kadar seni her şeyden uzak tutmaya, korumaya karar vermiştik. Ama anladığım kadarıyla David, hep birlikte aldığımız bu karara saygı göstermemiş.”

“Neyin kararını verdiniz, neyin? Neden bahsediyorsun? Bu mektupla ne yapmayı düşünüyorsunuz acaba?”

Gözyaşlarını tutmaya çalışan annem, “Hiçbir şey. Mektubu bana değil, Sylvie’ye göndermiş,” diye sert bir şekilde yanıt veriyor. Annemin böyle konuştuğunu duymak, kukla-sıyla oynamaya devam eden babama duyduğum nefreti on kat daha artırıyor.

Tek bir mektup, sadece tek bir mektupla, annemin kafasını allak bullak etmeyi başarıyor. Annemin, babamın pençesinde olduğunu anlaması gerekiyor artık. Bana kendi

kararlarını verebilecek yaşta olduğunu söylüyor. Elimde olmadan daha da agresifleşiyorum. Mektubu bana yollamalarını istediğimde annem reddediyor. Ben de telefonu suratına kapatıyorum.

Bu seferki sarsılışım farklı. Yanında olmasına rağmen annemi daha mantıklı düşünmeye teşvik etmediği için Florian'a da çok sinirleniyorum. Avukata yollayabilmem için mektubu göndermelerini istediğimde ikisi de beni geçiştiriyor. Neyse ne diyerek, hemen Sylvie'yle iletişime geçiyorum. Bu mektubun dava dosyasına eklenmesinin ve sorgu yargıcına iletilmesinin hayati önemini açıklıyorum. Çünkü babamın yaptığı şey, yine ve yine annemi manipüle etmeye çalışmak. Üstüne üstlük, cezaevi yönetimi tarafından onaylanmadan gönderildiği için mektup yasadışı sayılıyor. Neyse ki Sylvie meselenin ciddiyetinin farkına varıyor ve e-posta ile bana mektubun bir kopyasını gönderiyor. Mektubu okuduğumda tepem iyice atıyor. Makyavelci babamın tüm narsistliği sanki onu ilk kez gerçek hâliyle görüyormuşum gibi karşımda duruyor. Kurban rolünü çok güzel oynuyor, merhamet dilemiyor ve tabii ki ona para yollamamız için yalvarıyor. Bir kez daha beni dehşete düşürmeyi başarıyor. Yazdığı mektubun bir kopyasını burada da paylaşıyorum.

Sevgili dostlarım, sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama dış dünyayla kalan tek bağım sizsiniz. Çok özlediğim ailemle iletişim kurmama izin verilmiyor. Çektiğim acı, korku, bu boşluk ve yalnızlık bir yana burası korkunç bir yer. Hayatımın aşkına, aileme ve arkadaşlarıma yaptıklarımın bedelini ödemek için burada olduğumu biliyorum ama artık çok geç. Bundan sonra neler olacağını ya da tüm bunların nasıl sonlanacağını bilmiyorum. Geçmiş yıllardaki dostluğumuza güvenerek sizin-

le iletişime geçiyorum. İhtiyacım olan bazı şeyleri bana getirmenizi rica ediyorum: Açık kahverengi ceketim, gri Adidas ceketim, Nike spor ayakkabılarım, büyük gri yün kazağım, büyük tokasız bir kemer (iki pantolonum da belimden düşüyor). Kıyafetleri hapishane girişine bırakmanız gerekecek. İstediklerimden başka hiçbir şey getirmeyin. Bunca yılın hatırına sizden arkadaşınıza karşı biraz anlayışlı olmanızı rica ediyorum, uzun bir süre burada olacağımı unutmayın. Kafamda evimize ve diğer her şeye ne olacak gibi çok fazla soru var. Buradaki en kötü şey can sıkıntısı, günde sadece bir saatlik yürüyüş iznimiz var ve hücrede iki kişi kalıyoruz. Çok zor bir durumdayım. Dünyada en çok sevdiğim kişiye verdiğim zararı ve yaptıklarımı hiçbir zaman telafi etme şansına sahip olamayacağımı, ailemi, çocuklarımı, torunlarımı sanki onları terk eden benmişim gibi kaybettiğimi biliyorum.

Geceleri uyuyamıyorum, kilo kaybediyorum, ama şüphesiz tüm bunları hak ediyorum. Hepinizi çok özledim ve yaptığım her şeyden çok utanıyorum. Eğer çocuklar ve Gisèle ile konuşursanız, beni affetmeleri için yalvardığımı söyleyin, özellikle de unutamadığım sevgilime. Sizden tüm torunlarımın doğum tarihlerini bana göndermenizi rica ediyorum. En azından tutunacağım bir şey kalsın... Yılın başında doğacak olan torunumu, Florian'ın oğlunu hiç göremeyeceğimi düşündükçe kahroluyorum. Bu yıl sonu benim için çok kötü geçeceğe benziyor. Ama tek umudum, sevgilimin tüm bunları atlatması. Boşanma davası açmış olsa da burada onu ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha fark ediyorum. Değerini bilemediğim iyilik meleşim, sonsuza kadar benim sevgilim olarak kalacak. Ve eğer mümkünse, Caroline, David ve Florian'ın adreslerini bana mektupla yollar mısınız? Ezberimde değil. Dünya-

dan tamamıyla kopmuş olmak gerçekten çok garip bir his. Telefon numaralarını da daha sonrasında onları arayabilmem için yazarsanız çok sevinirim.”

Her şey o kadar yalan ve yanlış ki. Yazdığı hiçbir şey ne içten ne de gerçek gelmiyor. David de benimle aynı fikirde. Bu mektup, ailemizin ne kadar çarpık olduğunun iyi bir örneği. Babamız öylesine güçlü ki birlik olmamız gereken bir zamanda bile bizi bölmeyi başarıyor. Acınası bir şekilde mız-mızlanmaktan ve bize yaşattığı acılara kayıtsız kalmaktan başka hiçbir şey yapmamış. Her şey onun, onun ihtiyaçlarının ve o küçük egosunun etrafında dönüyor. Gerisi de bir o kadar acınası: “Eğer konuşursanız, onu sevdiğimi söyleyin.”

Keşke şaşırabilseydim ama hiç şaşırmadım. Stratejik olarak her şeyi dramatikleştirip acıma duygumuza oynuyor. Bu ilk mektubu, soruşturmadan sorumlu yargıca iletmesi için avukatımıza gönderiyorum.

27 Kasım 2020, Cuma

Üç gündür ne annemle ne de Florian'la konuştum. Babam uzaktan dahi aramızı bozup aileyi ikiye bölebildi.

Avukatımız Caty, dosyada yer alan ilk belgeleri az önce teslim aldı. Davacı tarafının bugünden itibaren tüm belgelere erişme ve danışma hakkı bulunuyor. Bu belgelerde, babamın 2 Kasım'da gözaltına alınmasından bu yana verdiği tüm ifadeler var. Toplamda, şimdiden üç klasörün tamamını dolduran birkaç yüz sayfa.

Ben avukatın ofisine gideceğim ancak annem bu ilk görüşmeyi görüntülü olarak uzaktan yapmayı tercih ediyor. Bugün babamın altmış sekizinci doğum günü. Acı bir tesadüf. Zorlu olacak bu ilk adıma hazırlanmaya çalışıyorum. Paul benimle geliyor. Eski moda parke döşemeli koridora adım atar atmaz kendimi güvende hissediyorum. Caty'nin ekibinin çoğu kadınlardan oluşuyor. Hayatımın bu noktasında, erkekleri kurbanlarını istismar etmek için yıllarca mutfaklarında ilaç ezip içeceklerine karıştıran potansiyel tehlikeler olarak görüyorum. Varlıkları beni hem endişelendiriyor hem de rahatsız ediyor.

Caty çoktan annemle konuşmaya başlamış. Bana, babamın ilk gözaltına alınmasından bu yana yapılan tüm sorguları özetleyen belgeleri okumaya başladığını söylüyor. Bu görüşmede ikimizin de bulunması oldukça önemli.

İlk okuduğu belge yaklaşık 45 dakika kadar sürdü. Bu okuma sırasında özellikle babamın söylediği yalanlara dikkat çekiyor.

“Y’de yaşayan XXX adlı kişinin eşine cinsel saldırıda bulunmak için evlerine gittiğinizi hatırlıyor musunuz?”

Polislerin sorduğu bu soruya, babam şu şekilde cevap veriyor:

“Açıkçası nereye gittiğimi tam olarak hatırlamıyorum... Sadece geceleyin dar bir toprak yolda buluştuğumuzu ve beni arabayla eve götürmeden önce gözlerimi bağladığını hatırlıyorum.”

“O gece XXX adlı kişinin eşine cinsel saldırıda bulundunuz mu?”

“Şimdi siz söyleyince aklıma geldi de o gece haplar yeterince etki etmeyince evlerinin dışında, bahçede bekledim.”

Babam gerçeğin sadece küçük bir kısmını anlatıyor, o da ancak köşeye sıkışır. Fakat maalesef hepsi bununla da kalmıyor. Babamın hiç tanımadığım yeni bir yüzünü keşfetmek üzereyim. Annem hakkında konuşurken kaba, küçük düşürücü ve aşağılayıcı bir dil kullanıyor, tıpkı tüm istismarcıların yaptığı gibi. Çekilen videolarda, arkadaşlık sitelerindeki sohbet mesajlarında ya da telefonda yolladığı mesajlarda annem için yaptığı yorumları iğrenç ve aşağılayıcı. Duyduklarıyla beyninden vurulmuş dönen annem, avukatı durduruyor.

“Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ancak Caroline’in dosyamda yazan her şeyi öğrenmesini istemiyorum. Bunlar sadece beni ilgilendiren özel şeyler.”

Caty, mümkün olduğunca nazik bir şekilde benim de davacı taraflardan biri olduğumu ve bu yüzden annemin rızası olsun ya da olmasın yasal olarak her şeyi bilme hakkım olduğunu açıklıyor. Bu belgelere ya Caty’nin ya da seçeceğim başka bir avukat aracılığıyla ulaşma hakkım var. Başka bir seçenek yok. Annemin beni korumak istediğini biliyorum ama bu tecavüzcü babanın gerçekte kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Bir yandan karısını el üstünde tutuyormuş

gibi davranan ama arkasından böyle iğrenç şekilde konuşan bu kocanın, bu adamın kim olduğunu bilmek zorundayım.

Elinde bir kadeh pastisle dut ağacının gölgesinde dururken dönüp bana bakıyorsun; gözlerinin içi gülüyor. Yaz tatili başlamış. Yeni projelerim var mı, iş nasıl gidiyor diye soruyorsun. Ardından havuzla ilgilenmeye giderken, bir şarkı açıp torunlarıyla dans etmeye başlıyorsun. Gittikçe daha da keyifleniyorsun.

Caty, dava dosyasındaki belgeleri okumaya devam ediyor. Bu belgelerin arasında ceza davalarında sıkça rastlanan formalitelerin detayları var: Polis baskınları, sorgular, el koyulan eşyalar vb. Hepsi korkunç.

Babamın, anneme tecavüz edeceği geceleri planlamak için internet sitelerinin forumlarına gönderdiği mesajları okumaya başlıyor. Hazırladığı sakinleştirici ilaç kokteylinin etkisinin çok güçlü olmasıyla övünen babam, kullanım talimatlarını da gururla anlatıyormuş: Verilecek dozların tam miktarı, yiyeceklerin veya alkolün içine koyulacak Temesta tabletlerinin sayısı... Eğer kadın sigara içiyorsa bunun dozajın etkilerini değiştirdiği, ancak ilaçların alkolle karıştırıldığında sonuçların çok daha etkili olduğu kanısına varmış. Çektiği fotoğrafları düşünmeden edemiyorum. Annem sigara içmez ama ben arada sırada, özellikle de yemekten önce, akşamüstü kadehlerimize eşlik etmek için içerim. Bu yüzden ilaç kokteyl tarifini mükemmelleştirmek için sakinleştiricileri benim üzerimde denediğine eminim.

Annemi verdiği ilaçlarla neredeyse komaya sokup birkaç saat boyunca bayılmış olmakla böbürleniyordu: “Geçen sefer dozu yeterince iyi ayarlayamadım ama bu seferki gayet iyi oldu, işte şimdi tamamız.”

Konuşmalarından anlaşıldığı üzere, saldırganların evlerine sadece partnerlerini istismar etmek için ya da en azından istismar etme niyetiyle gitmediğini, aynı zamanda partnerleriyle grup seks yapan çiftlerin evlerine de bu durumdan faydalanmak için de gidiyormuş. İfadesinin bir kısmında, rızası olan bir çiftle gittiği nüdist kampında yaşananlardan bahsediyor. Konuşmaların birinde, “başarısız bir operasyonu” başka bir deyişle tecavüz girişimini anlatıyor. Belli ki kocasının bir şeyler karıştırdığından şüphelenen bir kadın, o gece kocasının ona verdiği içkiyi içmiyor. Babam, tanımadığı bu kadının yatak odasına girdiğindeyse kadın aniden ışığı açıyor. Babam, “far görmüş tavşan gibi kaldığını” söyleyerek kaçmayı başardıktan sonra bunun şakasını bile yapıyor: “Tam bir salak gibiydim, tam pantolonumu indiriyorum, bir çıt sesi, ışık açık ve kadın ayakta.” Ev sahibini dikkatsiz olmakla ve planını mahvetmekle suçluyor.

Foyası ortaya çıksın istemiyor: Bu da babamın yaptıklarının ciddiyetinin tamamen bilincinde olduğunun kanıtı. Ev sahibinden aralarında geçen konuşmaların hepsini silmesini istiyor. Delirmek üzereyim. Babam, kaç tane kadına tecavüz etmişti? Kaç tane daha kadına? Bu soruyu sormak, yerin ayağımın altından çekilmesine sebep oluyor.

Korsika’da, motorlu bir teknedeyiz, deniz çok dalgalı. Sakin ve soğukkanlı olmam gerektiğini söyleyip beni sakinleştiriyorsun. Ve artık korkmuyorum. Sen yanı başımda dururken, tekneye manevra yaptırmayı başarıyorum.

Avukat, babamın başka bir saldırganla, saldırganın karısına evinde tecavüz etmek için yaptığı konuşmadan bahsediyor. Konuşmalarda babam, kelimesi kelimesine, eğer evde çocuk varsa, “akşam yemeğinde vur” diyor. Tüylerim diken

diken, Caty'e bakarak bir cevap arıyorum; o eve kesin olarak gidip gitmediğini bilmediğimizi söylüyor.

Konuşmaları sırasında hastalıklı fantezilerinden de bahsediyor. İnternette konuştuğu kişilerin motivasyon kaynağının ne olduğunu da öğrenmek istiyor. Yöntemi her zaman aynı: Coco adlı arkadaşlık sitesini kullanıyor, harekete geçip onları eve davet etmeden önceki ilk adımı. Kendisi gibi “tecavüz yöntemini” sevip sevmediklerini ve ne tür bir cinsel pratik arayışında olduklarını soruyor.

Onları eve gelmeye ve harekete geçmeye teşvik etmek için annemin çoğunlukla bilinçsiz hâldeyken müstehcen pozlar verdiği fotoğraflarını “rızası yok” başlıklı özel bir forumda yayınlıyor. Üzerine ucuz, basit, açık saçık şeyler giydiriyor. Yarattığı bu imaj, etkisini gösteriyor. Saldırganların hepsi olmasa da neredeyse tamamı Vaucluse’da, çoğu ise ailemin evine nispeten yakın yaşıyor. Eve yürüyerek nasıl gelebileceklerini anlatmak için fotoğraflar çekiyor ve krokiler gönderiyor. Bazense eve yaklaştıklarında yolu mesajla tarif ediyor. Komşuların dikkatini çekmemek için arabalı gelenlere yakınlardaki spor salonunun otoparkına park etmesini söylüyor. Çoğu zaman yalnız, bazen de birkaç kişi grup hâlinde geliyorlar. Gelmeden önce sigara içmemelerini ve parfüm sıkılmamalarını tembihliyor. Çalıp da annemi uyandırırsa diye cep telefonlarını arabalarında bırakmaları gerekiyor.

Mutfakta soyunmalarını ve aceleyle evden çıkma ya da kaçma ihtimallerine karşı kıyafetlerini evin girişine bırakmalarını söylüyor. Annemin soğuktan uyanmasını engellemek için ellerini sıcak suda yıkamalarını istiyor. Ayrıca motivasyonlarını ve uyarılmalarını artırmak ve saldırganın ya da saldırganların isteklerinden emin olmak için önceki tecavüzleri izletmeyi teklif ediyor. Fazla ısıtılmış yatak oda-

sına girildiğinde tamamen sessiz olunması ya da fısıldanması gerektiğini hatırlatıyor.

Polisler, eve gelen kişilerin annemin bilinçsiz ve baygın olduğunu ne ölçüde bildiklerini soruyor. Annemin bilincinin yerinde olmadığını fark ettiklerinde, bu onları durdurmamış; aksine... Babam, her seferinde annemin ne durumda olduğuyla ilgili detaylı bilgi verdiğini söylüyor. Sonrasında, kendi kızına karşı cinsel bir çekim duyup duymadığını soruyorlar. Soruyu geçiştirip her şeyi inkâr ediyor. Ona yarı çıplak ve baygın hâldeki iki fotoğrafımı gösterdiklerinde bu fotoğrafları hatırlamadığını ve daha önce hiç görmediğini söylüyor. Ama yine de fotoğraftakilerin ben olduğumu doğruluyor: “Evet, benim kızım bu, ama fotoğraflarla benim bir alakam yok. Zaten bulduğunuz diğer fotoğraflara bakarsanız, benim için çok genç olduğunu göreceksiniz ve pek benim tarzım olmadığını anlayacaksınız.”

Babamın bu konuyla ilgili son sözleriye şunlar oluyor: “Kızıma asla dokunmadım.”

Öfkem bir türlü dinmek bilmiyor. Hattın diğer ucundaki annem, iyi bir eş ve baba olduğunu iddia eden adamın söylediklerinin vahimliğini anlamışa benzemiyor. İlk görüşme çok uzun sürdüğünden neredeyse akşam oldu. Her şeyi bilmediğimize ve daha öğrenecek çok şey olduğuna eminim. Ama o anda anlıyorum ki annemle benim o adam ve yaptıkları hakkında aynı şekilde düşünmemiz ve hissetmemiz pek mümkün değil. Kendini korumak için bir inkâr mekanizması inşa etmiş ve onun arkasına saklanıyor. Bu görüşmeyi yüz yüze yapmıyor olmamız belki de en iyisi; karşımda olsaydı kontrolümü kaybedebilirdim. Artık görüşmeyi bitirme vakti geldi. Çok yorgunum ve migrenim tutmaya başladı.

10 Aralık 2020, Perşembe

Sorgu yargıcı tarafından atanan psikiyatristle görüşmeye çağrıldım. Amaç, olayların açığa çıkmasından bu yana genel psikolojik durumumu değerlendirmek. Saat neredeyse akşam yedi ve hava inanılmaz soğuk.

Seksenli yıllardan kalma bir binadaki daha çok bir apartman dairesini andıran bu muayenehaneye yalnız geliyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Yabancı biriyle, hem de bir erkekle geçmişim hakkında konuşmaktan korkuyorum. Birkaç hafta önce mahkeme celbinin ulaştığı günden beri bundan korkuyordum. Hâlâ çok hassasım.

Bekleme odasında Afrika maskeleri ve birkaç seyahat fotoğrafı. Koyu renk bir takım elbise giymiş, beyaz saçlı, bakımlı bir adam belirip beni küçük ofisine davet ediyor. Bu sıkışık alanın her köşesini tarıyorum. Hiçbir kaçış yolu yok. Davranışsal bilimler ve psikiyatri üzerine kitaplarla dolu bir kütüphanenin karşısına oturuyorum.

Psikiyatr, uzun bir süre boyunca sessiz kalıp beni izliyor. O beni izlerken, gözümü dahi kırpmıyorum.

“Bu görüşmeyi birkaç aşamada gerçekleştireceğiz. Öncelikle çocukluğunuzu ve ergenliğinizi, ardından da yetişkin bir kadın olarak deneyimlediğiniz *önceki* ve *şimdiki* hayatınızı dinlemek istiyorum. Aynı zamanda babanızın ailedeki yerini de anlatmanızı rica edeceğim. Son olarak, travmanızın niteliğini ve derinliğini, ayrıca günlük yaşamınızı nasıl etkileyip etkilemediğini anlamama yardımcı olacak çoktan seçmeli bir soru formunu tamamlayacağız.”

Başım dik, anlatmaya başlıyorum; kelimeler ağzımdan kendiliğinden dökülüyor.

“Üç kardeşin ortancasıyım, bir abim, bir de erkek kardeşim var. Üniversite mezunuyum.

İstediğimi elde etmek için her zaman çok çalıştım. Muhtemelen bunun sebebi annemle babamın hayatlarının belli dönemlerinde maddi açıdan ciddi sıkıntılar çekmesiydi. Ailem beni ne evlilik sorunlarından ne de istikrarsız mali durumlarıyla bağlantılı sorunlardan korumayı başarabildi. Büyük bir sorunla karşı karşıya kalmanın ne demek olduğunu çok erken yaşta öğrendim. İlk kez aile içi şiddete tanık olduğumda dokuz yaşında bile değildim. Babamın annemi iki yakasından tutup banyo duvarına vurup salladığını görmüştüm. Annemin babamı o dönemde terk etmek istediğini düşünmüştüm. Nitekim, benzer bir olay yaşandıktan sonra öyle de oldu.

Bir gün, okuldan öğle yemeği için eve döndüğümde icra memurları, polisler ve nakliyecilerin oturma odamızdaki tüm eşyaları götürmek üzere evimize daldığını gördüm. O sırada henüz on beş yaşına bile basmamıştım.

Babamın bu baskına birkaç gündür hazırlandığını sonradan öğrendim. Oturma odasında gerekli olduğunu düşündüğü Hi-Fi ses sistemi ve televizyon gibi bazı eşyaları saklamıştı. Eşyaları kamyonu taşıyan, hiçbir suçu olmayan zavallı nakliyecilere hakaretler yağdırdığımı hatırlıyorum. Ama asıl öfkeli olduğum kişi babamdı. Annem işten döndüğünde neredeyse bomboş bir evle karşılaşacaktı. Annemin kıpkırmızı yüzünü, oturma odasına girip çıkarken küçük bir çocuk gibi ağladığını dün gibi hatırlıyorum. Büyükbabamın anneme miras bıraktığı, ahşap çekmeceli mermer konsol takımını düşündükçe içim parçalanıyordu. Doğduğumdan beri oturma odamızda duran bu konsol, çok sevdiğim büyükbabamdan

kalan tek hatıraydı. Kendi kendini yetiştirmiş, kara kuvvetlerinde asker olmuştu. Tüm zorluklara ve sağlık sorunlarına rağmen hırslı, disiplinli ve ilkelerinden asla ödün vermeyen bir adamdı. Ama her şeyden önemlisi, büyükbabam çok cömert bir insandı. Ondan kalan tek hatıra ise ucuz bir biblo gibi alelade bir açık artırmada satılıp gitmişti.

Birkaç ay sonra, Noel arifesini plastik bahçe mobilyalarıyla döşediğimiz oturma odamızda kutladık. Oturacak bir koltuğumuz bile yoktu ama babam yine de anneme değerli taşlarla süslenmiş altın bir yüzük hediye etti. Suçüstü yakalanan bir çocuk gibi davranıyor, bu yüzükle kendince özür diliyordu. Ancak annem, yüzüğü iade etmesini ve parayı geri almasını istedi.”

Konuşmaya başladıktan sonra kendimi durduramıyorum, kelimeler birbiri ardına sıralanıyor.

“Birkaç yıl sonra, benzer bir şey daha yaşandı. Babamın, bana söylemeden yazları çalıştığım işlerden kazandığım ve biriktirdiğim paraları tırtıkladığını öğrendim. Söylediğine göre, yaptığı şey gayet normaldi ve zamanı gelince zaten bana o parayı geri verecekti. İlk zamanlarda, kendi ailemi arkadaşlarımın aileleriyle karşılaştırıncı, bizim aile yapımızın herkesinkinden ‘farklı’ olduğunu fark ettim. Babamın bana babalık yapması yerine ben ona annelik yapıyordum. Kendimi ona karşı sorumlu hissediyor, onu düşüncesiz ve bazen de dengesiz biri olarak görüyordum. Benim yardıma muhtaç babama, yardım etmek zorundaydım.

Asla parçası olmamam gereken, ama tam tersi taraf tutmam istenen tartışmaları ve kavgaları hatırlıyorum. Arkadaşlarımın evine kaçıp sığınmak alışkanlık hâline gelmişti. En azından onların evinde, yetişkinlerin problemlerinden bir nebze de olsa uzaklaşabiliyordum.

Babam, işleri bir şekilde idare ettiği izlenimini vermek için her şeyi kılıfına uydurmanın bir yolunu bulurdu. Asıl

mesleği elektrikçilik olmasına rağmen kendi uzmanlık alanı dışında her şeyi denemeye kalkıştığını ve çoğu zaman da bunun başarısızlıkla sonuçlandığını gördüm. Bir defasında, hizmet sektöründe bir LTD Şirket kurması için kardeşlerimle birlikte ona borç para vererek destek olmak istedik. Ancak bu girişim de iflasla sonuçlandı ve kendini başladığı noktadan çok daha kötü bir durumda buldu.

Hırsının kurbanı olup aldığı kararlar, sık sık bizim de başımızı derde sokardı. Neyse ki annem yirmi yılı aşkın süredir çalıştığı şirkette kadrolu bir yöneticiydi. Bu sayede, 1990'ların başında Paris banliyösündeki lüks bir semtte bulunan, şirkete ait bir lojmana taşındık. On altı yıldan uzun bir süre boyunca, Marne Nehri kıyısına yakın, ağaçlarla çevrili bir bahçesi olan, beş odalı büyük bir evde yaşadık.

Tüm zayıf yönlerine rağmen babam çocuklarını dinleyen ve onların yanında olmayı bilen bir babaydı. En azından benim için öyleydi. Örneğin, bırakmayı düşündüğüm modern dansa devam etmem için beni uzun süre cesaretlendirdi ve bu sayede yirmili yaşlarıma başına kadar dans etmeye devam ettim. Hatta bir keresinde, ben on üç yaşındayken, dans öğretmenimle spor eğitimi alma ihtimalimi konuşmak için bizzat onunla görüşmeye gitmişti.

Babam, hayatının belli bir döneminde, bir şekilde normal bir hayat yaşamış olmalı. Sabahları otobüse binmeye-yim diye, beni erkenden okula arabayla götüren oydu. Hafta sonları ehliyet kursumdan sonra, akşam hangi saatte olursa olsun, her zaman beni almaya gelirdi. Sevgilimden ayrılıp ağladığımda da hep bana kucak açıp yanımda oldu, annemle anlaşamayıp kavga ettiğimiz zamanlarda da. Bizi yetiştirirken kafasına koyduğu tek bir şey vardı: Bizim hayatımızın onunkinden daha iyi olacağı... Çocukluğumuzdan yetişkinliğe kadar hep bu cümleyi duyduk.

Üniversiteye gitmediği için çok pişmandı. On üç buçuk yaşından itibaren öz babası tarafından çalıştırılmaya zorlanan babam, doğduğu yer olan Quincy-sous-Sénart'daki okulunu bırakmak ve Indre-et-Loire'da eski suçlular için sosyal rehabilitasyon merkezine dönüştürülen, annesiyle babasının güvenlik görevlisi olarak çalıştığı Château d'Oublaise'e gitmek zorunda kalmış. Anlattığına göre kolay bir çocukluk geçirmemiş. Sonunda elektrikçi olmak için girdiği sınavları başarıyla tamamlayıp ailesine yardım etmek için önce Paris dışındaki şantiyelerde, sonrasındaysa Paris bölgesinde çalışmaya devam etmiş. Babasını tembel, ilkokul terk, sosyal yardım alan bir asalak olarak tanımlardı. Ama yine de elinden her iş gelen bir adamdı. Neyse ki büyükbabam en azından bu özelliğini iki oğluna geçirebilmişti.

Yıllar içinde büyüdükçe kardeşlerim ve ben, sık sık babamızın bu dengesiz, sürekli değişken hâllerinden nasibimizi aldık. Öfkesini ve duyduğu kıskançlığı bizden gizlemeye çalışmadı pek. Ancak gerçekleri kendi lehine çevirip vicdanını rahatlatmaya çalıştığı zamanlarda onu sarsıp kendine getirmesini bildik. Yine de her şeye rağmen onu zayıf yönleriyle seviyor ve olduğu gibi kabul ediyorduk.”

Bu noktada psikiyatrist beni durduruyor. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, ellerimi masanın üzerine koymamı ve ardından havaya kaldırmamı istiyor. Böylece yaşadığım duygusal stresi değerlendirecek. Anlattıklarım beni etkiledi mi, canımı acıttı mı, yoksa sadece üzüldüm mü? Ellerimi havaya kaldırdığımda, terli avuç içimin masada bıraktığı iz dikkatimi çekiyor. Soğukkanlı bir şekilde bana bakıyor ve “Nasıl hissediyorsun?” diye soruyor.

“İhanete uğramış. Ve bir işkencecinin kızı olmanın verdiği utançla ağırlaşmış.”

14 Aralık 2020, Pazartesi

Alarmım sabah beş buçukta çalıyor. Bugün soruşturmadan sorumlu yargıç tarafından dinlenmek üzere trenle Avignon'a gidiyorum. Gece David'in evinde, karısı ve çocuklarıyla kaldım. Kardeşim beni gara bırakmak için ısrar ediyor. Birlikte kalkıyoruz, çıkmak için hazırlanıyoruz. David'in eşi, Mélanie bana kocaman sarılıyor. Ve o anda kendimi kollarına bırakmak istiyorum.

Zamanı geldiğinde, kendimle baş başa kalacağımı ve şüphesiz anlatacağım her şeyin dava üzerinde büyük bir etkisi olacağını biliyorum. Ve bu çok ağır bir sorumluluk. Avignon Garı'na varır varmaz *eski* hayatımdan kalma anılarla karşılaşıyorum.

Babamın, üniversite giriş sınavımın sonuçlarının açıklandığındaki heyecanı, birkaç yıl sonra mezun olduğumda gözlerindeki gururu, onu Paul'le tanıştırdığımdaki o duygusal hâli, 2011'deki Olympia'daki Zaz konserinde birlikte olmamızın verdiği mutluluğu, 2009'da düğün günümde gözlerinde yaşlarla büyük bir duygusallıkla okuduğu o uzun, dokunaklı Jean-Louis Aubert şarkısı... Hepsini birer birer yeniden yaşıyorum.

Sorgu yargıcının odası binanın dördüncü katında. Bu çirkin, sarı rengindeki koridorda oturuyorum. Ucuz, kötü bir polisiye dizisinde oynuyor gibiyim.

Yargıç, şu anda annemi dinliyor. Randevusu saat onda, yani benimkinden bir saat önce başlayacaktı. Öğle saatlerinde avukatımız Caty gelip bana annemin görüşmesinin beklenenden uzun sürdüğünü, üç buçuk saati aştığını söyledi.

Tüm bu süre boyunca, yoğun bir sessizliğin hâkim olduğu adliye koridorlarında dolaşıp durdum.

Caty ile birlikte görüşme odasına giriyoruz. Yargıç, açık kahverengi düz saçlı genç bir kadın. Önünde olan dosyaların arkasında kaybolmuş görünüyor. 3 Kasım 2020 tarihinde babam hakkında yaptığım suç duyurusunu takiben beni dinlemek istiyor.

“Kesin bir tarih veremesem de babamın bu yoldan çıkan davranışlarının 2013’ten çok daha önce başladığı kanısına vardım. 2011 yılında kardeşim Florian bana yaşanan rahatsız edici bir olayı anlatmıştı. Florian ve o zaman kız arkadaşı olan müstakbel baldızım, ailemle birlikte yaşıyorlardı. Bir gün öğle yemeği için eve gelen kız arkadaşı, babamı kapısı ardına kadar açık çalışma odasında bilgisayar ekranına bakarak mastürbasyon yaparken yakalamış. Şaşkınlıkla hemen yatak odalarına koşmuş. Aile buluşmalarımıza gitgide daha az gelmeye başlayan Florian’ın bu tutumunu anlamlandıramayan anneme birkaç ay sonra olanları anlattım. Babam da oğlunun davranışlarındaki bu ani değişiklikten rahatsızdı. Annemle babama tüm bunların nedenini anlatmaya karar verdiğimde, babam deliye döndü.”

Yargıç el işaretiyle durmamı istedi. Kâtibe her şeyi yazabildi mi diye sordu ve aynı zamanda annemin hiçbir şey hatırlayamadığı dalgın hâllerinin tekrarladığı dönemleri anlatmamı izledi.

“Babamın, annemi bizim evimizde bile ilaçla uyuttuğuna neredeyse eminim. Örneğin, 2019 yılının aralık ayında Noel’i bizim evde geçirmeye karar verdiler. Biz de kocam ve oğlumla tatil için Fas’a gitmiştik. Daha sonrasında annem, arkadaşlarını ağırladıkları 28 Aralık gecesi yaşadığı bilinç kaybından bahsetti. Gecenin nasıl başladığını çok iyi hatırlıyordu fakat sonrasında ilgili hiçbir fikri yoktu. Ne arkadaşlarını yolcu etti-

ğini ne de ne zaman gittiklerini hatırlıyordu. Annem o dönem çoktan emekli olmuştu ve torunlarına kasım ayındaki okul tatilinden beri bakmamıştı. Hatta aile içindeki Noel kutlamalarımız da normalden daha fazla bir yoruculukta geçmemişti. Bitkin olması için hiçbir sebep yoktu.

Benim için bunun tek açıklaması, ciddi bir şekilde hasta olmasıydı. Aynı zamanda bunu aralık ortasında Paris'e geldiklerinden kısa bir süre sonra ortaya çıkan jinekolojik sorunlarıyla da bağdaştırdım. Hepimiz çok endişelendik. Daha ciddi bir sağlık sorunu olmasından korkuyorduk. Menopoz dönemindeki o yaşta bir kadın için oldukça ağır ve sebepsiz bir kanama yaşıyordu. Ben de kendi jinekoloğumdan acil bir randevu almamız gerektiği konusunda ısrar ettim. Doktor spesifik bir teşhis koyamadı ve sadece birkaç gün sürecek bir mantar enfeksiyonu tedavisi önerdi. İşin aslı, rahim ağzı enfeksiyonu geçiriyordu. Fakat daha fazla test yapılmadı. Yıllar boyunca, birçok kez açıklanamayan bilinç kaybı epizotları geçirdi. Bunlardan birini bir seferinde Paul'le bizim yazlık evimizde yaşadı. 2019 yılının mayıs ayında orada yaptıkları tatil süresince babamın annemi ilaçla uyuttuğundan artık eminim.

“Böyle düşünmenizin özel bir nedeni var mı?” diye sordu yargıç.

“Evden çıktıkları gün, annem ne evi topladığını ne çöpleri boşalttığını ne de kapıyı kilitletiğini hatırlıyor. Ki o sabah, saat sabah on olmadan yola çıkmışlardı. Yola çıktıklarında, bilincini tamamen kaybettiğine inanıyorum. Bu da demek oluyor ki annemin kalbinin bu sebeple durabileceğini bir an bile düşünmeden, sabah kahvesine bile küçücük bedeni için dayanılmaz olabilecek dozda ilaç koyuyordu. Annemi birkaç kez ısrarla aradığımı hatırlıyorum. Ama asla ulaşmamıştım. Birkaç denemeden sonra nihayet telefonu babam

açtı ve annemin çok derin uyuduğunu ve Lyon'dan daha yeni geçtiklerini söyledi. Bana dediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyorum: 'Annen çok yorgun. Sizin için evi deli gibi temizledi, nasıl olduğunu biliyorsun, her şeyi toplamaya çalışırken aşırı stres oldu. Ancak şimdi biraz rahatlayabildi, uyuyor.'

Babamın söyledikleri aklıma takıldı. Çünkü annemle birlikte pek çok kez uzun yola çıktığımız için annemin arabada asla uyuyamadığını gayet iyi biliyordum.

Şu anda devam eden bu soruşturma sayesinde onu Vaucluse'a dönüş yolunda otoyol üzerindeki tesislerde pazarlayabilmek için uyuttuğunu öğrendim. Ertesi gün geç saatlere kadar anneme ulaşamadım. Evimden ayrıldığı andan itibaren geçen hiçbir şeyi hatırlamıyordu. En son hatırladığı şey, anahtarı kilidine soktuğu andı. Sonrası tamamen karanlık. Annem ancak Mazan'a vardıklarında kendine gelmiş. Gözlerini açtığında evin kapısından içeri giriyorlarmış. En az sekiz saat aralıksız uyumuştur."

Bir anda durup yargıca bakıyorum. Verdiğim ifadenin babamın anlaşılması güç kişiliğinin iç yüzüne dair bir fikir verip vermediğini anlamaya çalışıyorum. Fakat her şeyden önce, söylediklerimin yasalar çerçevesinde sorumluluğunu almak zorunda olduğumu kesin bir şekilde anlıyorum. Yaşanan olaylar, ailemizin altında ezildiği bu enkazı, ben nefes alamayınca kadar ağırlaştırıyor. Ama ne olursa olsun, bedelini ne kadar ağır ödeyecek olsam da sonuna kadar devam etmeliyim. Devam etmek zorundayım. Bunca suç, tekrarlanan toplu tecavüzler... Kendimi korkunç derecede yalnız, küçücük ve bu davanın ağırlığı altında ezilmiş hissediyorum. Bunca yıl hiçbir şeyi anlamadığım için kendimi suçlamak istemiyorum. Ancak yine de annemin tekrarlanan hafıza kaybı epizotları karşısında şüphe duymadığım, nedenini an-

lamak için daha ısrarcı davranmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. İçten içe, bu kadar saf davranıp babamın beni kandırmasına izin verdiğim için kendimi suçluyorum.

Halbuki dahası da var. Olayların beni ilgilendiren ve kaygılandıran tarafları da var. Yargıcın, babamız tarafından manipüle edilen biz çocuklarımızın da neler çektiğini anlamasını istiyorum.

Bunca zaman bize yalan söylediğini nasıl anlayabilirdik? Tüm bu yalan dolanların, oynadığı oyunların onda bir alışkanlık hâline geldiğinin, kişiliğinin bir parçası olduğunu nasıl bilebilirdik? Kendini herkesin içinde olduğundan farklı tanıtan bu adamın karşısında doğruyu yanlıştan nasıl ayırabilirdik ki? Birlikte geçirdiğimiz birkaç hafta onun yalanlarını anlamak ve maskesini düşürmek için yeterli olabilir miydi?

Yargıca Ağustos 2019'ta gerçekleşen çok önemli başka bir olaydan bahsetmeye karar veriyorum.

Acil bir durumdan ötürü üçüncü ameliyatımı geçirmişt看. Beni beş ay boyunca ağrılar içinde kıvrandıran, düzelmeyen bir sağlık sorunu ve bir türlü iyileşmek bilmeyen açık bir yara. Art arda müdahalede bulunan üç doktor da sorunun kaynağını hiçbir şekilde tespit edemedi.

Aylarca acı çektim. Depresyona girdim. İş göremez hâle geldim, kendimi eksik hissettim. Bugün düşününce delirecek gibi oluyorum. O dönem yaşadığım sağlık sorunlarının, babamın çevirdiği dolaplarla ve o iki fotoğrafla bir ilgisi olup olmadığını sorguluyorum.

O yıl yazın, üç hafta arayla üst üste iki kez acile kaldırıldım ve yeniden ameliyat olmak zorunda kaldım. 10 Ağustos Cumartesi sabahı, tatildeyken gerçekleşen son müdahale sonrası işten hastalık izni almıştım. Başucumdaki komodinin üzerinde duran telefonum on bire çeyrek kala titremeye başladı.

Ağrılarım dayanılmaz olduğu için neredeyse hiç uyumamıştım. Arayan babamdı. Dört cevapsız aramayı ve babamın, acil bir durum olduğunu ve onu geri aramam gerektiğini söyleyen mesajlarını gördüm.

Safça beni merak ettiğini, sesimi duymak istediğini düşündüm. Ama ben telefonu açar açmaz panikle böyle bir anda aradığı için özür dileyip yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Babamın bu konuşma tarzını ve arkasından ne geleceğini gayet iyi biliyordum. Kredi kartının limiti sınırlı olduğu için kartını kullanmaya devam edebilmesi için acilen yüz avroya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Babam bu durumu, temmuz ayında Tom da dahil olmak üzere üç torunu yanlarındayken yapılan harcamalarla açıklıyor.

Yine bu ailede bir çocuk olarak hiçbir zaman yerim olmadığını hatırlatıyor bana. Bu tür sorunlarına çözüm bulmak zorunda kalan her zaman ben oldum. Tam da bu noktada, rolleri tersine çevirmeye çalıştığı anlarda her zaman yaptığı gibi duygu sömürüsüne başlıyor ve beni iyice çileden çıkaran şu sözleri söyleme cesaretinde bulunuyor: “Anneni gerçekten endişelendirmek istemiyorum, zaten yeterince stresli... Lütfen ona bir şey söyleme, ben halledeceğim...”

Ve bir kez daha beni arıyor. Ne David’i ne de Florian’ı; yalnızca beni. Her zamanki gibi, çok fazla soru sormadan istediğini yapacağımı, ona asla hayır diyemeyeceğimi ve onu zor durumda bırakmayacağımı gayet iyi biliyordu.

Üzerimde kurduğu kontrol mekanizmasını daha iyi açıklayan bir örnek var mı bilmiyorum. Manipüle edildiğinizi, o kişinin baskısı altında olduğunuzu bilirsiniz ama ona hayır demeniz ya da etkisi altından kurtulmanız imkânsızdır. Tartışacak gücüm olmadığı için en sonunda parayı göndermeyi kabul ettim. O anda sakın olmaya çalışsam da içim içimi yiyordu.

On dakika sonra beni yine arayıp gönderdiğim paranın yetmediğini, yirmi avroya daha ihtiyacı olduğunu ve hemen onu da göndermemi istediğini söyledi. Diyecek hiçbir şey bulamamıştım. Hastalıktan yatak döşek yatarken benden saçma sapan belirsiz bir nedenle, ısrarla para isteme cesareti ni gösteriyordu. Başıma ilk kez gelmiyordu bu, artık çoktan alışmış olmalıydım ama böyle bir yüzsüzlüğe nasıl alışabilirsiniz ki? Neredeyse yirmi dakikada üç kez aramıştı.

“Caro, tekrar düşününce kırk avro daha iyi olur aslında. Emekli maaşım yatana kadar beni idare eder.”

“Ben senin bankan mıyım?”

“Sadece bana bir iyilik yapmanı rica ettim. Babana bir iyilik yapabilirsin, değil mi? Benim için değilse bile, annen için yap lütfen. Onu endişelendirmek istemiyorum. Geri ödeyeceğim, söz.”

Telefonu kapattığımda kan beynime sıçramıştı. Beni suçlu hissettirmeyi başarmıştı. Ve işe de yaramıştı! Ertesi gün ona bir mesaj atıp parayı geri ödemesine gerek olmadığını söyledim. O da tahmin edileceği gibi hiç üstelemedi.

Bundan sonraki haftalarda annemlerle arama mesafe koydum. Fakat ağustos sonunda David’in doğum günü için bir araya gelmemiz gerekiyordu. Bana buzdolabı gibi davranan babama göre davranışım “kabul edilemezdi”. Artık haddini aşmıştı. Birkaç gün bekleyip her şeyi anlatmak için annemi aradım. Annemle babamın, annesi ve babası olmaktan artık çok yorulmuştum.

Yargıç beni dikkatle dinleyip eklemek istediğim bir şey var mı diye soruyor.

“Evet. David’in kızı, dokuz yaşındaki yeğenim Sasha, büyükbabası tutuklandıktan sonra bir şey hatırladı. Şubat 2019’da yarıyıl tatilinde büyükannesi ve büyükbabasıyla vakit geçirirken, bir sabah büyükannesini sırtüstü, kolları iki

yana sarkmış hâlde, hareketsiz yatarken görmüş. Yeğenimin söylediğine göre, büyükannesini uyandırmayı denemiş ama başaramamış çünkü ‘çok derin uyuyormuş.’ Büyükbabası ise büyükannesini rahat bırakmasını, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemiş. Annemin asla geç uyanma gibi bir alışkanlığı yoktur. Özellikle de torunlarına bakarken... Ama o gün alışılmadık şekilde çok geç, neredeyse öğle saatinde uyanmış.”

İfademi bir kez daha okuyup imzalıyorum. Babamın duruşması bu tutanak göz önünde bulundurulur olarak yapılacaktır. Ona bir nebze olsun acımadan her şeyi anlattığımı biliyorum. Ama en azından ilk kez babam hakkında ne düşündüğüm konusunda netim. Yıllardır sürdürdüğü manipülasyonu açığa çıkarmak istiyorum.

Yargıcın odasından çıkarken, annem herhangi bir tepki vermiyor. Aklının almadığı şeyi tüm gerçeğiyle kabullenmenin onun için psikolojik olarak mümkün olmadığını anlıyorum. Yıllardır çok sevdiği bu adamın, hayatı boyunca korkunç bir sapık olduğunu kabullenemiyor, ona bahaneler bulmaya devam ediyor.

Tren garında ikimiz de Paris’e giden ayrı trenlere bindik; sanki yollarımız çoktan ayrılmış gibi. Kendimi bitap düşmüş, berbat hissediyorum. Bir zamanlar tanıdığımı sandığım babamı sevdiğim için utanıyorum.

17 Aralık 2020, Perşembe

Annemle gitgide birbirimizden uzaklaşıyoruz. Benim de kendisi gibi babamın yaptıklarının bir kurbanı olabileceğimi kabullenemiyor. Aklının kavrayamayacağı bir gerçeklik bu ve aslında ona hak veriyorum. Ama bir yandan da benim şüphelerimi, duyduğum öfkeyi ve bu yüzden çektiğim acıyı duyacak, dinleyebilecek durumda olmaması canımı acıtıyor. Annem sürekli kendimi böyle bir psikolojik yük ve baskı altına sokmamam gerektiğini söyleyip duruyor. Resmi olarak babamın beni ilaçla istismar ettiğine, bana dokunduğuna ya da cinsel saldırıda bulunduğu dair bir kanıt yok. Ama bu durum içimde büyüyen ve beni yiyip bitiren şüpheleri silip atmıyor. Annemin yaralandığını, çok acı çektiğini ve ayakta durabilmek için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. “Hayatta kalma” içgüdüleriyle hareket ettiğini biliyorum. O kendini koruyabilmek için etrafına bir duvar örüp hissizleşirken, bense beni yiyip bitiren düşüncelerle var gücümle savaşmaya çalışıyorum.

Evden katıldığım iki iş toplantısını bitirdikten sonra, evi temizleyip toparlayarak kafamın içinde yinelenen o karanlık soruyu da rafa kaldırmaya çalışıyorum. Öz babam dediğim adam bana dokundu mu?

Tom’u kollarından tutup havuza sokuyorsun. Masmavi su güneşte parlıyor. Bugün kollukları olmadan ilk defa yüzecek ama sen yanındasın, torununa korkulacak bir şey olmadığını söylüyorsun. Tom kucağında, beraber sudasınız. Tom korkmuyor, yavaş yavaş boynuna sardığı

kollarını bırakıyor, kollukları olmadan yüzebilecek kadar kendine güveniyor. Havuzun kenarından dikkatle size bakıyorum. Korkulacak hiçbir şey yok. Sana bakarken ben de kendimi güvende hissediyorum.

Nevresimleri koyduğumuz dolabı açıyorum. Gözlerim çarşaflardan birinin desenine takılıyor. Bir yerden hatırlıyorum ama hemen çıkaramıyorum. Tom'un doğumundan hemen önce aldığımız bir nevresim takımı. Bir anda dank ediyor ve dizlerimin üzerine çökerek donup kalıyorum.

Kasım ayında Carpentras'taki polislerin bana gösterdiği fotoğrafların birinde yatakta bu çarşaflar seriliydi. Babam, 2013'te, benim evimde, benim yatak odamda, benim fotoğrafımı çekmiş. Artık şüpheyeye yer yok. İkinci hedefi benmişim.

24 Aralık 2020, Perşembe

Tom ilk kez bir Noel gecesini bütün kuzenleri, büyükanne-siyle büyükbabası ve bir dayısı olmadan geçirecek. Aile ikiye bölündü. Biz akşamı David'lerde geçireceğiz. Annem de Florian'larda olacak. Bundan sonra aile kutlamalarımız bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Babam aileyi bölmeyi ve en değer verdiğim şeye, bize, ailesine zarar vermeyi başardı. Ailemizin dengesini altüst etti, bizi birbirimize bağlayan kökleri söktü attı.

Her şeye rağmen bizi güçlendirecek sembolik bir şey yapmak istiyorum. Bu yüzden bize bunları yaşatan adamdan bir nebze de olsa arınabilmek için Tom'un, bugüne kadar babamın adı olan göbek adını, abimin adı olan David ile değiştiriyorum. Bu değişikliği resmiyete dökmek için gerekli başvuruları tatil bittikten sonra yapacağım. Normalde ağırbaşlı ve çekingen olan David, bu haberi duyunca gözünde yaşlarla, bana kocaman sarılıyor.

1 Ocak 2021, Cuma

2021'in ilk gününde babamı düşünüyorum. Onu hapishanedeki hücrelerinde hayal ederken ilk defa ona karşı merhamet duyuyorum. Üşüyor mu? Aç mı? Mahkûm arkadaşları kimler? O çok sevdiği bisikleti yanında olmadan nasıl dayanıyor? Bundan sonra beni bekleyen adım, kafamda beliren bu sorulara kayıtsız kalmak ve babam için endişelenmeyi bırakmak olacak.

Noel'den beri konuşmadığımız için çok özlediğim annemi aramaya karar veriyorum. Fakat daha kurduğu üçüncü cümlede kendimi tutamıyorum ve ağlamaya başlıyorum. Annem de uzun süre dayanamıyor ve birlikte ağlıyoruz. Hissettiklerimizi kelimelerle açıklamanın bir yolu yok.

Kelimelerle ifade edebildiğim tek şey, ona sarılıp yanında olmak istediğim. İki saate yakın konuştuktan sonra, her daim yan yana duracağımıza söz veriyoruz. Ne olursa olsun, yargılamadan.

23 Ocak 2021, Cumartesi

Bu sabah neredeyse neşeli diyebileceğimiz bir ruh hâlinde uyanıyorum. Havada kuru bir soğuk var. Açık gökyüzünün altında pazara doğru yürüyorum. Bu akşam David'in evinde, olayların başından beri beni koşulsuz şartsız destekleyen eşi Mélanie'nin ve benim doğum günümü birlikte kutlayacağız. 2 Kasım'dan bu yana ilk defa güzel bir gün geçiriyorum. Akşam beşe doğru, kardeşim ve ailesiyle buluşmak üzere evden çıkıyoruz.

Tam bu sırada annem beni arıyor. Son resmi işlemlerle ilgilenmek için Vaucluse'a gittiğinden muhtemelen bana bir şey söyleyeceğini tahmin ediyorum. Halbuki gün ne güzel başlamıştı. "Caro, Le Pontet Hapishanesi'ndeki bir mahkûmun ailesiyle hiç iletişime geçtin mi?"

"Anne, tabii ki hayır. Kafayı mı yedin?"

Canını sıkkan bir şeyler olduğu her hâlimden belli. Babamın ona ikinci bir mektup gönderdiğini ve bu mektupta benim yüzümden tehlikede olduğunu yazdığını söylüyor. Bu kafayı yemiş adamın saçma sapan şeyler yazması artık beni şaşırtmıyor. Beni asıl delirten annemin onun bu saçmalıklarına inanmış olması. Başladığımız noktaya dönüyoruz. Babam, annemi uzaktan da olsa manipüle etmeyi ve olayları bir şekilde kendi lehine çevirmeyi başarıyor. Telefonu kapatmadan önce anneme mektubu okumak istediğimi ve bana yollamasını söylüyorum.

9 Ocak tarihli mektup, yine geçen seferki gibi annemin arkadaşı Sylvie'nin evine posta yoluyla ulaşıyor. Bir kez daha, adalet sistemini atlatmanın bir yolunu buluyor. David'in evine varır varmaz gözyaşlarına boğuluyorum.

Bizimle oynadığı bu oyunlardan, manipölasyon girişimlerinden nefret ediyorum. Onu kandırmasına müsaade ettiği için anneme de çok kızgınım. Belli ki gecemiz planladığı kadar güzel geçmeyecek. Hücresinde oturduğu yerden bile doğum günümü mahvetmeyi başardı.

24 Ocak Pazar

Ertesi sabah yolladıđı mektubu okuyor ve okuduđum Őey karŐısında dehŐete dűŐüyorum.

“Michel, kardeşim, sanırım bana evimin kokusunu hatırlatan sıcak giysileri gönderen sendin. Giyinirken, hayatımın aşkının saç teli çıktı karşıma ve içimi bir anlığına da olsa ısıttı.

Hücrede genç bir mahkûmla birlikte kalıyorum. Ailesi neden burada olduğumu bilmeden, telefonda sorular sorup daha fazla bilgi almaya çalışmıŐtı. Ancak belli ki Caroline, hücre arkadaşımın ailesine her Şeyi anlatmış ve artık benimle aynı hücrede kalmak istemiyor. Lütfen Caroline’i sakinleştirmeye çalışın, yoksa beni burada affetmez, linç ederler, çok zor durumdayım. Hayatımın sonuna kadar hapiste kalacağım gerçeğini kabullendim ya da en azından kimseyle iletişimde olmadan dayanabileceğim kadar dayanmayı umuyorum. Ama bu o kadar zor ki ne kadar dayanırım bilmiyorum. Belki de herkes için en iyisi budur. Kimsenin bana acımasını istemiyorum, sadece biraz huzur istiyorum. Caroline’in öfkesi olmadan da burası zaten yeterince zor.”

Ahlaksızlığının ulaŐtığı seviyeyi ancak Őimdi idrak ediyorum. Annemin saflığından yararlanıp bizi birbirimize dűŐürmek için beni öfkelendirmeye çalışmak mı? Bu aŐağılık planları dűŐünecek zamanı çok. Babamın orada tek baŐına sıkıŐıp kaldığını bilsem de o hastalıklı beynini yerinden koparıp atmak istiyorum.

Sakinleşip mantıklı düşünmek için birkaç güne ihtiyacım var.

Çok gerginim. Kabullenmek ve isyan etmek arasında gidip geliyorum.

28 Ocak 2021, Perşembe

Ben video konferanstayken, Paul önüme içinde resmi bir mektubun olduğu zarfı bırakıyor.

“Paris 16. Bölge, 25 Temmuz 2014 doğumlu Tom Jean Dominique yasal temsilcisi sıfatıyla yapılan isim değişikliği talebi ve buna ilişkin belgelerin incelenmesi sonucunda, talebin Medeni Kanun’un 60. maddesi kapsamında meşru bir menfaat içerdiği anlaşılmıştır. Buna istinaden oğlunuzun adı resmi olarak değiştirilmiş ve an itibarıyla Tom Jean David olarak kaydedilmiştir.”

İçimin nasıl rahatladığını anlatabilmem mümkün değil. Paul’ün de benimle aynı duyguları paylaştığını biliyorum. Eğer bu değişiklik için başvurmasaydım, kendi kendime ihanet etmiş olurum.

En azından bu şekilde oğlumu koruyabilmiş gibi hissediyorum. Tom, babamın isminden daha iyisini hak ediyor. Bu mektup, beni babama birkaç satır yazmak için cesaretlendiriyor. En nihayetinde avukatımın tavsiyesi üzerine bu mektubu babama göndermek için değil, sadece bana iyi gelsin diye yazıyorum.

Dominique,

Üç ay... Tutuklanalı üç ay oldu ama yine de yalanlarla doldurduğun dört mektup yazmayı başardın. Her zaman ne yaptığının gayet farkındaydın ve hâlâ da farkındasın. Ama şimdi değişen bir şey var: Artık hepimiz senin gerçekten kim olduğunu biliyoruz. Şu andan itibaren, oynadığın oyunlara bir son vermeni istiyorum. Bu davayı

sonuna kadar götüreceğim, hepimiz birlikte bu davanın sonuna kadar gideceğiz. Artık benim için yoksun ve hiçbir zaman da olmayacaksın.

2 Şubat 2021, Salı

Annemin boşanma masraflarını karşılamak için bir fon oluşturmaya karar verdik. Babam anlaşmalı boşanmayı kabul etti. İlk duruşma 31 Mayıs günü Carpentras Adliyesi'nde görülecek. Annem, Aile Mahkemesi hâkiminin karşısına çıkacak. Babam ise bulunduğu hapishaneden video konferans yoluyla katılacak.

Annem bir taraftan da borç dosyalarını inceliyor ve birikmiş borçların kızkılık soyadı üzerinden yeniden değerlendirilmesini umarak bir çözüm arıyor.

Birkaç günlüğüne bizde kalmaya geldiğinde onu bazı anlarda bitkin, sessiz buluyorum. Annem her zaman çok ketum olmuştur, bir sıkıntısı olsa dahi kimseye belli etmek istemez. Fon ile birlikte etrafında büyüyen dayanışma ruhu, ona çok iyi geliyor. Birkaç haftadır anneme yardımcı olabilecek parayı toplamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kendine olan saygısını ve güvenini biraz da olsa yeniden kazanmasını istiyorum.

Bize yardımda bulunan bağışçıların cömertliğini hiçbir koşulda unutmak mümkün değil. Küçük bir çevreyle paylaşılan ve birkaç hafta süren bu dayanışma hareketi, annemin başına gelen tüm felaketlere rağmen yalnız olmadığını fark etmesine yardımcı oldu. Bu süreç, ona ayakta kalma gücü ve her şeyden öte hayatına devam edebilmesi için cesaret verdi. Bağışlarla birlikte yollanan mesajlar aynı zamanda anneme şu gerçeği de hatırlattı: Cinsel saldırılar sadece tehlikeli bir mahallenin karanlık arka sokaklarında veya bir otoparkın bodrum katında gerçekleşmez. Aslında cinsel saldırıların bü-

yük çoğunluğu, mağdurun yakın çevresindeki baba, kardeş, dede, arkadaş, kuzen ve hatta partner gibi kişiler tarafından gerçekleştirilir.

7 Şubat 2021, Pazar

Hafta sonunu biraz temiz hava almak için doğayla iç içe, üçümüz birlikte ailecek geçirmeye karar verdik. Keyifli bir gün geçirmemize rağmen oğlumun gözlerindeki hüznün, mesafeli hâlinin farkındaydım. Sessizliğine saygı duyarak, bir şey söyleyip üzerine gitmedim. Fakat yatma vakti geldiğinde onu yatağında öylece otururken buldum.

“Hapse girdiğinden beri hep dedemi düşünüyorum. Eğer istersem gidip konuşabileceğim iyi bir doktor olduğunu söylemiştin. Sanırım artık istiyorum, hatta istemekten daha çok ihtiyacım var. Sonsuza dek aklımdan çıkıp gitmesini istiyorum.”

2 Mart 2021, Salı

Kardeşlerim David ile Florian'ın eşleri, Mélanie ve Barbara, aralık ayında sorgu yargıcına verdiğim ifadeye istinaden Paris bölgesindeki bir karakola ifade vermek için çağrıldılar. İkisinin de sorguları iki saatten fazla sürdü.

Ve kâbus yeniden başladı. Son on yıldır, iki baldızımın da farklı aile buluşmaları sırasında, rızaları ve haberleri olmadan fotoğrafları çekilmiş. Ya kendi evlerinde ya da annemle babamın evinde çekilen bu fotoğraflar, babamın banyolara ve yatak odalarına yerleştirdiği seri çekim modunda kayıt yapan cihazlarla çekilmiş.

Mélanie'nin ilk hamileliğinde, 2011'de çekilmeye başlanan ve fotomontaj uygulanan fotoğrafları oldukça çirkin ve yakışıksız başlıklarla kaydedilmiş. Barbara'ya gelince, geçen yaz annemlerin evinde çekilmiş çıplak fotoğrafları bulunmuş. Fotoğrafların bazılarında iç çamaşırıyla mastürbasyon yapan babam da var.

Babam, tüm bu fotoğrafları internette yayınlamış. Herhalde onu takip eden cinsel sapıklar fotoğraflara bayılmıştır.

Yaşanan bu gelişme, dava sürecinde bir dönüm noktası oldu. Mélanie ve Barbara benimle birlikte davacı oldular ve Caty'den onları da temsil etmesini talep ettiler. Ailemizdeki hiçbir kadın, babamın sapkınlıklarından kaçamamış, korunamamış.

Sonraki günlerde, anneme tecavüz ettiğinden şüphelenilen on sekiz kişi tutuklandı. Cinsel suçlular, hapishane hiyerarşisindeki en alt tabakayı oluşturdıkları ve hedef tahtası

oldukları için babam, güvenlik endişesi sebebiyle Fransa'nın güneyindeki başka bir hapis haneye nakledildi.

Babam, bu durumla nasıl başa çıkacak? Uyum sağlayabilecek mi? Açıkçası hiç şüphem yok. Kırk yılı aşkın süredir ailesiyle alçakça oyunlar oynayan bir adamdan bahsediyoruz.

10 Mart 2021, Çarşamba

Birkaç aydır, cinsel saldırı ve cinsel suç mağduru kadınların suçlanmak yerine dinlendiğine tanıklık etmek, içimi bir nebze de olsa rahatlatıyor. Vanessa Springora'nın *Rızası Var* ve Camille Kouchner'in *La Familia Grande** adlı kitaplarını okumak beni derinden sarstı. Bu kadınların geçmişleri uzun süre boyunca çıkmaz bir sokaktan farksızdı. Mağduru oldukları suç, geçmişe ait tüm anılarını lekelerken geleceklelerini de yok etti. Ama yine de seslerini duyuracak gücü yazarak buldular.

Babam, annemin rızası olduğu gibi bir iddiada bulunamayacak, tabii eğer ilaçla uyutulup baygın yattığınız hâlde bile aklınızın başında olabileceğini düşünmüyorsa. Aslında tecavüzcüler her zaman filmlerde ya da dizilerde gördüğünüz o psikopatlarla benzemezler. Genellikle, seve seve akşam yemeğine davet ettiğimiz o “aile reisi” maskesinin arkasına saklanır, evimize kadar gelirler ya da zaten yatak odamızda bizimle uyurlar.

Birkaç haftadır, hayatlarını kadın haklarına adayan insanlarla tanışmayı istiyorum. Annemi her şeyini kaybetmiş hâlde görmek ve içinde bulunduğu durumda ihtiyaç duyduğu bakımın ve desteğin birazının bile sağlanmadığına tanıklık etmek zorunda kaldım... Peki ya ailesi veya maddi gücü olmayan kadınlar? Onlar ne yapıyor, bu durumla nasıl başa çıkıyor?

---

* Fransa'da eski Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner'in kızı tarafından kaleme alınan ve aile içi cinsel istismar iddiaları içeren, sansasyonel kitap. (ed.n.)

Her şey Lübnan kökenli Fransız kadın hastalıkları ve doğum uzmanı Ghada Hatem-Gantzer ile yapılan bir röportajı görmemle başladı. Bana bir şeyleri değiştirmek için harekete geçmekle, durumu olduğu gibi kabullenmek arasındaki ince sınırı fark ettirdi. Kadına yönelik şiddetle mücadelede önemli bir figür olan bu sempatik kadınla tanışacağıma dair kendime o an söz verdim. İyileştirmeye ve tedaviye verdiği önem kadar şiddeti gerçekleşmeden önlemeye dair verdiği mücadele de yıllar önce beni derinden etkilemişti.

İçinde bulunduğum bu noktada, aile içi şiddetin ne kadar sistematik bir problem olduğunun farkındaydım. Geçtiğimiz aylarda bunu fazlasıyla deneyimlemiştim. Bir yakınınızın başına ne gelirse gelsin, bu onun etrafındaki herkesin hayatının da işleyişini değiştiriyor, etkiliyor ve yerle bir ediyor. Travma, şok dalgaları hâlinde yayılıyor ve dolaylı (ikincil) mağdurlar da çoğu zaman göz ardı ediliyor. Yaşanan travma sonrasında sağlanacak tedavi planı, rehberlik ve psikolojik destek süreci şüphesiz mağdurun iyileşme süreci için belirleyici bir öneme sahip.

Bugün Saint-Denis Hastanesi'ne bağlı Kadın Destek Merkezi'nde Doktor Hatem-Gantzer ile bir randevum var. Kendisi 2016 yılında fiziksel ve cinsel şiddet mağduru kadınlara yönelik destek sağlamak amacıyla daha önce eşi benzeri görülmemiş bu merkezi kurdu. Burası, kadına yönelik şiddet, aile planlaması ve genital mutilasyon (kadın sünneti) mağduru kadınlara destek sağlayan üç farklı birimden oluşuyor.

Henüz yaşadıklarımla ilgili hiçbir fikri olmayan Ghada, ofisi olarak kullandığı küçük bir odada beni karşılıyor. Saygılı ve güven verici varlığı, şefkatli bakışları, sakin ve yumuşak sesi bana hikâyemin bir kısmını da olsa paylaşmam için cesaret veriyor. Şüphelerimi, beklentilerimi ve inandığımı, uğruna savaşabileceğim her şeyi tereddüt etmeden anlatmaya başlıyorum.

Ghada, kendini kadın hakları savunuculuğuna adanmış, yapmaya cesaret ettiği birçok yenilikle öncü olmuş bir isim. O sırada henüz farkında olmasam da yaptığımız bu görüşme, çok değerli bir dostluğun ve işbirliğinin başlangıcı, benimse kurtuluşumun ilk adımı olacak.

O gün Ghada, Toplumsal Cinsiyet Eşitliği, Çeşitlilik (İrk, etnisite, din, cinsiyet, cinsel yönelim) ve Fırsat Eşitliği konularından sorumlu Bakan Élisabeth Moreno'nun da katıldığı bir basın toplantısında, *Re#start* adlı bir dernek kurma hazırlığında olduklarını duyurdu. Eğer birkaç ay önce evime yakın bir Kadın Destek Merkezi olsaydı, ilk yapacağım şey annemi hemen oraya götürmek olurdu. Şiddet mağduru kadınların, ilk andan itibaren doğru kuruma ve alanında uzman profesyonellere erişiminin sağlanması ne tartışılacak bir konu ne de şansa bırakılacak bir süreç olmalıdır. Ancak ne yazık ki hâlâ çoğu kişi için erişilebilir olmayan doğru tedavi seçenekleri, bir yandan da mağdurların tedavi arayış sürecindeki istekliliğine de bağlıdır. Çoğu mağdur için doğru bakım ve tedaviye erişebilmek, gönüllü bir savaşa girmek anlamına gelir. Bana aynı zamanda bu merkezler için bazı materyallere ve insan gücüne gereksinim duyduklarından ve Paris'in merkezinde, yaşları on sekiz ila yirmi beş arasında değişen genç yaştaki şiddet mağdurları için açmak istedikleri "*Mon Palier*" adlı bir acil barınma merkezinden de bahsetti. Yardımcı olabilmek için tüm zamanımı ve enerjimi vermeye hazır olduğumu söyledim. Bu bir yandan da kendi yaşadıklarımın ağırlığından biraz olsun kurtulmanın bir yoluydu.

Bugünse *Re#start* derneğinin tam faaliyet gösteren dokuz merkezi bulunmakta: Saint-Denis (Temmuz 2016, *Centre hospitalier Delafontaine*), Brüksel (Eylül 2017, *CHU Saint-Pierre*), Bordeaux (Şubat 2019, *Association CACIS*), Brive-la-Gaillarde (Kasım 2020, *Centre hospitalier de Brive*), Paris

(Ocak 2021-*Hôpital La-Pitié-Salpêtrière, AP-HP*), Reims (Haziran 2021, *Le Mars*), Tours (Kasım 2021, *CHRU Tours*), Marsilya (Ocak 2022, *Centre Hospitalier Universitaire la Conception AP-HM*), Versailles/Plaisir (Ocak 2022-*Centre Hospitalier de Plaisir*). Bunun yanı sıra onlarca kadın destek merkezi de açılmaya hazırlanıyor. Hepsi belli sağlık kuruluşlarına bağlı olarak tıbbi, psikolojik ve sosyal bakım sağlıyor. Bu merkezlerde çalışan tüm personeller, polis ve adalet güçleriyle yakın işbirliği içerisinde çalışıyor.

31 Mart 2021, arşamba

Ghada Hatem-Gantzer'i Őirketimin yönetimiyle tanıştışıyordum. Saint-Denis'deki Kadın Destek Merkezi'ni ziyaret ediyoruz ve Ghada bize genç kadınlara yönelik “*Mon Palier*” projesini tüm detaylarıyla anlatıp Paris, Rochechouart Bulvarı'nda Şu anda yenilenmekte olan otuz üç odalı bir otelde yapılması planlanan bu merkezin en kısa sürede açılması isteğini dile getiriyor. Projenin gerçekleŐmesine yardımcı olmak için birlikte çalışmaya karar veriyoruz. Bu gençlere gerçek bir yaşam alanı sağlamak istiyoruz; kendilerini rahat hissedecekleri samimi, sıcak bir yer. Birlikte attığımız bu ilk adım, benim için yeni bir dönemin ve bu alandaki varlığının başlangıcının habercisi.

1990 yılının kış, Alp Dağları'ndaki Risoul kayak merkezinde tatildeyiz. Bana en zorlu pistten beraber kaymayı teklif ediyorsun; ilk deneyişim olacak bu. Srprizlerle dolu dağ yolları için henüz çok deneyimli bir kayakı değilim. Çok soğuk ama güneşli, açık bir hava var. En tepeye vardığımızda bir anda ok gibi fırlıyor ve aşağı doğru kaymaya başlıyorsun. Yalnız ve korkmuş bir hâlde, arkandan endişeyle o tümsekli, virajlı yoldan ilerliyorum. Pistin sonuna ancak iki saatte ulaşıyorum ve seni görünce ağlamaya, bağırmaya başlıyorum. Sense bana tek bir cümle söylüyorsun: “Gördün mü, yapabilirsin demiştim.”

5 Nisan 2021, Pazar

Dün akşam, David ve Mélanie'nin evinde kalan annemle konuştum. Hâlâ babamın, kendi öz kızına o gözle bakabileceğine, bu sınırı aşabileceğine inanmadığını söylüyor. "Kendine işkence etmeyi bırak. Baban asla böyle bir şey yapmaz. Bunu yapmış olma ihtimaline inanacak gücü kendimde bulamıyorum. Eğer bulursam, beni mahvedeceğini biliyorum." Tekrar düşününce annemden ne kadar farklı olduğumu bir kez daha görüyorum. Psikolojik savunma mekanizması aklımdan hayalimin alabileceği gibi değil.

O akşam telefonu kapattıktan sonra üzgün ve perişan hâlde yatağa yatıyorum. Sabah 04.43'te ateşler içinde, her yerim ağrıyarak uyanıyorum. Ne yutkunabiliyor ne de nefes alabiliyorum. Gördüğüm kâbus o kadar gerçekçiydi ki... Annem, babamın hapisten kaçmasına yardım ediyor ve birlikte ortadan kayboluyorlardı. Sonra birden, kardeşlerimle büyüdüğümüz evde buluyorum onları. Bahçedeyiz, babam ona yardım etmem ve onu güvenli bir yere götürmem için yalvarıyor. Ona gitmesini söylesem de kabul etmiyor. Annem, ona yardımcı olmamız için araya giriyor. İkisinin de yalvarış ve yakarışlarına rağmen polisi arıyorum.

Sabah sekiz buçukta tekrar uyandığımda boğazım dayanılmaz bir şekilde ağrıyor. Konuşamıyorum, sesim çıkmıyor. Acil servisteki nöbetçi doktor, küçük dil şişmesi (uvulit) teşhisi koyuyor. Fakat nedenini açıklamakta zorlanıyor, anksiyete kaygılı psikosomatik bir tepki olabileceğini söylüyor.

9 Nisan 2021, Cuma

Bu sabah yediyi on dokuz geçe, Florian'ın ilk çocuğu, Marius ailemize katıldı. Babamın hiç tanımayacağı torununun doğumundan haberi yok. Bu torunuyla anlatacak hiçbir anısı da olmayacak.

Ailede biri öldüğünde mutlaka birinin de doğacağı söylenir. O gün, David'in WhatsApp grubumuz üzerinden Florian'a gönderdiği mesaj âdeta aklıma kazındı.

“Hoş geldin Marius. Yaslanıp, destek aldığımız çınar ağacı çürümüş olabilir ama koruyup büyütmemiz gereken genç bir fidan kazandık.”

13 Nisan 2021, Salı

Daha fazla şüphelinin, evlerinde yakalanarak gözaltına alındığı haberini aldık. Bunlardan bazılarının küçücük çocukları var. Bugün o çocukları ve babaları yüzünden parçalanmış kardeşlik, aile bağlarını düşünüyorum. Bu “babalar”, ailelerinin mezarını kazdı, anılarını öldürdü. Çocukların, büyüdüklerinde neler yaşamak zorunda kalacaklarını öngörebiliyorum. Bizimle aynı kaderi paylaşacaklar; aynı karanlık yollardan geçecek, ne pahasına olursa olsun, bu çürümüş kökü söküp atmak için ellerinden geleni yapacaklar.

Sanıkların tamamının tahliye talepleri reddedilmiş.

16 Nisan 2021, Cuma

Yüzlerce sayfalık ifadelerle dolu dava dosyasının güncellenmiş hâli, az önce avukatımın eline geçti. Yetmiş üç saldırgandan kimliği tespit edilen yirmi üçü, şu anda Vauluse bölgesindeki farklı cezaevlerinde tutuklu.

17 Mart'ta yargıç tarafından yeniden ifade vermeye çağrılan babam, baldızlarımın fotoğrafları ve benim Temmuz 2020 tarihli fotoğraflarımla ilgili sorgulandı. İnternette müstehcen yorumlarla yayınladığı bu fotoğrafları sadece test etme amacıyla ve “keşfetme arzusuyla” çektiğini, kızına ya da gelinlerine karşı hiçbir zaman cinsel çekim duymadığını söylemiş.

Dosyayı avukatımızın ofisinde detaylı şekilde inceleyebilmek için en kısa sürede randevu almamız gerekiyor.

26 Nisan 2021, Pazartesi

David, annem ve ben beş saat boyunca avukatımızdan, son tutuklanan saldırganların verdikleri ifadeleri dinledik.

Yaşları yirmi iki ila yetmiş bir arasında değişen bu kişiler, kişinin partnerinin başka bir kişiyle sevişmesini izlemesini içeren bir cinsel eğilim olan “kandaulizm” pratiğini uygulamakla böbürlenmişler.

Babamın sorgu sırasında söylediklerini dinlemek eziyet gibi geliyor. Ne zaman annemin uğradığı cinsel saldırılarla ilgili bir soru sorulsa, kaçamak yanıtlar veriyor ve yalanlarını dallanıp budaklandırıyor. O anda, muhtemelen bana yaptıklarıyla ilgili gerçeği asla öğrenemeyeceğimi fark ediyorum.

Caty, annemin yatağa bağlı olduğu görüntüleri bizi korumak adına göstermemeyi tercih ettiğini söylediğinde çarpılmışa dönüyoruz. Ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi, kayıtlara geçen ilk tecavüzün, 23 Temmuz 2011’de Paris’te gerçekleştiğini öğreniyoruz.

En büyük darbeyi yiyen annem, hiçbir şey diyemiyor, içine kapanıp susuyor. Ne diyebilir ki zaten? Gözlerindeki o ışıltı gitmiş, geride harap olmuş, yaşayan bir ölü var.

Bense... utançtan yerin dibine girmek istiyorum.

23 Mayıs 2021, Pazar

Hafta sonunu Paul ve Tom'la birlikte Lyon'da bir arkadaşımızın evinde geçiriyoruz. Annemse hâlâ çok hassas; her gün bu yasal sürece devam edecek gücü bulup bulamayacağını sorguladığını biliyorum. Davadan vazgeçme ihtimali beni çok korkutuyor.

Pazar sabahı Florian birkaç gün önce kendisine gönderilmiş, 22 Nisan tarihli bir mektubu bana yolluyor.

Oğlum,

Tutuklandığımdan beri herhangi birinizle iletişime geçmek konusunda uzun süre kararsız kalmama rağmen en sonunda sana bir mektup yollamaya karar verdim. Elime geçen tek adresin bu olmasının yanı sıra aynı zamanda, sanatçı yanın ve sanatsal duyarlılığınla size yazdığım bu sözleri ailenin geri kalanına yansıtabileceğini umuyorum. Hapis cezamı ve bu cezayı yalnız çekeceğimi kabulleniyorum.

Size yaptığım tüm kötülüklerin pişmanlığını yaşıyorum, beni affetmenizi umuyor ve bu mektup yoluyla hepinizden özür diliyorum. Benim bir parçam olan bu karanlık beni tamamen ele geçirene kadar, bir baba ve eş olarak elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım.

Televizyonda gördüğüm farklı olaylar neticesinde hepinizi ayrı ayrı düşünüyor ve özlüyorum. Bundan sonraki hayatınızın size sadece güzellikler getirmesini diliyorum. Küçüklerimi, torunlarımı çok özlüyorum, yenidoğan torunumla henüz tanışamamış olsam bile.

Belki de en iyisi böyledir.

*Annenizin hayatımın aşkı olduğunu ve her zaman da öyle kalacağını bilmenizi istiyorum. Sizi asla unutmaya-
cağım gibi, onu da her zaman kalbimde taşıyacağım. Size
verdiğim zararın ve sebep olduğum utancın farkındayım.
Bu yüzden burada iyileşmeye çalışıyorum. Yokluğunuza
katlanmak, özgürlükten mahrum kalmaktan daha zor.
Umarım arabamı sen almışsındır ve bundan sonraki gün-
lük hayatını kolaylaştırır. Sizlerden karşınıza çıkan her
şeye cesurca göğüs germenizi ve mutlu bir yaşam sürme-
nizi istiyorum. Küçük sağlık sorunlarımın büyük engeller
hâline geldiği bir yaşa ulaşısam da benim yaşadıklarımın
size yaşattıklarımın yanında bir hiç olduğunu biliyorum.
Bundan sonra tek başıma ve yalnız devam etmek için ce-
sur olup elimden geleni yapacağım. Hepinizi seviyorum
ve kucaklıyorum.*

Beni affedin,

Baban

*Not: Elimdeki tek adres, boşanma belgelerinde bulu-
nan senin adresindi.*

Bu satırları içimi saran hüznle ve acıyla birkaç kez oku-
yorum. Özrünün samimi olan herhangi bir kısmı olabilir mi?
Bizi bile bile bin parçaya bölüp mahvettikten sonra, bize, ço-
cuklarına karşı herhangi bir şefkat belirtisi gösterdiğine nasıl
inanmamızı bekler?

Okuduklarım bende kusma isteği uyandırıyor.

31 Mayıs 2021, Pazartesi

Annem ilk boşanma duruşması için Carpentras Mahkemesi'ne gitti. Babam, duruşmaya bulunduğu hapis hanedeki bir ekranın arkasından katılacak. Babamı, tutuklandıktan sonraki ilk görüşü olacak bu. Günün sonunda, annemin karşılaştığı adam bitik bir adamdı. Bir deri bir kemik kalmış, başı öne eğik, bakışlarını kaçırarak bir adam.

Belki de bir gün seninle son kez konuşacağım. Gözlerinin içine bakıp hepimizin hayatlarının ne kadar farklı olabileceğini söyleyeceğim.

2 Kasım 2020'den beri, annem zar zor bizim için ayakta kalıyor. Aylardır hayatımız, uzun sürecek ve hepimizi tüketecek bu dava etrafında dönüyor.

31 Mayıs Pazartesi günü, annem bana seni Carpentras Mahkemesi'ndeki o büyük, duygusuz odada, büyük bir ekranda gördüğünü söyledi.

Sen, parmaklıkların ardına sıkışmış, küçülmüştün; annem hâlâ ayakta dimdik duruyor ama eski hayatının izleri hâlâ yakasında. Herkesin övdüğü, bayıldığı o mutlu çiftten geriye şimdi bu kaldı.

Annem yedi aydan sonra yüzünü ilk kez gördüğünde şoka uğradı. Günlerinin kolay geçmediğini tahmin ediyorum. Artık aynı adam değilsin. Ya da belki de her zaman olduğun adama dönüştün tamamen. Kaybolmuş, çelişkilerle dolu, boş bakışlı.

Anneme üzgün olduğunu söylemişsin. Yaptıklarından

utandığını. Senden çok biz utanıyoruz, baba. Biz çocukların için en zor olan şey, seni hiç tanıyamamış olmak.

Bize ihanet ettin, kendi karanlık tarafını yok etmek yerine tatmin etmeyi seçtin. Kendini sonsuza dek yasalardan azat olacak kadar zeki sandın. Sen; iyi, dürüst ve annemize bağlı sandığımız babamız.

Gerçekte kimsin diye soruyorum kendime. Ama muhtemelen bu sorunun cevabını hiçbir zaman alamayacağım.

Çektiğin fotoğraflar ve videolar özünde ne olduğunu, tamamen yozlaşmış şeytani bir varlık olduğunu gösterse de yine de sapkınlığının sana neler yaptırdığını tam olarak asla bilemeyeceğiz. Sık sık kendime, tüm bunları yapabilmek için bizi sevmeyi ve saygı duymayı çoktan bırakmış olman gerektiğini söylüyorum. Kendi aileni, bizim için çok değerli olan ailemizi yıkıp geçtin.

Her zaman vefalı bir kız çocuğu olduğuma inanıyorum. Seni her zaman sevdim, sana saygı duydum, yardım ettim.

Sense anlaşılanın sana ait kısmını yerine getirmedi. Ne bir baba ne de bir dede olarak oynaman gereken rolü oynadın. Şüphesiz, bunun için seni asla affetmeyeceğim. Sadece bununla yaşamayı öğrenmek zorundayım.

23 Ağustos 2021, Pazartesi

Annemle, Paul'le benim yazlık evimizde buluştuk. Tarafsız, nötr bir yerde hayatına yeniden başlamasına yardımcı olmak istiyorum. Dokuz aydır, çocukları arasında oradan oraya giderek yaşadı. Artık yalnız yaşamak istiyor ve kendini buna hazır hissediyor.

Bu yaz, *eski* hayatımızın yasını tuttuğumuz, bir türlü bitmek bilmeyen sınavlarla dolu bir yazdı. Babam hâlâ hayatta olabilir ama biz ölmüşçesine arkasında bıraktığı boşlukla baş başa kaldık.

Bizim için en önemlisi annemin yeni bir başlangıç yapabilmesi, hayatının iplerini kendi eline alabilmesi. Böylece her şeyi yeniden dekore ettiğimiz, değiştirdiğimiz yeni bir göreve çıktık. Posta kutusuna eski soyadını yazdık, en sonunda bir yerlerde kendisi olarak var olmaya başladı. Gülmeye çalışıyor, yaptığımız en küçük değişikliğe kocaman bir şey başarmış gibi seviniyoruz. Mobilyaların yerini değiştiriyor, ev daha aydınlık olsun diye panjurları değiştiriyoruz. Sonunda kendini evinde, özgürleşmiş ve rahatlamış hissedebilir. Birlikte ayakta durduğumuz ve birbirimize kenetlenmiş olduğumuz sürece, tüm bunların yaşamaya değer olduğunu kendimize hatırlatıyoruz.

Hafta içinde otuz dört saldırganın daha yakalanıp tutuklandığını öğreniyoruz. Saldırganlardan biri, annemlerin evinden birkaç sokak ötede yaşıyormuş. Babamın davet ettiği bu adamın, asla var olmamış bisiklet tekerleklerini alma bahanesiyle en az iki kere eve geldiğini öğreniyoruz.

Bu adamların psikolojik değerlendirmelerini okuduğum-
da bir kez daha dehşete düşüyorum. İçlerinden çoğu ger-
çekleştirdikleri eylemin ahlak dışı olduğunu kabul ederken,
aralarında anneme yaptıklarının karşısında bir empati ya da
pişmanlık belirtisi gösteren kimse yok. Ve hiçbirisi tehlikeli
suçlular olduğunu bilincinde değil.

4 Eylül 2021, Cumartesi

Okulların açılma tarihi yaklaşırken Tom’la nasıl hissettiğiyle ilgili yeniden konuştuk. Bu yaz kendini iyi hissettiğini söyleyip bıraktığı terapiye yeniden başlamak isteyip istemediğini sorduk. Yazın, birkaç ay önce onu yıpratın duygularla arasına mesafe koymuş gibi görünüyordu. Paul de ben de devam etmesi konusunda ısrarcı olmak istemedik. Öğle yemeği yerken konuyu yeniden açtığında terapiye devam etmek istediğini söyledi. Birinin onu dinlemesine ve sadece kendisine ayrılan bu zamana ve alana hâlâ ihtiyaç duyuyormuş.

29 Eylül 2021, Çarşamba

Birkaç gündür, yerel ve hatta ulusal basın, “dramatik” hayat hikâyemizin peşine düştü. İyi bilgilendirildikleri anlaşılan gazeteciler, yeni gelişmeleri sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bekledikleri gibi oldu; yeni bir tutuklama dalgasıyla dokuz saldırgan daha gözaltına alındı. Yaşadıklarımız, halkın gözleri önüne serilmek üzere. Özel hayatımıza yapılan bu müdahale bizi endişelendiriyor.

Bu durumu göz önünde bulundurarak, düşündüğümüzden çok daha yaygın olan, tıp alanında ve kadınlar tarafından neredeyse hiç bilinmeyen ve tanınmayan, “aile içi madde yoluyla (kimyasal) boyun eğdirme” olgusuyla ilgili avukatımız Caty’den bir açıklama yapmasını istiyorum. Tüm bunlar olurken, saldırganların savunma argümanları da yavaş yavaş açığa çıkıyor. Bazılarının avukatları, tamamen yakışsız şekilde, saldırganların işledikleri suç sırasında annemin bilinçsiz olduğundan haberi olmadıklarını, onlara hiçbir bilgi verilmediğini iddia ediyor. Anneme yapılan bir hakaret daha.

Medya çılgınlığının başlamasından bu yana başka bir konu daha gündeme geldi. Tüm bu sapıkların birbirleriyle iletişim kurmak için kullandıkları ücretsiz arkadaşlık sitesi cezalandırılabilir mi? Bugün, saldırganların çoğu, adlarını temize çıkarmak için kendilerini babam tarafından manipüle edilen ve kandırılan kurbanlar olarak göstermeye çalışıyor. Ancak bu erkekler, bugün hâlâ erişilebilir olan *Coco.fr* adlı arkadaşlık sitesine girerek, bilinci kapalı annemin pornografik görüntülerine ulaştı. Annemin bilincinin kapalı olması onları durdurmadı. Tam aksine sebep oldu.

4 Ekim 2021, Pazartesi

Annemin, benim ve kardeşlerimin on bir aydır yaşadıklarına biraz hassasiyet gösterilmesini ve saygı duyulmasını beklerdim. Bazı basın kuruluşlarında çalışan gazeteciler belli ki yaptıkları mesleğe saygı duymuyorlar. Profesyonellik ve merhamet duygusu nerede? Ailelere verdiğiniz zararı hiç düşündünüz mü? Tüm bunları yapınca elinize ne geçecek?

Bu akşam okuduklarım beni dehşete düşürdü. Gazetecilik etiğinden çok uzakta olan kelimeler, başlıklar, fotoğraflar, alt başlıklar ve satır aralarından alman hastalıklı, pis bir haz görüyorum. Yorum yapıyor, spekülasyonlarda bulunuyor, yaşanan dehşeti olduğu yerde bırakmıyor; daha da tüyler ürpertici hâle getirmek için elinizden geleni yapıyorsunuz. İğneyi önce kendine, çuvaldızıysa sonra başkasına batırmak lazım. Elinizde tuttuğunuz basın kartının bu iğrençliklere göz yumulmasına müsaade ettiğini bilmiyordum.

Bu ne idüğü belirsiz laf kalabalıklarını değil; hakikati içeren gerçek yazıyı tercih ediyorum. Ne olursa olsun, burada yazdıklarım bana bir yol çizmekle birlikte bir role sahip: Beni babamdan ve sırtımda taşıdığım bu yükten kurtarmak.

14 Ekim 2021, Perşembe

6 Ekim günü, iki baldızım yargıç tarafından Avignon'da sorgulandı. Babam en son temmuz ayında sorgulandığında sadece kaçamak cevaplar vererek gerçekleri, kendi lehine çevirmeye çalışmaktan hâlâ vazgeçmiyordu. Neyse ki yargıç, babamın söylediklerine pek itibar etmiyor.

Birkaç gündür ona daha fazla destek olmak istediğim için annemle kalıyorum. İsteddiği gibi hareket edebilsin diye ona bir araba da getirdim. Annem artık bayılmaktan ya da bilincini kaybetmekten korkmadığı gibi, araba kullanmaktan da korkmuyor. Yolda yalnız kalmayayım diye yakın arkadaşım Marion da benimle geldi. Aylardır en büyük dayanağım, desteğim o.

Bu sırada Caty bana, 22 Ekim 2020 tarihinde anneme en son tecavüz eden kişilerden birinin HIV pozitif olduğu haberini veriyor.

Sinirden ellerim titriyor. Annemin bir şeyler olduğundan şüphelendiği kesin ama suskun, hiçbir şey söylemiyor. Önümüzdeki hafta yeniden test yaptırması gerekecek. Artık biyolojik babam olması dışında hiçbir bağım olmayan bu adama olan nefretim gitgide artıyor. Kafamda tekrar tekrar tek bir cümle yankılanıyor: İlla en kötüsü olacak diye bir şey yok. Ama olur da annemin testi pozitif çıkarsa o adam bunun bedelini ağır ödeyecek.

21 Ekim 2021, Perşembe

Annemin HIV testi negatif çıktığında ben de derin bir nefes alıyorum. Annemse aslında sonuçları beklerken korkmadığını ya da kötü bir şey olacağını düşünmediğini, doğuştan şanslı olduğuna inandığını söylüyor. Onun bu iyimser ve kayıtsız hâlini anlamakta güçlük çekiyorum. Yaşadığımız bu gerçek dışı durumla başa çıkma şekillerimiz birbirinden o kadar farklı ki.

23 Ekim 2021, Cumartesi

Son birkaç gündür annemle aramızdaki farklılıklar ve aldığımız yaralar daha da büyüyüp derinleşiyor. Hiç beklenmedik bir şekilde babamla ilgili bir haber aldık. Florian'ın güneyde yaşayan çocukluk arkadaşı Charles aramış. Annemlerle arası çok iyiydi, küçükken hep beraber çıktığımız tatillere o da gelirdi. Sosyal hizmetlerde çalışmak için yeniden okula dönen Charles, yaptığı staj sırasında babamla karşılaşmış. Babam, muhtemelen taktığı maske yüzünden onun kim olduğunu anlamamış. Senelerdir babamı görmeyen Charles âdeta şoke olmuş. Florian'a babamın çok değiştiğini, bitkin ve yıpranmış göründüğünü söylemiş. Kendini tanıtmaya cesaret edememiş. Tutuklanmasının yıldönümü arifesinde aldığımız bu beklenmedik haber, hepimizi farklı şekillerde de olsa derinden etkiledi.

Dava süreci ilerledikçe, annem babamın yardım alması ve tedavi olması gerektiğini söyleyip duruyor. Bazı anlarda ona karşı olan sert tavrımdan, hatta nankörlüğümden dolayı bana sitem ediyor:

“Onun her zaman tarif ettiğin gibi bir şeytan olmadığını unutuyorsun. Babanı çok sevdim ve onunlayken çok mutluydum. Kötü anılar yerine iyi anıları düşünmeyi tercih ediyorum, yoksa yaşamaya devam edemem. Ve yaşamak istiyorum. Başka türlü yapamam, ben böyleyim.”

Şüphesiz, gerçeklerin ağırlığına ve acımasızlığına karşı kendini korumak için böyle olmaya ihtiyacı var. Onu ne kadar anlamaya çalışırsam çalışayım, annemin bu söylediklerini duymak katlanılmaz hâle geldi.

17 Kasım 2021, arşamba

Sabah uyandığımda, yazdıklarımın bir kitap olacağı ve yayımlanacağı gerçeğiyle yüzleşıyorum. Bu sorumluluğu üstlenmeye hazırım, evet. İyileşme yolunda katettiğim mesafeyi ve beni bekleyen, aşmam gereken uzun yolun farkındayım. Ama yine de aklımı kurcalayan çok fazla soru var: Yakınlarımın bu kitaba tepkisi ne olacak? Peki ya oğlum? İleride, gelecekte bu kitabı eline alıp okuduğunda o nasıl bir tepki verecek?

Yediğimiz bu ani darbe bizi beynimizden vurulmuşa döndürse de bundan sonra olacaklar için ayakta kalmalıyız. Hayal kırıklıkları, bunca acı ve nefrete rağmen başımızı dik tutup yolumuza devam etmeliyiz. Tanık olduğum onca şeyin, utancın yer değiştirmesini sağlayacağına inanıyorum. Aynı zamanda tüm kalbimle, yazdıklarımın benzer şeyler yaşıyan herkes için iyileştirici ve toparlayıcı bir güç olmasını diliyorum.

22 Kasım 2021, Pazartesi

İlk ifademden bir yıl sonra, yargıç tarafından yeniden sorulanmak üzere çağrıldım. Devam eden soruşturmanın bir parçası olarak dosyayı yeniden ele alacağız. Avukatımın verdiği bilgilere göre, rızam olmadan çekilen başka çıplak fotoğraflarım var. Yargıç, fotoğrafları bana göstermek ve babamın son beyanlarına istinaden ne düşündüğümü sormak istiyor. Beni neyin beklediğini ve duyacaklarımı duyduktan sonra nasıl bir hâlde olacağımı kestiremiyorum. Bazen hiç bitmeyen bir kâbustaymışım gibi hissediyorum. Keşke uyayabilseydim.

Avignon Adliyesi, saat sabah on bir. Yargıç, geçen sene geldiğim aynı odada beni bekliyor. Aynı dekor, aynı kişiler, yargıçla aramızda duran aynı plastik cam... Masanın üzerinde renkli dosyalar var.

“Başlamadan önce, ilk görüşmemizden bu yana nasıl olduğunuzu öğrenmek istiyorum. Dosyaya yeni eklenen ve sizi ilgilendiren bu yeni bilgileri paylaşmadan önce sizin benimle paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?”

“Annemin psikolojik durumuyla ilgili endişeleniyorum. Babamın yaptıklarının kötülük seviyesini tam olarak kavradığından emin değilim. Yıllar boyunca ona yaşattığı her şeyin farkında değilmiş gibi davranıyor. Bir yıldır babamla hiç görüşmemiş olmasına rağmen gerçeklikten uzakta, inkâr içinde yaşıyor. Bir zamanlar sevdiği o sağduyulu, sevgi dolu adamın anısına büyük saygı duyuyor, anılarını kirletmek istemiyor. Babamın, onu aşağıladığı, kullandığı, tehlikeli ve kasıtlı bir şekilde manipüle ettiği gerçeğini asla kendine

yediremiyor. Çünkü kocasının gerçek yüzünü kabul ederse, bugüne kadar bildiği her şey paramparça olacak ve annem tamamen yıkılacak. Haliyle bu durum bizim de ilişkimizi son derece karmaşık hâle getirdi. Annemin, kabullenme ve ardından iyileşme sürecinin çok uzun ve sancılı olacağını biliyorum. Gerçeklikten bu kadar kopuk olduğunu görmeye devam etmek canımı çok yakıyor.”

Yargıç, söylediklerimi not alırken devam ediyorum.

“Avukatım geçenlerde seksen yaşının üzerinde olan halamın, 8 Eylül 2021 tarihinde babama yolladığı mektubu gösterdi. Ailemizde babamla iletişimde olan tek kişi o. Yazdığı mektupta normalde paylaşılmaması gereken bir bilgiyi, annemin nerede ikamet ettiği bilgisini babamla paylaşmış. Ayrıca annemin ‘gayet iyi durumda’ olduğu konusunda babamı temin etmiş. Ancak az önce de belirttiğim gibi, kesinlikle aynı fikirde değilim. Annemin tek yaptığı, kocasıyla paylaştığı hayatının ve yaşadığı ilişkinin gerçek ve samimi olduğuna dair kendini ikna etmeye ve *eski* hayatından geriye kalanlara tutunmaya çalışmak.”

Söyleyeceklerimi bitirdikten sonra yargıç, babamın çektiği videolardan annemle beni karşılaştırdığı ayrı bir video yaptığı bazı bölümleri bana göstermek zorunda olduğunu söylüyor. Tüm bu görüntüler, internet sitelerinde başka erkeklerle paylaşılmış.

Bana renkli fotoğraflardan oluşan bir A4 sayfası gösteriyor. Bunlardan biri Mazan’daki evin mor renkli odasında ben giyinirken çekilmiş. Görür görmez fotoğrafların ne zaman çekildiğini anlıyorum; Temmuz 2020. On günlüğüne ailemin yanına gitmiştim. Covid ve karantina ile geçen altı aydan sonra, torunlarıyla vakit geçirmek istemişlerdi. Fotoğraflara dakikalarca baktım. Bazılarını annemin fotoğraflarıyla eşleştirmişti. İkimizi de farklı pozlarda, profilden,

arkadan ve önden fotoğraflamış. Ve bu görüntülerin altında ikimizle ilgili yaptığı tiksindirici yorumlar yer alıyor.

Kafamın içinde onun sesini duyuyorum. Alaycı tonunu, kurduğu müstehcen cümleleri... Düşüp bayılmamak için oturduğum sandalyeye sıkıca tutunuyorum.

“Fotoğraflardaki benim... Anlayamadığım şey, cep telefonunu kamera açıkken komodininin altına mı saklamış? Böyle bir şeyi nasıl yapabilir, nasıl?”

2008’de Korsika Adası’nda geçirdiğimiz yazı hatırlıyorum. Annemle ilk günkü âşıklar gibi çok mutlu olduğunuzu düşünmüştüm. Fotoğraf makinen sürekli elinde, hiç durmadan annemin fotoğraflarını çekiyordun.

Kâtip, gözlerini ekrana dikmiş, robotik bir şekilde söylediklerimi yazıyor. Yargıç bana bakıp devam ediyor:

“Babanıza size karşı cinsel bir ilgi duyup duymadığını sorduğumda, asla böyle bir şey olmadığını, bu fotoğrafları sadece bir şeyler denemek ve keşfetmek için çektiğini beyan ediyor. Ayrıca sizi ilaçla uyuttuğunu ve cinsel istismarda bulunduğunu da reddediyor. Bununla ilgili ne söylemek istersiniz?”

“Doğruyu söylediğini düşünmüyorum. Nefes alır gibi yalan söylüyor. Uyuyormuş gibi gözüküğüm iki fotoğrafta da beni ilaçla uyutmuş olduğuna eminim. Yargıç Hanım, tekrar söylüyorum, asla fotoğraftaki kıyafetlerle uyumam, bu pozisyonda yatmam. Ve uykum çok, çok hafiftir. On seneyi aşkın süredir, işe gitmek için sabahın ikisinde uyanan eşim Paul ile yaşıyorum. En küçük seste hemen uyanırım.”

“Anne-kız” adını verdiği fotomontajı yeniden görmek istediğimi söylüyorum.

“Annemle birbirimize çok benziyoruz. Bu bize tüm hayatımız boyunca söyledi. Ama şu an itibarıyla bir kez daha, çocuklarının annesine hiçbir şekilde saygı duymadığını anlamış bulunmaktayım. Yazdıklarında da görebileceğiniz gibi, benden “annesinin kızı” şeklinde bahsediyor, kendi kızım ya da kızımız demiyor. Babalıkla olan bağını tamamen koparmış durumda. Annemle beni sadece basit cinsel objeler olarak görüyor.”

“Şimdi,” diyor yargıç. “Lütfen 27 Aralık’ı 28 Aralık’a bağlayan gece nerede olduğunuzu söyleyin.”

“24 Aralık’taki Noel kutlamalarından sonra oğlum Tom ve eşim Paul ile birlikte Fas’a tatile gittik. 2 Ocak’a kadar oradaydık, bu esnada annemle babam bizde kalıyordu.”

Yargıç, annemin baygın ve çıplak olduğu bir fotoğraf gösteriyor.

“Babanız tarafından çekilen tüm fotoğraflar arasından sizin için en az rahatsız edici olabilecek fotoğrafı seçmeye gayret gösterdim. Gösterdiğim fotoğraf, sizin evinizde, siz tatildayken çekilmiş olabilir mi?”

Annem diğer tüm fotoğraflarda olduğu gibi baygın, sol tarafına yatmış. Üzerinde asla giymeyeceği türden siyah dantelli bir külot var, onun dışında çıplak. Yatağın başucundaki lamba ve odanın ışığı açık. Annemin ayağındaki botları çıkarma zahmetine bile girmemiş. Fotoğraftaki odayı çok iyi biliyorum çünkü benim evimdeki odalardan biri. Bu fotoğraf, ailemle paylaştığım güvenli sığınağımda, yuvamda çekilmiş.

“Bayan Darian, annenizin 34 yaşındaki bir yabancı tarafından evinizde saatlerce tecavüze uğradığı anlaşıldı. Babanız bu süre boyunca her şeyi filme almış. İkisinin de telefonlarının sinyali, gece on birde evinizin yakınlarında tespit edildi.”

Avukatım neyse ki beni bir gün önceden bilgilendirmişti. Fakat yine de böyle bir alçaklık, kepazelik karşısında nasıl sağlam durabilirim, bilmiyorum. Bundan sonra nasıl hiçbir şey olmamış gibi, normal bir hayat sürdürebiliriz ki o evde? Paul nasıl tepki verir?

“Maalesef henüz bitmedi, Bayan Darian. Annenizin yine baygın olduğu anlaşılan ama bu sefer farklı bir evde çekilmiş olan bir fotoğrafını daha göstereceğim.”

Keşke şu anda zamanı durdurabilsem. Bir düğmeye basam ve her şey dursa.

Fotoğrafta annem bir öncekiyle tamamen aynı pozisyon-
da, sol tarafına yatmış ve ağzı açık bir şekilde baygın ve ha-
reketsiz yatıyor. Üzerine yine iğrenç derecede çirkin, bayağı
ve anneme hakaret sayılabilecek siyah bir iç çamaşırı giydi-
rilmiş.

Bu fotoğraf, Paul ile ikimizin Paris dışında bulunan ikinci
evimizdeki yatak odasında, benim çarşaflarımın serili olduğu
yatağında çekilmiş. Sıkışmış, nefesim kesilmiş gibi hissediyor-
um. Gördüklerimi ve duyduklarımı algılayabilmem imkân-
sız. 2019 yılında 6 Mayıs’ı 7 Mayıs’a bağlayan gece gerçekle-
şen tecavüz, beş saati aşkın süre boyunca devam etmiş.

O anda, hem annem hem de benim için yaklaşan hukuki
mücadelenin büyüklüğünü tam anlamıyla kavırıyorum. Tanı-
madığımız bu adamların, annemi istismar etmek için evimi-
ze kadar girdiğini öğrenmenin yaşattığı acı, dayanılabilecek
gibi değil. Kusacak gibi hissediyorum.

Yargıç, görüştüğüm uzman psikiyatrin da önerdiği
gibi babamla yüzleşmenin beni bir nebze de olsa
rahatlatabileceğini düşünüyor.

“Eğer böyle bir görüşme talep ederseniz, ben de size eşlik
edeceğim. Böylece sormak istediğiniz soruları sorabilir, tüm
bunlar hakkında neler hissettiğinizi ifade edebilirsiniz.”

“O adamdan artık hiçbir beklentim yok. Hayatı sadece yalanlardan ve kötülüklerden ibaret. Babamı bir daha gördüğümde, mahkemede bir camın arkasında olacak. Ben de dava kararını duymayı bekliyorum olacağım.”

Davada başka kurbanların tespit edilip edilmediğini sorduğumda, 2015 ve 2020 yılları arasında başka bir kadının babam denilen kişi tarafından onlarca kez tecavüze uğradığını söylüyor. Onu da ilaçla uyutmuş. Kanıtlardan anlaşıldığı üzere, babam mağdurun partnerine gerekli ilaçları tedarik edip hangi dozları kullanması gerektiğini söylüyormuş. Fakat her şeyi öğrenen mağdur, ne babama ne de partnerine karşı suç duyurusunda bulunmak istemediğini beyan etmiş. Kocasını affetmiş ve tutuklu olsa da hâlâ onunla iletişimdeymiş. Bu durum kocası dediği kişinin o zavallı kadının üzerinde kurduğu baskının ne kadar büyük olduğunu gözler önüne seriyor. Davayı Avignon Savcılığı üstlenmiş.

Sorgu bittiğinde, saldırganlardan birinin annemin olaylar sırasında bilincinin yerinde olduğunu iddia ederek annemle yüzleşmek istediğini beyan ettiğini öğreniyorum. Anlattığına göre, annem işaret yaparak saldırganı odasına çağırmış. Bu hadsizliğin kendisini etkilemesine müsaade etmeyen annem, önümüzdeki aylarda gerçekleşecek bu görüşmeyi kabul etmiş.

Soruşturma sürecini olağanüstü bir titizlikle yönetenler sayesinde, şu âna kadar toplamda kırk yedi saldırgan gözaltına alındı. Bunlardan kırk beşi hakkında soruşturma açılarak, tutuklu yargılanmasına karar verildi. İki kişi serbest bırakılırken, diğer iki kişiye şüpheli tanık statüsüne alındı. Faillerden biri tutuklanmasından kısa süre önce öldü. Tek umudum, anneme bunca yıl yaşattıkları her şey için hepsinin yargılanması ve cezalarını çekmesi.

28 Kasım 2021, Pazar

Kitabın son sayfalarına yaklaşırken, aklıma yazar Maurice Pinguet'nin bir sözü geliyor. "Yazmak, herkesin içinde taşıdığı o karanlığa kendini adamaktır." Etrafım o karanlıkla sarılmış gibi. Babamın bana miras bıraktığı ağır, soğuk bir karanlık bu. Yazdıklarımı kitap hâline getirmek sadece o karanlığı hayatımdan kovmama yardımcı olmadı, aynı zamanda karanlığın getirdiklerinden ve getirebileceklerinden de daha az korkmamı sağladı. Bir mağdurun, yaşadıklarını tüm çıplaklığıyla ifşa etmek gibi zorlu bir karar vermesi, çok büyük bir güç gerektiriyor. Kendinle yüzleşmeye cesaret edebilmek ve hayatının böylesine ağır ve karmaşık bir parçasıyla tüm gücünle savaşabilmek, acı verici olsa da aynı zamanda insanı büyüten ve derinden güçlendiren bir deneyim. Artık annem ve kardeşlerimle birlikte bizi bekleyen her şeyle yüzleşmeye daha hazır ve kendimden emin hissediyorum.

Bir tür terapiye dönüşen bu yazma süreci, yaralarımı iyileştirmenin de bir yolu oldu. Bundan sonra beni bekleyen yolu daha açık ve net bir şekilde görebiliyorum. Yazdıklarımı yayımlamaya karar vermek, biraz da kumar oynamak gibiydi. Aldığım bu kararın sonuçlarını kestirebilmem şu an için mümkün değıl. Ama bunun sadece bir başlangıç olduğundan ve şiddete uğramış tüm kadınlar için savaşmaya devam edeceğimden eminim.

Annemin yargıç tarafından yeniden sorgulanacağını, her seferinde, her gecenin sabahının bizi *eski* hayatımızı hatırlatan bir şeylerle karşılaştıracağını biliyorum.

An itibarıyla yaklaşık elli saldırgan tutuklandı ve parmaklıkların arkasında yargılanmayı bekliyor. Şüphesiz bu süreç uzun, sancılı ve zorlu olacak. Bekâr, genç erkekler, aile babaları ve hatta birilerinin büyükbabaları olan bu saldırganların bir kısmı hüküm giyecek ve cezalarını çekecek. Fakat geriye kimliği tespit edilemeyen yirmi kişinin ya da daha fazlasının kaldığını ve bu kişilerin neredeyse on yıl boyunca, defalarca annemi istismar ettiğini biliyoruz. Bu istismarcıların yanından nasıl fark etmeden geçip gittik, nasıl fark etmeden geçip gidiyoruz?

İstismarı planlayan ve yöneten kişinin, iyi, sadakatli ve güvenilir biri olduğuna inandığımızı göz önünde bulundurursak ne diyeceğimi bilemiyorum.

Duruşmanın 2024 yılında Fransa'nın güneyindeki bir ceza mahkemesinde görülmesi bekleniyor. Annem o zamana kadar 70 yaşına ulaşmış olacak. Çocuklarının desteği ve sevgisi hep yanında olsa bile aylarca sürecektir yüzleşmeye dayanma gücünü kendinde nasıl bulacak? Kendime sürekli 2 Kasım 2020 tarihinde gerçekler ortaya çıkmasaydı, annemin hâlâ bu cehennemi yaşamaya devam edeceği gerçeğini hatırlıyorum.

Babamın bize yaşattıklarını geride bırakmak, üzerimize sıçrayan bu pislikten arınmak ve başımıza gelenlerden aldığımız dersi, cinsel saldırıya uğramış kadınların ve çocukların iyileşmelerine yardımcı olmak için kullanmak istiyorum. Fransa'daki cinsel saldırı mağdurlarına şikâyetinde bulunduktan sonra destek olabilecek, onları güvende tutabilecek yeterli bir sistem yok ve yapmamız gereken hâlâ çok fazla şey var. İyileşme sürecinde sunulan psikolojik danışmanlık ve destek; yavaş, plansız ve dikkatsiz şekilde ilerleyen yetersiz bir süreçten ibaret.

Yaşadıklarımızı farkındalık sağlama ve toplumu bilinçlendirme amacıyla paylaşıyorum. Fransa'daki madde yoluyla (kimyasal) boyun eğdirme vakalarının ne kadar fazla ve etkisinin ne denli büyük ve kritik olduğunun anlaşılmasını istiyorum. Toplum tarafından neredeyse hiç bilinmeyen bu cinsel saldırı türü, yalnızca bir saldırganın mağdur kişinin içkisine kattığı madde yoluyla gerçekleşmiyor. Benzodiazepinler (veya anksiyolitikler), uyku hapları ve diğer birçok psikoaktif madde, cinsel saldırı suçunu gerçekleştirmek amacıyla kullanılmakta olup toplumdaki tüm sosyo-ekonomik sınıfları etkilemektedir. Eğer hafızanız sizi sıklıkla yanıltıyorsa dikkatli olun. İlgili profesyonellere danışın ve toksikoloji tarama testi yaptıрма konusunda ısrarcı olun.

2024'te, dava günü geldiğinde, bu şiddet mekanizmasının ciddiyetini kavramış olacak mıyız? Günümüzde kadınların haklı mücadelesini sürdürmek için çalışan birçok kuruluş ve dernek tamamen yapayalnız bırakılmış durumda. Mağdurlar, uğradıkları şiddet sonucunda korkuyla sindirilip susmak zorunda kalıyor. Omuzlarına yüklenen utanç ve suçluluk duygusunun ağırlığıyla konuşamıyorlar. Yaşadıkları şiddetin ve istismarın yükünü taşıyanlar, bu şiddete maruz kalmış annem ve diğer tüm mağdurlar olmamalı. Utanç artık taraf değiştirmeli ve bu yükü taşıyanlar failer olmalı. Asla kabul edilemeyecek bu durumu normalleştirmeye son vermeyi tüm mağdurlara borçluyuz.

TEŞEKKÜRLER

Tanıştığımız ilk günden beri bana duyduğu güven, gösterdiği koşulsuz anlayış ve yakınlık için editörüm Véronique Cardi'ye teşekkür ederim.

Tüm değerli tavsiyeleri ve kalbimde her seferinde karşılık bulan sözleri için Clara Dupont-Monod'a teşekkür ederim. Onlar sayesinde, içimde farkında olmadığım en derin yerlere bile ulaşarak, kâğıda dökmem gerekenleri dökebilirdim. İçsel hesaplaşma ve yüzleşme yolculuğumun uzun, dolambaçlı ve engebeli yollarında bana daha iyi eşlik edecek birini bulamazdım.

Catherine Fruchon-Toussaint'a, yaşadıklarımı paylaşmanın gerekliliğini ve aciliyetini hiç sorgulamadan anladığı ve beni her koşulda dinleme nezaketini gösterdiği için teşekkür ederim.

Tüm bu süreçte ve hayatımın her ânında bana gösterdikleri sonsuz şefkat ve sevgileri için kardeşlerime, baldızım Céline'e, kuzenim François ve Marion'a tüm kalbimle teşekkür ederim.

Son olarak, eşime, oğluma ve her şeyden çok sevdiğim anneme sonsuz teşekkürler. Onlar olmadan asla bugün olduğum kadın olamazdım.